HET MEEST GEVAARLIJKE BIJGELOOF

Larken Rose

HET MEEST GEVAARLIJKE BIJGELOOF

Larken Rose

Oorspronkelijke titel: The Most Dangerous Superstition
Auteur: Larken Rose, 2011

Nederlandse vertaling: Joris Meedendorp, 2014
ISBN: 978-94-91164-72-9
Druk: Pumbo.nl

Voorbereiding van de lezer

Wat je in dit boek aantreft gaat, naar alle waarschijnlijkheid, direct in tegen wat je is geleerd door je ouders en je leraren, wat je is verteld door de kerken, de media en de regering, en veel van wat jij, je familie en je vrienden altijd hebben geloofd. Ondanks dat, is het de waarheid, zoals je zult ontdekken als je jezelf toestaat het onderwerp objectief te overwegen. Niet alleen is het de waarheid, het kan wel eens de meest belangrijke waarheid zijn die je ooit zult horen.

Meer en meer mensen ontdekken deze waarheid, maar daarvoor is het noodzakelijk verder te kijken dan vele eerder aangenomen overtuigingen en diepgeworteld bijgeloof, om de levenslange indoctrinatie opzij te zetten en een aantal nieuwe ideeën open en eerlijk te onderzoeken. Als je dit doet, zul je een dramatische verandering ervaren van hoe je de wereld ziet. Dat zal in het begin vrijwel zeker ongemakkelijk voelen, maar op de lange termijn is het de moeite zeker waard. En als genoeg mensen ervoor kiezen om deze waarheid te zien, en die omarmen, zal het niet alleen het wereldbeeld van die mensen drastisch veranderen, maar het zal de wereld zelf drastisch veranderen, ten goede.

Maar als zo'n simpele waarheid de wereld kan veranderen, zouden we het dan niet allang weten, en zou dat nog niet allang werkelijkheid zijn geworden? Als mensen puur een ras van denkende, objectieve wezens waren, ja. Maar de geschiedenis leert ons dat de meeste mensen letterlijk liever doodgaan dan de geloofssystemen waarin ze zijn opgegroeid objectief te heroverwegen. De gemiddelde man die in de krant leest over onrecht, oorlog, en onderdrukking vraagt zich af waarom zoveel pijn en lijden bestaat, en wenst dat er een eind aan komt. Echter, als iemand oppert dat zijn eigen overtuigingen aan de ellende bijdragen, zal hij zo'n suggestie bijna zeker zonder enige twijfel van de hand wijzen, en zal misschien zelfs degene aanvallen die dat suggereert.

Dus, lezer, als jou overtuigingen en bijgeloven - die je vaak niet voor jezelf gekozen hebt, maar hebt overgenomen als onbetwiste "voorgekauwde" overtuigingen - belangrijker voor je zijn dan waarheid en recht, stop dan nu alsjeblieft met lezen en geef dit boek aan iemand anders. Mocht je, aan de andere kant, bereid zijn om vraagtekens te zetten bij je lang gekoesterde vooroordelen als dat kan bijdragen om het lijden van anderen te verminderen, lees dan dit boek. En geef het *daarna* aan iemand anders.

Deel 1
Het meest gevaarlijke bijgeloof

Meteen naar de kern

Hoeveel mensen hebben al naar de wrede verschrikkingen van de geschiedenis zitten staren, met zijn talloze voorbeelden van de menselijke onmenselijkheden tegen mensen, en zich hardop afgevraagd hoe zulke dingen hebben kunnen gebeuren. De waarheid is, dat de meesten niet eens *willen* weten hoe het gebeurt, omdat ze zelf religieus verbonden zijn aan exact dat geloof dat dit mogelijk maakt. Het overgrote deel van lijden en onrecht in de wereld, al duizenden jaren en tot op vandaag, kan direct worden toegeschreven aan één enkel *idee*. Het is geen geldzucht of haat, of enige andere van de emoties of ideeën die meestal de schuld krijgen van het kwaad in de wereld. Integendeel, het meeste geweld, diefstal, mishandeling en moord in de wereld is het resultaat van een louter *bijgeloof* - een geloof dat, hoewel bijna universeel gedeeld, in strijd is met alle bewijzen en rede (hoewel degene die dat geloof aanhangen dat natuurlijk niet op die manier zien). De clou van dit boek is gemakkelijk te vertellen, maar voor de meeste mensen moeilijk te accepteren, of zelfs moeilijk om kalm en rationeel te overdenken:

Het geloof in "gezag", inclusief elk geloof in "regering", is irrationeel en tegenstrijdig in zichzelf; het is tegengesteld aan beschaving en moraliteit en vertegenwoordigt het meest gevaarlijke, destructieve bijgeloof dat ooit bestaan heeft. In plaats van een kracht voor orde en recht, is het geloof in "gezag" de aartsvijand van het mensdom.

Natuurlijk is bijna iedereen opgevoed met het geloof in precies het omgekeerde: dat gehoorzaamheid aan "gezag" een deugd is (in de meeste gevallen in elk geval), dat respect en naleven van de "wetten" van de "regering" hetgeen is wat ons beschaafd maakt, en dat disrespect voor "gezag" alleen maar tot chaos en geweld leidt. In feite, zijn mensen zo grondig getraind om gehoorzaamheid te associëren met "een goed mens zijn", dat een aanval op het concept "gezag", voor de meeste mensen klinkt als suggereren dat er geen goed en kwaad bestaat, dat er geen noodzaak is je te houden aan enige gedragsnorm, dat er geen behoefte is aan wat voor moraal dan ook. Dat is *niet* wat hier bepleit wordt, juist het tegenovergestelde.

Juist daarom. De reden dat de mythe van "gezag" neergehaald moet worden is omdat er wel zoiets is als goed en kwaad, het *maakt* uit hoe mensen elkaar behandelen en mensen *behoren* altijd te streven naar een *moreel* leven. Ondanks de constante autoritaire propaganda die het tegendeel beweert, sluiten het respecteren van "gezag" en het respecteren van menselijkheid elkaar uit en staan lijnrecht tegenover elkaar. De reden om geen respect te hebben voor "gezag" is, dat we respect *kunnen* hebben voor menselijkheid en recht.

Er is een scherpe lijn tussen wat ons geleerd wordt dat het doel is van "gezag" (het creëren van een vreedzame en beschaafde samenleving) en de werkelijke *resultaten* van "gezag" in de praktijk. Blader door een willekeurig geschiedenisboek en je zult zien dat het meeste

onrecht en de verwoesting die in de wereld is voorgevallen niet kwam door de mensen "die de wet overtraden", maar veeleer door mensen die wetten van verschillende "regeringen" *gehoorzaamden* en *handhaafden.* Het kwaad dat ondanks het "gezag" is gepleegd, is onbeduidend ten opzichte van het kwaad dat *namens* het "gezag" is gepleegd.

Ondanks dat wordt kinderen nog steeds geleerd dat vrede en recht komt door autoritaire controle en dat ze, ondanks de flagrante kwaadaardigheden door autoritaire regimes over de hele wereld door de hele geschiedenis gepleegd, nog steeds moreel verplicht zijn om de huidige "regering" van hun eigen land te respecteren en te gehoorzamen. Hen wordt geleerd dat "doen wat je gezegd wordt" synoniem is aan een goed mens zijn, en dat "regels volgen" synoniem is aan het goede doen. Integendeel, een moreel mens zijn vereist het nemen van persoonlijke verantwoordelijkheid, het onderscheiden van goed en kwaad en het volgen van je eigen geweten, het tegenovergestelde van respecteren en gehoorzamen van "gezag".

De reden dat het zo belangrijk is dat mensen dit feit begrijpen, is dat het primaire gevaar dat huist in de mythe van "gezag" *niet* leeft in het hoofd van de heersers in de regering maar in het hoofd van hen die *worden overheerst*. Eén kwaadaardig individu die graag de baas speelt is een onbeduidende bedreiging voor de mensheid behalve als een meute mensen zulke overheersing als legitiem beschouwen omdat het is verkregen door "wetten" van de "regering". De zieke gedachten van Adolf Hitler op zichzelf, brachten weinig of geen bedreiging voor de mensheid. Het waren de miljoenen mensen die Hitler als "gezag" zagen en zich daarom verplicht voelden om zijn geboden te gehoorzamen en zijn orders uit te voeren, die in werkelijkheid de schade van het Derde Rijk veroorzaakten. In andere woorden, het probleem is niet dat *slechte* mensen in "gezag" geloven; het probleem is dat op zichzelf *goede* mensen in "gezag" geloven en als gevolg, eindigen als voorstanders van, en zelfs plegers van agressie, onrecht, onderdrukking en zelfs moord.

De gemiddelde staatist (iemand die in "regering" gelooft), klagend over al de manieren waarop "gezag" wordt gebruikt als gereedschap voor het kwaad, zelfs in eigen land, blijft steeds vasthouden aan het idee dat het mogelijk is voor de "regering" om een macht voor het goede te zijn en houdt zich steeds voor, dat "gezag" het pad naar vrede en recht kan en moet leveren.

Mensen geloven ten onrechte dat veel van de nuttige en legitieme dingen die voordeel voor de menselijke samenleving opleveren het bestaan van "regering" noodzakelijk maken. Zo is het goed als mensen zich organiseren voor gezamenlijke defensie, hun krachten bundelen om gezamenlijke doelen te bereiken, manieren vinden om samen te werken en vreedzaam met elkaar om te gaan, overeenkomsten en plannen maken die het menselijk bestaan beter mogelijk maken en te streven naar wederzijdse voordelen en een geweldloze samenleving. Maar dat is *niet* wat "regering" is. Ondanks het feit dat "over–heden" altijd claimen te werken ten voordele van de burger en het algemeen belang, is de waarheid dat "regering" in zijn hele aard, altijd lijnrecht tegenover de belangen van de mensheid staat. "Gezag" is niet een nobel idee dat soms fout gaat, noch is het een in principe geldig concept waar soms iets aan mankeert. Van boven tot onder, van begin tot eind, is het hele concept "gezag" in zichzelf antimenselijk en verschrikkelijk destructief.

Uiteraard vinden de meeste mensen zo'n bewering moeilijk te slikken. Is de regering niet een essentieel deel van de menselijke samenleving? Is het niet het mechanisme waardoor de samenleving mogelijk wordt gemaakt, omdat het imperfecte mensen dwingt om zich ordelijk en vreedzaam te gedragen? Is niet het stellen van algemene regels en wetten wat het ons mogelijk maakt om met elkaar overweg te kunnen, om op een beschaafde manier geschillen te beslechten, handel te drijven en op andere wijze te communiceren op een eerlijke geweldloze manier? Hebben we niet altijd gehoord dat zonder "rechtstaat" en algemeen respect voor "gezag", we niet beter zouden zijn dan een bende domme, gewelddadige beesten, levend in een staat van oneindige conflicten en chaos?

Ja, dat is ons verteld. En nee, niets daarvan is waar. Maar proberen onze geest te ontworstelen van eeuwenoude leugens, proberen de waarheid te filteren uit een jungle van diepgewortelde onwaarheden, kan buitengewoon moeilijk zijn, om maar niet te spreken van oncomfortabel.

Overzicht

In de volgende hoofdstukken wordt de lezer meegenomen door verschillende stadia, met als doel een volledig inzicht te krijgen waarom geloof in "gezag" werkelijk het meest gevaarlijke bijgeloof in de geschiedenis van de wereld is. Als eerste, zal het concept "gezag" worden teruggebracht naar z'n meest fundamentele inhoud, zodat het kan worden gedefinieerd en objectief worden onderzocht.

In deel 2, zal aangetoond worden dat *het concept in zichzelf* dodelijk onvolkomen is, dat de onderliggende aanname van elke "regering" overduidelijk onverenigbaar is met logica en moraliteit. In feite zullen we zien dat "regering" een puur *religieus* geloof is - een op geloof gebaseerde acceptatie van een bovennatuurlijk, mythologische entiteit, welke nooit bestaan heeft en nooit zal bestaan. (Van de lezer wordt niet verwacht zo'n wonderlijke bewering te accepteren zonder overvloedig bewijs en degelijke onderbouwing, dit zal worden geleverd.)

In deel 3, zal worden aangetoond waarom het geloof in "gezag", inclusief alle geloof in "regering", zo verschrikkelijk gevaarlijk en destructief is. In het bijzonder wordt uitgelegd hoe het geloof in "gezag" een dramatische uitwerking heeft op zowel de *perceptie* als op *het doen en laten* van verschillende categorieën mensen, hoe dat er voor zorgt dat miljarden verder goede, vreedzame mensen, gewelddadige acties en immorele agressie door goedpraten of plegen. Werkelijk, iedereen die in "regering" gelooft doet dit, terwijl de grote meerderheid het zich niet realiseert, en het zelfs stellig zou ontkennen.

Als laatste in deel 4, krijgt de lezer een glimp te zien van hoe het leven er zonder geloof in "gezag" uit zou kunnen zien. In tegenstelling tot de gebruikelijke aanname dat afwezigheid van "regering" chaos en verwoesting betekent, zullen we zien dat wanneer de mythe van "gezag" is opgeheven, veel zal veranderen, maar veel ook hetzelfde zal blijven. We zullen zien waarom geloof in "regering" niet bijdraagt aan, of nodig is voor een vreedzame samenleving, zoals iedereen geleerd wordt, maar integendeel juist het grootste obstakel is

voor gezamenlijke voordelige organisatie, samenwerking, en vreedzaam samenleven. Samenvattend zal worden aangetoond waarom echte beschaving pas kan en zal bestaan wanneer de mythe van "gezag" uitgeroeid is.

<u>Identificatie van de vijand</u>

Voor we het begrip "gezag" beoordelen, en de invloed ervan bepalen, moeten we eerst duidelijk omschrijven wat het inhoudt en wat het betekent.

Van onze vroege kindertijd af aan is ons geleerd te luisteren naar "gezag", om gehoorzaam te zijn aan de regels van hen, die op welke manier dan ook, op posities van macht en controle gesteld zijn. Van meet af aan, wordt de goedheid van een kind afgemeten, impliciet of expliciet, eerst naar hoe goed hij naar zijn ouders luistert, dan hoe goed hij naar de leraren luistert, en dan hoe gehoorzaam hij is aan de "wetten" van de regering. Impliciet en expliciet, is de samenleving doordrenkt met de boodschap dat gehoorzaamheid een deugd is, en dat de goede mensen degenen zijn die doen wat het "gezag" zegt dat ze moeten doen. Als gevolg van die boodschap zijn de begrippen moraliteit en gehoorzaamheid zo’n warboel in het hoofd van de meeste mensen dat elke aanval op het idee van "gezag", voor de meeste mensen, zal voelen als een aanval op de moraliteit zelf. Elke suggestie dat "regering" in zijn aard onrechtmatig is, zal klinken alsof ieder mens zich zou moeten gedragen als onverschillige, gewelddadige beesten, levend naar het recht van de sterkste.

Het probleem is dat het geloofssysteem van de gemiddelde mens is gebaseerd op een ratjetoe van vage, vaak tegenstrijdige, concepten en aannames. Termen zoals moraliteit en gehoorzaamheid, wetten en wetgevers, leiders en burgers worden constant gebezigd door mensen die zulke concepten nog nooit rationeel hebben onderzocht. De eerste stap om helderheid te krijgen in het wezen van "gezag" (of "regering") is definiëren wat het woord betekent, wat is dit ding genaamd "regering"?

"Regering" vertelt mensen wat te doen. Maar dat op zichzelf geeft ons geen duidelijke definitie, omdat ook allerlei andere individuen en organisaties ons vertellen wat te doen. "regering" daarentegen, vraagt niet, of suggereert niet simpelweg wat te doen; het *beveelt.* Maar van een reclameman die zegt "Koop nu!" of een dominee die zegt wat zijn gemeente moet doen, zou ook gezegd kunnen worden dat ze bevelen, maar dat maakt hen nog geen "regering".

In tegenstelling tot de "bevelen" van dominees en reclamemensen, gaan de bevelen van de "regering" gepaard met dreigementen van straf, het gebruik van *geweld* tegen hen die niet meewerken, zij die gepakt worden de "wet te overtreden". Maar zelfs dat geeft ons nog geen complete definitie, omdat straattuig en bandieten hun bevelen ook kracht bij zetten, maar ze zijn geen "regering". Het onderscheidende kenmerk van "gezag" is dat het geacht wordt het *recht* te hebben bevelen te geven en opvolging af te dwingen. In het geval van "regering" heten bevelen "wetten", en ongehoorzaamheid daaraan noemt men "misdaad".

"Gezag" kan worden samengevat als het recht om te heersen. Het is niet zozeer de *mogelijkheid* om controle over anderen uit te oefenen, wat iedereen tot op zekere hoogte heeft. Het is het vermeende *morele recht* om controle over anderen uit te oefenen. Het verschil tussen een straatbende en de "regering" is *hoe ze worden beschouwd* door de mensen die onder hun controle zijn. De inbreuken, berovingen, uitbuiting, aanvallen en moorden die worden gepleegd door gewone boeven, worden door bijna iedereen beschouwd als immoreel, onrechtmatig en misdadig. Hun slachtoffers werken misschien mee aan hun eisen, maar niet uit een gevoel van morele verplichting om te gehoorzamen, eerder uit angst. Als de gekozen doelwitten van de straatbende het idee zouden hebben zich te kunnen verzetten zonder zelf gevaar te lopen, dan zouden ze dat doen, zonder het minste schuldgevoel. Ze zien straattuig niet als een soort van legitieme, rechtmatige heerser; ze denken niet aan hen als "gezag". De buit die boeven ophalen wordt geen "belasting" genoemd, en zijn dreigementen heten geen "wetten".

In het verleden hebben sommige kerken het recht geclaimd ketters en ander zondaars te straffen, maar in de westerse wereld van vandaag, is het concept van "gezag" bijna altijd verbonden met "regering". In feite kunnen die twee termen bijna als synoniem worden gebruikt, aangezien, vandaag de dag, het één het ander impliceert: "gezag" komt voort uit "wetten" ingesteld door de "regering", en de "regering" is de organisatie die geacht wordt het recht te hebben om te regeren, en dat is "gezag".

Het is essentieel om onderscheid te maken tussen een bevel dat wordt gerechtvaardigd door de *situatie* en een bevel dat wordt gerechtvaardigd door *wie* het bevel geeft. Alleen over dat laatste type gaat het in dit boek, alhoewel de term soms ook wordt gebruikt in een andere zin waardoor hier verwarring over kan ontstaan. Wanneer, bijvoorbeeld, iemand betoogd dat hij "gezag" had om een overvaller tegen te houden om het tasje van een oude vrouw terug te krijgen, of hij zegt dat hij "bevoegd" was om een indringer van zijn erf te jagen, dan claimt hij niet een speciaal recht te hebben dat een ander niet bezit. Hij zegt simpelweg dat hij gelooft dat er bepaalde *situaties* zijn die het geven van een bevel of het gebruiken van geweld rechtvaardigen.

In tegenstelling tot het concept "regering" wat betekent dat *bepaalde mensen* zekere speciale rechten hebben om te regeren. En dat idee, het denkbeeld dat sommige mensen - als gevolg van verkiezingen of andere politieke rituelen - het morele recht hebben om anderen te commanderen, in situaties waar de meeste mensen dat niet zouden hebben, is het begrip waarover we het hier hebben. Alleen degenen van de "regering" worden geacht recht te hebben om "wetten" uit te vaardigen; alleen zij worden geacht het recht te hebben "belasting" te heffen; alleen zij worden geacht oorlog te voeren, bepaalde zaken te regelen, vergunningen te verlenen voor allerlei dingen, enzovoort, enzovoort. Wanneer "het geloof in gezag" ter discussie wordt gesteld in dit boek, is dat de betekenis waarover we het hebben: het idee dat sommige mensen het morele recht hebben om anderen dwangmatig dingen op te leggen, en dat, daaruit voortvloeiend, die anderen de morele plicht hebben om te gehoorzamen.

Het moet worden benadrukt dat "gezag" altijd plaatsvindt in de ogen van de toeschouwer, als degene die wordt bevolen gelooft dat degene die hem beveelt dat recht heeft, dan ziet

hij de bevelgever als "gezag". Als degene die wordt bevolen dat bevel niet als gerecht–vaardigd ziet, dan wordt degene die beveelt niet als "gezag" gezien, maar als een eikel of een boef. De tentakels van het geloof in "gezag" reiken tot in elk aspect van het leven, maar de gemeenschappelijke deler is altijd de *vermeende rechtmatigheid* van de controle die wordt uitgeoefend over het leven van anderen. Elke "wet" en "belasting" (nationaal, provinciaal, en gemeentelijk), elke verkiezing en campagne, elke vergunning en licentie, elk politiek debat en beweging - kortweg, alles wat te maken heeft met "regering", van een onbeduidend gemeenteraadsbesluit tot een "wereldoorlog" - is geheel en al gebaseerd op het idee dat bepaalde mensen het morele recht hebben verkregen - op welke manier dan ook - om over anderen te regeren.

We hebben het hier niet alleen over misbruik van "gezag" of een discussie over een goede "regering" tegenover een slechte "regering", maar over het onderzoeken van het fundamentele onderliggende concept van "gezag". Of een bepaald "gezag" gezien wordt als absoluut of als voorwaardelijk of als gelimiteerd, is misschien van invloed op hoeveel schade dat "gezag"doet, maar heeft geen invloed op de vraag of het onderliggende concept rationeel is. De Amerikaanse grondwet bijvoorbeeld, werd verondersteld een "regering" te scheppen die, in elk geval theoretisch, beperkte rechten had om te regeren. Maar ondanks dat werd het een soort "gezag" met het recht om dingen te doen (bijv. "belasting" en "regulatie") waar een normale burger zelf geen recht toe heeft. Ondanks dat het pretendeerde alleen bepaalde specifieke zaken te regelen, claimde het toch bepaald "gezag" te verlenen aan een heersende klasse, en daarom, is het net zo goed onderwerp van de volgende kritiek op "gezag" alsof dit het "gezag" van de grootste dictator zou zijn.

(De term "gezag" wordt soms op een manier gebruikt die niets met het onderwerp van dit boek te maken heeft. Zo wordt iemand die op een bepaald gebied een expert is vaak aangeduid met "gezag", ook lijken bepaalde relaties op "gezag" maar is er geen werkelijk recht op overheersen. De werkgever - werknemer verhouding wordt vaak gezien alsof er een "baas" is en een "onderdaan". Hoe dan ook, hoe dominerend en aanmatigend de werkgever ook is, hij kan werknemers geen dwangarbeid laten doen, of ze opsluiten voor ongehoorzaamheid. De enige werkelijke macht die hij heeft is de overeenkomst te beëindigen door de werknemer te ontslaan, en de werknemer heeft dezelfde macht, omdat hij ontslag kan nemen. Datzelfde geldt voor relaties die op "gezag" lijken, zoals een vakman en zijn leerling, een vechtsportleraar en zijn leerling, of een trainer en de atleet die hij traint. Zulke samenwerking vereist overeenkomsten gebaseerd op wederzijds goedvinden, en vrijwillige deelname, waarbij elke partij vrij is om op te zeggen. Een relatie, waarin de ene persoon de andere toestaat hem opdrachten te geven in de hoop zelf beter te worden van de ander zijn kennis of vaardigheid, is niet het type "gezag" waarop dit boek zich baseert, als het sowieso al tot "gezag" gerekend zou moeten worden.)

Regering bestaat niet

De meeste mensen geloven dat "regering" noodzakelijk is, hoewel ze ook erkennen dat "gezag" vaak tot corruptie en machtsmisbruik leidt. Ze weten dat de "regering" inefficiënt, oneerlijk, onredelijk en onderdrukkend kan zijn, maar geloven toch dat "gezag" een kracht ten goede kan zijn. Waar men zich vergist, is dat het probleem niet alleen is dat de "regering" slechte resultaten boekt, of dat "gezag" vaak wordt misbruikt. Het probleem is dat het *concept zelf* volstrekt irrationeel is en tegenstrijdig in zichzelf. Het is niet meer dan een bijgeloof, verstoken van enige logica of ondersteunend bewijs, waar mensen alleen aan vasthouden als gevolg van een constante sekteachtige indoctrinatie, ontworpen om hen het zicht op de logische absurditeit van het concept te ontnemen. Het zit hem niet in de mate, of hoe het wordt gebruikt; de waarheid is dat "gezag" *niet bestaat en in het geheel niet kan bestaan,* en het niet erkennen van dat feit, heeft miljarden mensen gebracht tot het geloven van dingen, en doen van dingen die gruwelijk destructief zijn. Er kan niet zoiets bestaan als goed "gezag" - in feite, een ding als "gezag" bestaat gewoon *helemaal* niet. Hoe vreemd dat ook mag klinken, het kan gemakkelijk worden bewezen.

Kortom, regering bestaat niet. Het heeft nooit bestaan en zal nooit bestaan. De politici zijn echt, de soldaten en politieagenten die de wil van de politici uitvoeren zijn echt, de gebouwen waar ze in zitten zijn echt, de wapens die ze dragen zijn heel echt, maar hun vermeende "gezag" niet. En zonder dat "gezag", zonder het "recht" om te doen wat ze doen, zijn ze niets anders dan een bende boeven. De term "regering" impliceert *legitimiteit* - het betekent het uitoefenen van "gezag" over bepaalde mensen of een bepaalde plek. De manier waarop mensen over machtsdragers praten, hun bevelen "wetten" noemen, ongehoorzaamheid aan hen "misdaad", enzovoort, impliceert het recht van de "regering" om te heersen, en de daarbij behorende morele verplichting van hun onderdanen om te gehoorzamen. Zonder het *recht* om te heersen ("gezag"), is er geen reden om de entiteit "regering" te noemen, en zijn alle politici en hun huurlingen volstrekt niet meer van een gigantisch georganiseerd misdaadsyndicaat te onderscheiden, en zijn hun wetten niet meer waard dan de dreigementen van overvallers en struikrovers. En dat, in de realiteit, is wat elke "regering" is: een onrechtmatige bende boeven, dieven en moordenaars, die zich voordoen als een rechtmatig heersend lichaam.

(De reden waarom de termen "regering" en "gezag" in dit boek tussen aanhalingstekens worden weergegeven, is omdat er nooit een rechtmatige reden is om te regeren, vandaar dat regering en gezag in werkelijkheid niet bestaan. In dit boek refereren zulke termen slechts naar personen en bendes het ten onrechte *ingebeelde* recht hebben om te regeren.)

Alle breed uitgemeten politieke discussies - elk debat over wat "legaal" en "illegaal" zou moeten zijn, wie de macht zou moeten hebben, wat voor nationaal "beleid" er moet zijn, hoe de "regering" allerlei zaken zou moeten aanpakken - is allemaal volkomen irrationeel en complete tijdverspilling, aangezien het allemaal op de onjuiste veronderstelling is gebaseerd dat de ene persoon het recht kan hebben om over een ander te heersen, dat "gezag" zelfs maar bestaat. De hele discussie over hoe "gezag" moet worden aangewend, en wat de "regering" zou moeten doen, heeft precies zo veel nut als discussiëren over hoe de kerstman het kerstfeest zou moeten aanpakken. Maar het is oneindig veel gevaarlijker.

Het goede nieuws is, dat het wegnemen van dat gevaar - de grootste bedreiging die de mensheid ooit heeft gekend, in feite - niet het veranderen van de fundamentele aard van de mens, of het omzetten van alle haat in liefde, of het uitvoeren van een ingrijpende wijziging in de toestand van het universum vereist. Integendeel, het vereist alleen maar dat mensen één enkel bijgeloof herkennen en dan één rationele leugen die bijna iedereen heeft leren geloven loslaten. Samengevat, zouden de meeste wereldproblemen als sneeuw voor de zon worden opgelost als iedereen iets deed dat vergelijkbaar is met het opgeven van het geloof in Sinterklaas.

Het probleem met wijdverbreide misvattingen is alleen, dat ze wijdverbreid zijn. Wanneer een geloof - zelfs het meest belachelijke, onlogische geloof - door de meeste mensen aangehangen wordt, zal het voor de gelovigen niet onredelijk voelen. Vasthouden aan het geloof zal gemakkelijk en veilig voelen, terwijl het ter discussie stellen oncomfortabel en erg moeilijk, zo niet onmogelijk zal voelen. Zelfs een overvloed aan bewijs van de afschuwelijk vernietigende kracht van de mythe van "gezag", op een bijna niet te bevatten schaal die zich uitstrekt over duizenden jaren, was nog niet voldoende om meer dan een handvol mensen ook maar te laten beginnen vraagtekens te zetten bij het fundamentele concept. En zo, zich inbeeldend verlicht en wijs te zijn, gaat de mensheid voort, vallend in de ene kolossale ramp na de andere, als resultaat van hun onvermogen om *het meest gevaarlijke bijgeloof* van zich af te schudden; het geloof in "gezag".

<u>Uitlopers van het bijgeloof</u>

Er is een grote verzameling van terminologie die voortkomt uit het concept "gezag". Wat al zulke termen gemeen hebben is dat ze een zekere legitimiteit impliceren voor een groep mensen die macht uitoefent over een andere groep. Hier zijn slechts een paar voorbeelden:

<u>"Regering":</u> Zoals eerder gesteld, is "regering" simpelweg de term voor de organisatie of groep mensen die het vermeende recht hebben om te regeren. Veel andere termen, beschrijven *delen* van de "regering" (zoals "premier", "lid van het kabinet", "rechter", "wetgever") en geven kracht aan de ingebeelde legitimiteit van de heersende klasse.

<u>"Wet":</u> De termen "wet" en "regelgeving" klinken heel anders dan de woorden "dreiging" en "bevel". Het verschil zit hem in de vraag of degenen die zulke "wetten" afgeven en opleggen ingebeeld worden het *recht* daartoe te hebben, als een straatbende iedereen in de buurt loopt te commanderen, noemt niemand zulke bevelen "wetten". Maar als de "regering" iets opdraagt via het "wetgevend" proces, noemt bijna iedereen dat "wetten". In werkelijkheid is elke autoritaire "wet" een bevel met de achterliggende dreiging van represailles tegen hen die niet meewerken. Het maakt dan niet uit of die "wet" gaat over moord of over het plaatsen van een dakkapel zonder vergunning, het is noch een richtlijn, noch een verzoek, maar een bevel, ondersteund door de dreiging van geweld, of dat nu is door in beslag nemen van bezit (boete) of door kidnappen van een mens (opsluiting). Wat normaalgesproken wordt gezien als lastigvallen, overval, kidnapping, en andere aanvallen wordt als "regelgeving" en "wetshandhaving" gezien wanneer het uitgevoerd wordt door degenen die namens een "gezag" beweren te werken.

Natuurlijk, heeft het gebruik van de term "wet" om de inherente eigenschappen van het universum te beschrijven, zoals de *wetten* van de fysica en wiskunde, niets met het concept van "gezag" te maken. Verder is er een ander concept, genaamd "natuurlijke wet", dat erg afwijkt van de juridische "wet" ("wetgeving"). Het concept van de natuurlijke wet is dat er normen zijn van goed en kwaad inherent aan de mensheid die niet afhankelijk zijn van menselijk "gezag", en die in feite alle menselijk "gezag" overstijgt. Hoewel dit concept in het recente verleden het onderwerp was van vele discussies, is het tegenwoordig zeldzaam om westerlingen de term "wet" in die context te horen gebruiken, en dat concept is niet wat wordt bedoeld met "wet" in dit boek.

"Misdaad": De keerzijde van het begrip "wet" is het begrip "misdaad": de daad van ongehoorzaamheid aan de "wet". De zinsnede "het plegen van een misdrijf" heeft een overduidelijke negatieve bijklank. Het idee dat "de wet overtreden" moreel verwerpelijk is impliceert dat het niet opgevolgde bevel inherent legitiem is, uitsluitend gebaseerd op wie het bevel gaf. Als een straatbende een winkeleigenaar opdraagt, "geef ons de helft van je winst of anders….", zou niemand de eigenaar van de winkel een "misdadiger" vinden als hij zich tegen afpersing verzette. Maar als hetzelfde wordt geëist door degenen met het label van de "regering", en de eis "wet" en "belasting" genoemd wordt, dan zou bijna iedereen diezelfde winkeleigenaar als een "misdadiger" bekijken als hij weigerde te voldoen.

De termen "misdaad" en "crimineel" geven op zichzelf niet aan *welke* "wet" overtreden wordt. Het is een "misdaad" om rustig door rood te rijden op een leeg kruispunt, en het is een "misdaad" om je buren te vermoorden. Honderd jaar geleden was het een "misdaad" om een slaaf te leren lezen; in 1940 was het in Duitsland een "misdaad" om Joden te verbergen voor de SS. In Pennsylvania is het een "misdaad" om buiten op een koelkast te slapen. Letterlijk betekent het plegen van een "misdaad" ongehoorzaamheid aan de bevelen van de politici, en iedereen die dat doet is een "misdadiger". Nogmaals, zulke termen hebben een duidelijk negatieve connotatie, de meeste mensen willen geen "crimineel" worden genoemd en bedoelen het als een belediging als ze iemand anders zo noemen. Ook dit impliceert dat het "gezag" die de "wetten" uitgeeft en handhaaft het recht heeft om dit te doen.

"Wetgevers": Er zit een vreemde tegenstrijdigheid in het concept "wetgevers", daarin dat ze worden geacht het recht te hebben om over anderen te beslissen, "belastingen" op te leggen, gedrag te reguleren en mensen anderszins onder dwang te besturen, maar dan alleen als ze dat via het "wetgevende" proces doen. De mensen in de "regering", wetgevers, worden gezien alsof ze het recht hebben om te regeren, maar alleen als ze hun vermeend "gezag" uitoefenen door middel van bepaalde aanvaarde politieke rituelen. Wanneer ze dat doen, wordt de "wetgevers" het recht toegedicht om over anderen te beslissen en mensen in te huren om dat af te dwingen, in situaties waarin normale mensen dat recht niet zouden hebben. Om het anders te zeggen, het publiek gelooft in alle eerlijkheid dat de moraal voor "wetgevers" *verschilt* van de moraal voor ieder ander. Geld eisen onder bedreiging van geweld is immorele diefstal wanneer de meeste mensen het doen, maar wordt gezien als "belasting" als politici het doen. Mensen commanderen en het onder dwang beheersen van hun handelen wordt gezien als lastigvallen, intimidatie en

geweldpleging als de meeste mensen het doen, maar wordt gezien als "regelgeving" en "rechtshandhaving" als politici het doen. Ze heten "wetgevers", in plaats van "bedreigers", omdat hun opdrachten - indien het via bepaalde "wetgevende" procedures wordt gedaan - als inherent legitiem worden gezien, met andere woorden, ze worden gezien als "gezag" en gehoorzaamheid aan hun wetgevende besluiten wordt gezien als een morele verplichting.

"Wetshandhavers": Een van de meest voorkomende voorbeelden van "gezag", die veel mensen in het dagelijks leven tegenkomen, zijn de mensen die het uniform van "politie" of "rechtshandhaving" dragen. Uit het gedrag van deze "wetshandhavers", en uit de manier waarop ze worden bekeken en behandeld door anderen, blijkt heel duidelijk dat ze *niet* simpelweg als mensen worden gezien, maar als vertegenwoordigers van het "gezag", waarop heel andere normen van moraal van toepassing schijnen te zijn. Stel bijvoorbeeld dat iemand door de straat rijdt niet wetende dat een van zijn remlichten stuk is. Als een gemiddelde burger de chauffeur zou dwingen te stoppen en vervolgens geld van hem eiste, zou de bestuurder verontwaardigd worden, het zou worden gezien als afpersing, intimidatie, en eventueel mishandeling en ontvoering. Maar als men beweert te handelen namens "regering" en precies hetzelfde doet, door een bordje stop politie (en hem klemrijdt als hij niet stopt) en vervolgens een "boete" geeft, worden dergelijke acties door de meeste mensen als volkomen legitiem gezien.

In zeer reële zin, worden de mensen die emblemen en uniformen dragen niet als louter mensen gezien. Ze worden gezien als de arm van een abstract ding genaamd "gezag". Als gevolg daarvan, wordt bij een "politieagent" de betamelijkheid van zijn gedrag en de rechtvaardigheid van zijn handelen met een heel ander maatstaf gemeten dan het gedrag van iedereen. Ze worden beoordeeld op hoe goed ze de "wet" handhaven in plaats van op de vraag of hun individuele acties stroken met de standaard normen van goed en kwaad die voor iedereen gelden. Het verschil wordt door de "wetshandhavers" zelf uitgesproken, die hun handelen vaak verdedigen door dingen te zeggen als "Ik maak de wetten niet, ik voer ze alleen maar uit". Overduidelijk verwachten ze alleen te worden beoordeeld op hoe trouw zij de wil van de "wetgevers" uitvoeren, eerder dan door de vraag of ze zich als een beschaafd, rationeel menselijk wezen gedragen.

"Landen" en "Naties": De begrippen "wet" en "misdaad" zijn voor de hand liggende uitlopers van de begrippen "regering" en "gezag", maar veel andere woorden zijn ofwel door het geloof in "gezag" veranderd, of bestaan geheel en al vanwege dat geloof. Zo is een "land" of "natie" een zuiver politiek concept. De lijn rond een "land" is, per definitie, de lijn die het gebied markeert waarover een bepaalde "regering" het recht claimt om te regeren, en die locatie van gebieden waarover andere "regeringen" het recht claimen om te regeren onderscheidt.

Geografische locaties zijn natuurlijk heel echt, maar de term "land" verwijst niet alleen naar een plek. Het verwijst altijd naar een politieke "jurisdictie" (een andere term als gevolg van het geloof in "gezag"). Wanneer mensen zeggen "ik hou van mijn land", kunnen ze zelden goed uitleggen wat dat betekent, maar uiteindelijk is het enige wat het woord "land" kan betekenen, niet de plaats, of de mensen, of een abstract principe of concept, maar slechts de grasmat waarover een bepaalde bende het recht claimt om te

regeren. In het licht van dat feit, is het begrip je land liefhebben maar een raar idee; het zegt meer over een psychologische gehechtheid aan de andere onderdanen die door dezelfde heersende klasse worden bestuurd - en dat is helemaal niet wat de meesten zich voorstellen bij het gevoel van nationale loyaliteit en vaderlandsliefde. Mensen kunnen liefde voelen voor een bepaalde cultuur of een bepaalde locatie en de mensen die er wonen, of om een filosofisch ideaal, en verwarren die met liefde voor het land, maar uiteindelijk is een "land" gewoon het gebied waarover een bepaalde "regering" het recht claimt om te regeren. Dat is wat de grenzen bepaald, en het zijn die grenzen die het "land" definiëren.

<u>Proberen het irrationele te rationaliseren</u>

Mensen die zichzelf als goed opgeleid, ruimdenkend en vooruitstrevend beschouwen, willen zichzelf niet als slaven, of zelfs als onderdanen van een heersende klasse zien. Als gevolg hiervan is veel gestroomlijnd en weggemoffeld om te proberen de fundamentele aard van de "regering" als heersende klasse te ontkennen. Er is veel verbale gymnastiek, misleidende terminologie en mythologie geproduceerd om de echte relatie tussen de "regering" en hun onderdanen te verdoezelen. Deze mythologie wordt aan kinderen onderwezen als "maatschappijleer", hoewel het meeste hiervan volledig onlogisch is en verdampt wanneer je naar al de tegenbewijzen kijkt. Het volgende geeft een beeld van een paar van de populaire vormen van propaganda die gebruikt worden om de ware aard van "gezag" te verduisteren.

<u>De mythe van instemming</u>

In de moderne wereld, wordt slavernij bijna universeel veroordeeld. Maar de relatie van een hedendaagse "gezagspersoon" tot zijn onderdaan is precies zoals de relatie van een slavenhouder (eigenaar) tot een slaaf (eigendom). Zonder dat ze dat willen toegeven, en zonder dat ze willen goedpraten wat tot slavernij leidt, zijn degenen die in "gezag" geloven getraind om onmiskenbaar onjuiste retoriek te onthouden en na te praten, die ontworpen is om de ware aard van de situatie toe te dekken. Een voorbeeld hiervan is de uitdrukking "met instemming van het volk".

Er zijn twee basismanieren waarop mensen een overeenkomst kunnen aangaan: in onderling overleg of doordat de één onder dreiging van geweld, zijn wil aan een ander oplegt. Het eerste kan als "instemming" worden aangeduid - beide zijden zijn gewillig en vrijwillig overeen gekomen wat er gedaan moet worden. Het tweede kan worden aangeduid als "afgedwongen". Eén persoon dwingt de andere, aangezien deze twee - met instemming of opgelegd - tegenpolen zijn, is het begrip "met instemming van het volk" een contradictie. Bij onderlinge toestemming, is het geen "regeren"; indien het is opgelegd, is er geen instemming. Sommigen zullen beweren dat de meerderheid; of het volk als geheel, heeft ingestemd te worden geregeerd, zelfs terwijl veel mensen niet hebben ingestemd. Maar een dergelijk argument zet het begrip instemming op zijn kop. Niemand, individueel of als groep, kan instemming geven om *iemand anders* iets aan te doen. Dat is

gewoon niet wat "instemming" betekent. Het gaat tegen alle logica in om te zeggen, "Ik geef *mijn* instemming dat *jij* wordt beroofd". Maar toch is dat de basis van de cultus van "democratie": Het idee dat een meerderheid in kan stemmen namens een minderheid. Dat is geen "instemming van de burger", het is gedwongen beheersing van de burger, met de "instemming" van een derde partij.

Zelfs als iemand dom genoeg is om daadwerkelijk tegen een ander te zeggen, "Ik ga er mee akkoord dat je me onder dwang regeert", is er op het moment dat de bewindvoerder de "geregeerde" moet dwingen iets te doen, uiteraard niet langer "instemming". Vooraf–gaand aan dat moment, is er geen "regeren" - slechts vrijwillige samenwerking. Als we het concept nauwkeuriger beschrijven wordt de inherente schizofrenie vanzelf duidelijk: "Ik stem er mee in dat je geweld tegen mij mag gebruiken, of ik er nu mee instem of niet".

Maar in werkelijkheid gaat niemand er ooit mee akkoord dat degenen in de "regering" mogen doen wat ze maar willen. En dus, om "instemming" te fabriceren waar die er niet is, komen gelovigen in "gezag" met een andere, nog verdergaande, stap richting mythologie: het idee van "stilzwijgende instemming". De bewering is dat, door alleen maar in een stad te wonen, of in een provincie, of in een land, er een "overeenkomst" bestaat zich te houden aan de regels die toevallig zijn uitgevaardigd door de mensen die claimen het recht te hebben om die stad, die provincie of dat land te regeren. Het idee is, dat als iemand de regels niet aanstaat, hij vrij is om de stad, de provincie of het land te verlaten, en als hij ervoor kiest die niet te verlaten, dan geeft hij daarmee zijn toestemming te worden geregeerd door de heersers van dat rechtsgebied.

Hoewel dit constant als een evangelie wordt nagepraat, tart het idee het gezond verstand. Het is niet logischer dan dat een autodief op een zondag een bestuurder tegenhoudt en tegen hem zegt, "Door op zondag in deze buurt een auto te besturen, ga je ermee *akkoord* dat ik jou auto neem". Een beslissing van de ene persoon kan natuurlijk niet gelden alsof een andere persoon dat "overeengekomen" zou zijn. Een overeenkomst is wanneer twee of meer mensen een wederzijdse bereidheid uitspreken om een regeling te sluiten. Gewoon ergens worden geboren is niet akkoord gaan met iets, noch wonen in je eigen huis op het moment dat een koning of politicus verklaart dat dit binnen het domein valt waar hij regeert. Het is één ding als iemand zegt: "Als jij in mijn auto wilt rijden, mag je niet roken", of "Je mag alleen in mijn huis komen als je je schoenen uitdoet". Het is iets heel anders wanneer je andere mensen probeert te vertellen wat ze op hun eigen terrein kunnen doen. Wie het recht heeft om voor een bepaalde plaats de regels te maken is, per definitie, de eigenaar daarvan. Dat is de basis van het idee van privé-eigendom: dat er een "eigenaar" kan bestaan die het exclusieve recht heeft om te beslissen wat er met, en binnen dat eigendom gebeurt. De eigenaar van een woning heeft het recht om anderen buiten te houden en, in het verlengde daarvan, het recht om bezoekers te vertellen wat ze wel en niet kunnen doen, zolang ze in zijn huis zijn.

En dat werpt enig licht op de onderliggende aanname, achter het idee van "stilzwijgende instemming". Zeggen dat de enige geldige keuzes die iemand heeft zijn; om het "land" te verlaten of zich te houden aan wat de politici bevelen, impliceert logischerwijs dat alles in het "land" eigendom is van de politici. Als een persoon jaar na jaar kan doorbrengen met

betalen voor zijn huis, of zelfs het zelf bouwen ervan, en zijn keuzes zijn nog steeds om ofwel te gehoorzamen aan de politici of eruit te trekken, wil dat zeggen dat zijn huis *en* de tijd en moeite die hij erin investeerde het eigendom van de politici zijn. En als iemands tijd en moeite van rechtswege aan een ander toebehoort valt dat onder de definitie van slavernij. Dat is precies wat de "stilzwijgende instemming" theorie betekent: dat ieder "land" een enorme slavenplantage is, en dat alles en iedereen er eigendom is van de politici. En, natuurlijk, heeft de meester geen toestemming van zijn slaaf nodig.

Degenen die in "regering" geloven, leggen nooit uit hoe het komt dat een paar politici het recht verkregen kunnen hebben om eenzijdig het exclusieve eigendom te claimen op een heel land, waar al andere mensen woonden, als hun grondgebied, om te regeren en te exploiteren zoals hun goeddunkt. Het zou hetzelfde zijn als dat een krankzinnige zegt: "Ik verklaar hierbij heel Europa als mijn rechtmatige domein, dus iedereen die hier woont heeft te doen wat ik zeg, als het je niet bevalt, kun je vertrekken". Er is ook een praktisch probleem met de "gehoorzaam of vertrek" houding, dat is dat door te vertrekken iemand alleen maar zou verhuizen naar een *andere* gigantische slavenplantage, een ander "land". Het eindresultaat is dat iedereen op aarde een slaaf is, met als enige keuze *welke* meester om onder te leven. Dit sluit werkelijke vrijheid volledig uit. Meer precies, dat is gewoon niet wat "instemming" betekent.

De overtuiging dat politici alles bezitten wordt nog dramatischer gedemonstreerd in het concept van de immigratie "wetten". Het idee dat een mens toestemming van politici nodig heeft om ergens een voet in een heel land te zetten - Het idee dat het een "misdaad" voor iemand kan zijn om over een onzichtbare lijn te stappen tussen de ene autoritaire jurisdictie en een andere - houdt in dat het hele land eigendom is van de heersende klasse. Als een burger niet toegestaan is om een "illegale vreemdeling" in te huren, niet toegestaan is om met hem te handelen, zelfs niet toegestaan is om een "illegale vreemdeling" uit te nodigen in zijn eigen huis, dan bezit de individuele burger niets, en de politici bezitten alles.

Niet alleen is de theorie van de "stilzwijgende instemming" logisch onjuist, maar het beschrijft ook duidelijk niet de werkelijkheid. Elke "regering" die de toestemming van de burgers had zou geen "wets" *handhavers* nodig hebben, en ook niet hebben. Handhaving gebeurt alleen als iemand ergens niet mee instemt. Iedereen die zijn ogen open heeft kan zien dat "de regering", continu, een heleboel mensen tegen hun wil dingen aandoet. Wie zich bewust is van de talloze belastinginners, oproerpolitie, inspecteurs en toezicht–houders, grenswachten, narcotica agenten, officieren van justitie, rechters, soldaten, en alle andere huurlingen van de staat, en nog steeds beweert dat "de regering" doet wat het doet met *instemming* van de "onderdanen", maakt zich volkomen belachelijk. Elk individu weet, als hij ook maar enigszins eerlijk is tegenover zichzelf, dat het de machthebbers niets kan schelen of hij instemt met zich te houden aan hun "wetten". De bevelen van politici zullen, indien nodig door brute kracht worden uitgevoerd, met of zonder individuele instemming.

Meer mythologie

In aanvulling op de mythe van "instemming van de onderdanen", worden andere slagzinnen en dogma’s ook vaak herhaald, ondanks het feit dat ze volledig onjuist zijn. Zo leren mensen ideeën als: "wij zijn de regering" en "de regering werkt voor ons" en "de regering *vertegenwoordigt* ons" en praten dat vervolgens trouw na. Zulke aforismen zijn schaamteloos en overduidelijk onwaar, ondanks het feit dat ze voortdurend worden nagepraat door zowel heersers als onderdanen.

Een van de meest bizarre en misleidende (maar erg ingeburgerde) beweringen is dat "Wij, het volk, *zijn* de regering". Schoolkinderen wordt geleerd om deze absurditeit te herhalen, hoewel iedereen zich ervan bewust is dat politici bevelen en eisen opleggen, en iedereen anders ofwel meewerkt of wordt gestraft. In het westen is er een heersende klasse en een burgerklasse, en de verschillen tussen hen zijn talrijk en overduidelijk. Eén groep beveelt, de ander gehoorzaamt. Eén groep eist grote sommen geld, de andere groep betaalt. Eén groep vertelt de andere groep waar ze kunnen leven, waar ze kunnen werken, wat ze mogen eten, wat ze kunnen drinken, waarin ze kunnen rijden, voor wie ze kunnen werken, welk werk ze kunnen doen, enzovoort. De ene groep neemt en geeft miljarden uit van wat de andere groep verdient. De ene groep bestaat volledig uit economische parasieten, terwijl de inspanningen van de andere groep alle rijkdom produceert.

In dit systeem, is het overduidelijk wie de bevelen geeft en wie gehoorzaamt. De mensen zijn niet de "regering" in geen enkel opzicht, en het vereist diepgaande ontkenning anders te geloven. Maar ook andere mythen worden gebruikt in een poging die leugen rationeel te laten klinken. Zo is ook beweerd dat "de regering voor ons werkt; onze dienaar is". Ook een dergelijke verklaring komt zelfs in de verste verte niet overeen met de voor de hand liggende realiteit van de situatie; het is weinig meer dan een sekte mantra, een waanidee opzettelijk geprogrammeerd in de bevolking om hun kijk op de werkelijkheid te verdraaien. En de meeste mensen zetten er niet eens vraagtekens bij. De meesten vragen zich nooit eens af, als de "regering" voor ons werkt, als het onze werknemer is, waarom bepalen zij dan hoeveel wij betalen? Waarom heeft onze "werknemer" te beslissen wat het voor ons zal doen? Waarom heeft onze "werknemer" ons te vertellen hoe we ons leven leiden? Waarom eist onze "werknemer" onze gehoorzaamheid voor elk willekeurig regeltje dat hij bedenkt, gewapende handhavers achter ons aan sturend als we ongehoorzaam zijn? Het is onmogelijk voor de "regering" *ooit* dienaar te zijn, door hetgeen de "regering" is. Om het in eenvoudige, persoonlijke termen te zeggen, als iemand je kan commanderen en je geld afpakken, is hij niet je dienaar; en als hij die dingen *niet* kan doen, is hij geen "regering". Hoewel gelimiteerd, "regering" is de organisatie toegedacht het recht te hebben om met geweld het gedrag van haar onderdanen te bepalen via "wetten". Als je goed kijkt naar de algemeen geaccepteerd retoriek van "openbare dienstverleners", is het volkomen belachelijk. Denken dat een *heerser* ooit *dienaar* zou kunnen zijn van degenen over wie hij heerst is absurd. Toch wordt die onmogelijkheid geïnjecteerd als onbetwistbaar evangelie in de "maatschappijleer" klassen.

Een nog meer voorkomende leugen, die wordt gebruikt om de meester-slaaf relatie tussen de "regering" en het publiek te verdoezelen, is het begrip "representatieve regering". Men beweert dat mensen, via verkiezingen bepaalde individuen machtsposities geven, "hun leiders kiezen" en dat zij die in functie zijn slechts de wil van het volk vertegenwoordigen. Niet alleen benadert deze bewering in de verste verte niet de werkelijkheid, maar de onderliggende abstracte theorie klopt in zichzelf ook niet.

In de echte wereld, zijn zogenaamde "representatieve regeringen" voortdurend dingen aan het doen die hun onderdanen niet willen dat ze doen: het verhogen van "belastingen", zich bezig houden met oorlogshitserij, doorverkopen van macht en invloed aan de hoogste bieder, en ga zo maar door. Elke belastingbetaler kan gemakkelijk voorbeelden bedenken van dingen gefinancierd met zijn geld, waar hij bezwaar tegen heeft, of het nu subsidies zijn aan grote bedrijven, uitkeringen aan bepaalde personen, regeringsmaatregelen die inbreuk maken op de individuele rechten, of alleen de algemene verspillende, corrupte, inefficiënte bureaucratische machine van de "regering" op zichzelf. Er is niemand die in eerlijkheid kan zeggen dat de "regering" alles doet wat hij wil en niets dat hij niet wil.

Zelfs in theorie, is het begrip "representatieve regering" per definitie onjuist, omdat de "regering" onmogelijk het volk als geheel kan vertegenwoordigen, tenzij iedereen precies hetzelfde wil. Omdat verschillende mensen de "regering" verschillende dingen willen laten doen, zal de "regering" altijd ingaan tegen de wil van ten minste een minderheid van de mensen. Zelfs als een "regering" precies deed wat een meerderheid van zijn onderdanen zou willen (wat eigenlijk nooit gebeurt), zou het niet de mensen als geheel dienen; het zou kleinere groepen met geweld opofferen ten behoeve van grotere groepen.

Bovendien, degene die iemand anders vertegenwoordigt, kan niet *meer* rechten hebben dan degene die hij vertegenwoordigt. Namelijk, als een persoon geen recht heeft in te breken in het huis van zijn buurman en zijn kostbaarheden te stelen, dan heeft hij ook geen recht om een vertegenwoordiger aan te wijzen om dat voor hem te doen. Iemand vertegenwoordigen is om op te treden in zijn plaats, en een echte vertegenwoordiger kan alleen doen wat de persoon die hij representeert rechtmatig kan doen. Maar in het geval van de "regering", hebben de mensen die politici zeggen te vertegenwoordigen geen recht om ook maar *iets* te doen van wat politici doen: "belastingen" opleggen, "wetten" vervaardigen, enz. Gemiddelde burgers hebben geen recht om met geweld de keuzes van hun buren af te dwingen, hen te vertellen hoe ze hun leven moeten leiden, en ze te straffen als ze ongehoorzaam zijn. Dus als een "regering" zulke dingen doet, vertegenwoordigd zij niet het volk, maar alleen zichzelf.

Het is interessant om te zien dat zelfs degenen die praten over "representatieve regering" zelf weigeren enige persoonlijke verantwoordelijkheid te aanvaarden voor de acties van degenen op wie ze gestemd hebben. Als hun kandidaat naar keuze een schadelijke "wet" uitvaardigt of "belastingen" verhoogt, of oorlog voert, zouden kiezers nooit dezelfde schuld of schaamte voelen als wanneer ze zulke dingen persoonlijk gedaan zouden hebben, of iemand hadden ingehuurd of geïnstrueerd om zulke dingen te doen. Dit feit toont aan dat zelfs de meest enthousiaste kiezers eigenlijk niet geloven in het verhaal van "representatieve regering", en politici niet als hun vertegenwoordigers zien.

De terminologie klopt niet met de werkelijkheid, en het enige doel van de retoriek is te verduisteren dat de relatie tussen elke "regering" en zijn "onderdanen" gelijk is aan de verhouding tussen meester en slaaf. De ene meester kan zijn slaven minder ernstig met de zweep slaan dan de andere; een andere meester kan zijn slaven toestaan meer te houden van wat zij produceren; een andere meester kan beter voor zijn slaven zorgen - maar niets daarvan verandert de fundamentele, onderliggende aard van de meester-slaaf relatie. Degene met het recht om te regeren is de meester; degene met de verplichting om te gehoorzamen is de slaaf. En dat geldt zelfs wanneer mensen ervoor kiezen om de situatie te beschrijven met behulp van onjuiste en bedrieglijke retorische verzachtende termen, zoals "representatieve regering", "instemming van de onderdanen", en "wil van het volk".

Het begrip "een regering van het volk, door het volk en voor het volk" is een mooi klinkend politiek praatje wat goed voelt, maar het is een logische onmogelijkheid. Een heersende klasse kan zijn onderdanen niet dienen of vertegenwoordigen, zoals een slaafeigenaar zijn slaven niet kan dienen of vertegenwoordigen. De enige manier waarop hij dat zou kunnen doen is door op te houden te een slaafeigenaar zijn, en zijn slaven vrij te laten. Op dezelfde manier is de enige mogelijkheid waarop een heersende klasse een dienaar van het volk kan worden, is door *op te houden* een heersende klasse te *zijn*, door afstand te doen van al haar macht. De "regering" kan de mensen niet dienen, tenzij het ophoudt "regering" te zijn.

Een ander voorbeeld van irrationele staatsleer is het concept van de "rechtsstaat". Het idee is dat regeren door gewone *mensen* slecht is, omdat het degenen met een kwaadaardige machtshonger aantrekt, terwijl in de "rechtsstaat", zoals de theorie gaat, alles draait om objectieve, redelijke bepalingen die aan de hele mensheid gelijkelijk worden opgelegd. Eén moment nadenken onthult de absurditeit van deze mythe. Ondanks het feit dat de "wet" vaak wordt gezien als een heilig onfeilbaar pakket regels die spontaan voortvloeit uit de aard van het universum, is de "wet" in werkelijkheid simpelweg een verzameling van bevelen uitgegeven en afgedwongen door *mensen* in de "regering". Er zou pas verschil zijn tussen "wettelijk recht" en "menselijk recht" als de zogenaamde "wetten" werden geschreven door iets *anders* dan mensen.

Het heilige ingrediënt

In hun pogingen het bestaan van een heersende klasse ("regering") te rechtvaardigen, beschrijven staatisten vaak heel redelijke, legitieme, nuttige dingen, om dat vervolgens "regering" te noemen. Zo beweren ze, "Als mensen samenwerken aan een georganiseerd systeem van gezamenlijke verdediging, is dat regering". Of ze claimen, "Als mensen gezamenlijk beslissen over de manier waarop dingen zoals wegen en handel en eigendomsrechten moeten werken in hun stad, is dat regering". Of ze zeggen, "Als mensen hun krachten bundelen om dingen collectief te doen, in plaats van ieder voor zich, is dat regering." Geen van deze uitspraken zijn waar.

Dergelijke beweringen zijn bedoeld om de "regering" te laten klinken als een natuurlijk, legitiem en nuttig onderdeel van de menselijke samenleving. Maar ze gaan allemaal

voorbij aan de fundamentele aard van de "regering". De "regering" is geen organisatie, samenwerking, of onderlinge overeenkomst. Talloze groepen en organisaties - supermarkten, voetbalteams, autobedrijven, korfbalclubs, etc. - werken samen, met voor beide partijen gunstige gezamenlijke acties, maar ze zijn geen "regering", omdat ze niet het ingebeelde recht om te regeren hebben. En dat is het heilige ingrediënt dat iets "gezag" maakt: het vermeende *recht* om anderen met geweld te overheersen.

"Regeringen" zijn niet zomaar een uitwas van supermarkten of voetbalteams, noch komen ze voort uit mensen die hun gezamenlijke verdediging opzetten. Er is een fundamenteel verschil tussen "Hoe kunnen we onszelf verdedigen?" en "Ik heb het recht om je te commanderen!" In tegenstelling tot wat de maatschappijleerboeken beweren, zijn "overheden" niet het gevolg van economische of basale menselijke samenwerking. Ze gebeuren niet zomaar als gevolg van dingen die beschaafde en georganiseerde mensen doen. Ze zijn volledig het product van de mythe dat "iemand de leiding moet hebben". Zonder het bijgeloof van "gezag", zou geen enkele mate van samenwerking of organisatie ooit tot "regering" uitgroeien. Het vereist een drastische verandering in de publieke opinie om een *dienstverlener*, die voedsel, onderdak, informatie, bescherming, of iets anders levert, te transformeren in een rechtmatige *heerser*. Een georganiseerd systeem verandert net zomin vanzelf in "regering" dan dat een bewaker vanzelf een koning wordt.

En dat feit leidt ons naar een andere bewering van staatisten: dat het afschaffen van de "regering" er simpelweg toe zou leiden dat gewelddadige bendes de macht verwerven, wat op zijn beurt zou leiden tot een nieuwe "regering". Maar gewelddadige overname leidt van nature niet eerder tot een "regering" dan vreedzame samenwerking daartoe leidt. Tenzij de nieuwe bende vermeend wordt het *recht* om te regeren te hebben, zal het niet worden gezien als "regering". In feite hangt het vermogen een moderne populatie te controleren - vooral gewapende bevolking - volledig af van de ingebeelde *legitimiteit* van de heersers in spe. Om in deze tijd een populatie van significante omvang te regeren door brute kracht alleen, zou een enorme hoeveelheid middelen (wapens, spionnen, huurlingen, etc.) vereisen, zelfs zoveel, dat het bijna onmogelijk zou zijn. Het schrikbeeld van een bende meedogenloze misdadigers die een land overnemen is stof voor een leuke film, maar het kan niet werkelijk gebeuren in een land met ook maar de meest elementaire communicatie en vuurwapens. De enige manier om in deze tijd een grote bevolking te regeren is voor de would-be heerser om eerst de mensen te overtuigen dat hij het morele *recht* heeft om "gezag" over hen uit te oefenen; hij kan alleen heerschappij verwerven als hij eerst de mythe van "gezag" in de hoofden van zijn beoogde slachtoffers kan inprenten, en daarmee zijn slachtoffers ervan weet te overtuigen dat hij een legitieme en goede "regering" is. En als hij dat kan bereiken, zal er voor hem maar heel weinig werkelijk geweld vereist zijn om de macht te verwerven en te onderhouden. Maar als zijn regime ooit die legitimiteit verliest in de ogen van zijn slachtoffers, of als hij dat om mee te beginnen niet weet te bereiken, zal bruut geweld alleen hem geen blijvende macht opleveren.

Samenvattend, noch bendes noch coöperaties worden ooit "regering", tenzij de mensen geloven dat ze het recht hebben om te regeren. En wanneer het volk als geheel zich weet te bevrijden van de mythe van "gezag", is er geen revolutie nodig om vrij te zijn; "regering" zal gewoon ophouden te bestaan, omdat de enige plek waar het ooit bestaan heeft, is in de

verbeelding van hen die het bijgeloof van "gezag" aanhangen. Nogmaals, de politici en de huurlingen die hun bedreigingen uitvoeren, zijn zeer reëel, maar zonder vermeende *legitimiteit* worden ze gezien voor wat ze zijn, een bende machtswellustige misdadigers, en niet een "regering".

Verder wordt beweerd (b.v. door Thomas Jefferson, in de onafhankelijkheidsverklaring) dat het mogelijk en wenselijk is, om een "regering" te hebben die niets doet behalve de rechten van het individu beschermen. Maar een organisatie die alleen dat doet is geen "regering". Ieder individu heeft het recht om zichzelf en anderen te verdedigen tegen aanvallers. Dat recht uitoefenen, zelfs via een zeer georganiseerde, grootschalige operatie, vormt net zozeer geen "regering", dan dat georganiseerde, grootschalige voedselproductie "regering" vormt. Voordat iets "regering" is, moet het, per definitie, iets doen waar doorsnee mensen geen recht toe hebben, een "regering" met dezelfde rechten als ieder ander is net zozeer geen "regering" dan de doorsnee man op straat "regering" is.

Het excuus van de noodzaak

Het excuus waar staatisten (mensen die in "regering" geloven) uiteindelijk vaak hun toevlucht in zoeken is dat de mensheid "regering" *vereist,* dat de samenleving heersers nodig heeft, dat iemand de leiding moet hebben, of er zouden constant chaos en bloederige onlusten zijn. Maar noodzaak, hetzij echt of ingebeeld, kan niet een mythische entiteit tot realiteit maken. Een recht om te regeren zal niet ontstaan, alleen maar omdat we het zogenaamd "nodig" hebben voor een vreedzame samenleving. Niemand zal beweren dat de kerstman echt moet zijn, omdat we hem nodig hebben om kerst te laten werken. Als "gezag" niet bestaat en niet kan bestaan, zoals hieronder zal worden aangetoond, is zeggen dat we het "nodig hebben" niet alleen zinloos, maar vanzelfsprekend onwaar. We kunnen niet iets in het leven roepen door pure wilskracht. Als je uit een vliegtuig springt zonder parachute, maakt je "noodzaak" voor een parachute niet dat er één zal verschijnen. Op dezelfde manier, als het onmogelijk is dat een persoon het recht verwerft om te heersen over anderen, en het onmogelijk is dat een persoon de verplichting verkrijgt om zich te onderwerpen aan een ander (zoals hieronder bewezen), dan is beweren dat zulke dingen uit "noodzaak" gebeuren een leeg argument.

Deel 2
De tegenbewijzen voor gezag

Loslaten van de mythe

Een groeiend aantal mensen vindt tegenwoordig dat "regering" niet noodzakelijk is en dat de menselijke samenleving, op een praktisch niveau, zonder "regering" een stuk beter zou werken. Anderen beweren dat ongeacht wat beter "werkt", een samenleving zonder dwingende staat de enige morele keuze is, want het is de enige keuze die geen steun geeft aan de initiatie van geweld tegen onschuldige mensen. Hoewel dergelijke argumenten zowel geldig als waardevol zijn, is er eigenlijk een meer fundamenteel punt dat dergelijke discussies betwistbaar maakt: "gezag"… moreel of niet, en of het nu "werkt" of niet, kan niet bestaan. Dit is niet alleen een statement van wat zou *moeten* zijn, het is een beschrijving van wat *is*. Als "gezag" niet kan bestaan - zoals hieronder logisch zal worden bewezen - is elk debat over de vraag of we het "nodig" hebben, of hoe goed het werkt op een praktisch niveau, zinloos.

Daarom, het punt van dit boek is niet dat "regering" moet worden afgeschaft, maar dat "regering" - een *legitieme* heersende klasse - *niet bestaat en niet kan bestaan*, en dat het verzuim om dit feit te erkennen heeft geleid tot onmetelijk lijden en onrecht. Zelfs de meeste van hen die "regering" herkennen als een enorme bedreiging voor de mensheid spreken over het afschaffen ervan, alsof het werkelijk bestaat. Ze spreken alsof er een keuze is tussen het hebben van een "regering" en niet hebben van een "regering". Het is er niet. "Regering" is een logische onmogelijkheid. Het probleem is feitelijk niet "regering", maar het *geloof* in "regering". Ter vergelijking, iemand die beseft dat de kerstman niet echt is begint geen kruistocht om de kerstman af te schaffen, of om hem te verdrijven van de Noordpool. Hij stopt gewoon in hem te geloven. Het verschil is dat het geloof in de kerstman weinig kwaad doet, terwijl het geloof in het mythische beest, genaamd "regering" heeft geleid tot onvoorstelbaar pijn en lijden, onderdrukking en onrecht.

De boodschap hier is niet dat we moeten proberen om een wereld te creëren zonder "gezag", maar de boodschap is dat het de mens zou betamen het feit te accepteren dat een wereld zonder "gezag" *alles is wat ooit heeft bestaan*, en dat de mensheid veel beter af zou zijn, en mensen zouden zich op een veel meer rationele, morele en beschaafde manier gedragen, als dat feit op grote schaal werd begrepen.

Waarom is de mythe zo verleidelijk

Alvorens aan te tonen dat "gezag" niet kan bestaan, moet kort worden genoemd waarom iemand zou *willen* dat zoiets bestaat. Het is duidelijk waarom zij die heerschappij over anderen zoeken, willen dat "regering" bestaat: het geeft hen een gemakkelijk, zogenaamd legitiem mechanisme waardoor ze anderen onder dwang kunnen beheersen. Maar waarom zouden anderen - waarom zouden zij die worden *overheerst* - *willen* dat het bestaat?

De denkwijze van staatisten begint gewoonlijk met een redelijke zorg, maar eindigt met een krankzinnige "oplossing". De gemiddelde persoon die de wereld beschouwt, wetende dat er miljarden mensen rondlopen, van wie velen dom zijn of vijandig, wil van nature een soort zekerheid dat hij zal worden beschermd tegen alle ondoordachte en kwaadaardige dingen die anderen kunnen doen. De meesten die in "regering" geloven beschrijven openlijk dat "regering" nodig is: omdat mensen niet te vertrouwen zijn, omdat het in de menselijke natuur zit om te stelen, te vechten, etc. Staatisten beweren vaak dat zonder een regulerend "gezag", zonder een "regering" die de regels van de samenleving maakt en handhaaft voor iedereen, elk geschil zou eindigen in bloedvergieten, er weinig of geen samenwerking zou zijn, de handel helemaal zou ophouden, het "ieder voor zich" zou worden, en de mensheid zou degraderen tot Neanderthalers of een holbewonerachtig bestaan.

Als gevolg hiervan wordt het debat tussen staatisme en anarchisme vaak ten onrechte gevoerd over de vraag of mensen van nature goed en betrouwbaar zijn, en er daarom geen "regering" nodig is. Of dat ze van nature slecht en onbetrouwbaar zijn, en daarom een "regering" nodig hebben om ze te besturen. Werkelijk, of mensen nu allemaal goed, allemaal slecht, of iets daar tussenin zijn, het geloof in "gezag" is en blijft een irrationeel bijgeloof, maar het populairste excuus voor de "regering" is - dat mensen slecht zijn en moeten worden aangestuurd, - onopzettelijk onthult dit de waanzin inherent aan alle staatisme.

Als mensen namelijk zo onverschillig zijn, zo dom en kwaadaardig dat ze niet te vertrouwen zijn om op eigen kracht het juiste te doen, hoe zou het de situatie dan verbeteren door een *deel* van diezelfde onzorgvuldige, domme en slechte mensen te nemen, en hen publieke *toestemming* te geven om onder dwang alle anderen te regeren? Waarom zou iemand denken dat het herschikken en reorganiseren van een groep gevaarlijke beesten hen beschaafd zou maken? Het antwoord duidt op het mythologische karakter van het geloof in "gezag". Het is niet alleen een andere menselijke machtsverhouding die autoritairen zoeken, maar er wordt een soort *bovenmenselijke* entiteit in betrokken, met rechten die mensen niet hebben, en met *deugden* die menselijke wezens niet hebben, die zouden kunnen worden gebruikt om alle onbetrouwbare mensen in het gareel te houden. Zeggen dat mensen zo gebrekkig zijn dat ze moeten worden aangestuurd - een gemeenschappelijke refrein onder staatisten - impliceert dat de mens iets *anders* nodig heeft dan mensen om de aansturing te doen. Maar het maakt niet uit hoe hard je de "regering" bestudeert, je zult ontdekken dat het altijd volledig door *mensen* wordt gerund. Zeggen dat de "regering" nodig is omdat *mensen* onbetrouwbaar zijn is net zo irrationeel als zeggen dat als iemand wordt aangevallen door een zwerm bijen, je dat op kunt lossen door een autoritaire hiërarchie *onder de bijen* te maken, een deel van de bijen de plicht toewijzen om de *andere* bijen kwaaddoen te verhinderen, Hoe ook gevaarlijk de bijen kunnen ook zijn, zo’n "oplossing" is belachelijk.

Wat staatisten werkelijk willen van een "regering" is een enorme, niet te stoppen macht die het goede doet. Maar er bestaat geen tovertruc, politiek of anderszins, die bij machte is te garanderen dat recht zal plaatsvinden, dat de "goeden" zullen winnen of dat onschuldigen zullen worden beschermd en verzorgd. De reusachtige, bovenmenselijke, magische redder

die staatisten denken nodig te hebben om de mensheid van zichzelf te redden *bestaat niet*. In elk geval op deze planeet, staat de mens bovenaan - er is niet iets hogers dat hen bestuurt zodat ze zich netjes gedragen, en hallucineren maakt zo'n bovenmenselijke entiteit niet echt, en helpt de situatie ook niet.

De religie genaamd "regering"

"Regering" is geen wetenschappelijk concept, noch een rationele sociologische con–structie; noch een logische, praktische methode van menselijke organisatie en samenwerking. Het geloof in de "regering" is niet gebaseerd op de rede; het is gebaseerd op *geloof*. Werkelijk, het geloof in "regering" is een *religie*, die bestaat uit een set van dogmatische leerstellingen en irrationele doctrines die wegsmelten in aanwezigheid van zowel bewijs als logica, en die methodisch worden onthouden en nagepraat door de gelovigen. Net als andere godsdiensten, beschrijft het evangelie genaamd "regering" een bovenmenselijke, bovennatuurlijke entiteit, boven gewone stervelingen, die geboden geeft aan de arbeiders, voor wie onvoorwaardelijke gehoorzaamheid een morele plicht is. Ongehoorzaamheid aan de geboden ("de wet te overtreden") wordt gezien als een zonde, en de gelovigen scheppen behagen in de straf van de ongelovigen en zondaars ("criminelen"), terwijl men op hetzelfde moment erg trots is op hun eigen loyaliteit en nederige dienstbaarheid aan hun god (als "gezagsgetrouwe belastingbetalers"). En terwijl de stervelingen hun heer nederig mogen smeken om gunsten, en om toestemming bepaalde dingen te doen, wordt het als godslasterlijk en schandalig beschouwd wanneer een van de nederige arbeiders zichzelf geschikt acht om te beslissen welke "wetten" van de "regering" / god hij zou moeten volgen en welke oké zijn om te negeren. Hun mantra is: "Je kunt je best doen om de wet te veranderen, maar zolang het de wet is, hebben we die allemaal te volgen!"

Het religieuze karakter van het geloof in "gezag" zie je duidelijk op het moment dat mensen plechtig, met hun hand op hun hart staan, en religieus hun onsterfelijke geloof in, en trouw aan een *vlag* en een "*regering"* verkondigen. Het dringt zelden door bij degenen die met een gevoel van diepe trots de Belofte van Trouw opdreunen, dat ze daarmee in werkelijkheid trouw zweren aan een systeem van onderdrukking en autoritaire controle. Kortom, ze beloven te doen wat ze wordt opgedragen, en gedragen zich als trouwe onderdanen aan hun meesters. Afgezien van de kennelijk onjuiste zinsnede aan het einde over "vrijheid en rechtvaardigheid voor allen", gaat de hele belofte over dienstbaarheid aan de "regering" die beweert het collectief vertegenwoordigen, alsof dat op zich een goed en edel doel is, De belofte, en de mentaliteit en emoties die dat oproept, zouden net zo goed van toepassing kunnen zijn op elk ander tiranniek regime in de geschiedenis. Het is een belofte om gehoorzaam te zijn en makkelijk te besturen, om zich te onderwerpen aan de "staat" in plaats van een belofte om rechtvaardig te zijn. Veel andere vaderlandslievende rituelen en liederen, evenals de openlijk religieuze eerbied gegeven aan twee stukken perkament - de Verklaring van Onafhankelijkheid en de Amerikaanse grondwet - tonen ook aan dat mensen de "regering" niet alleen niet zien als een praktische noodzaak: ze bekijken het als een god, die moet worden geprezen en aanbeden, geëerd en gehoorzaamd.

De belangrijkste factor die het geloof in de "regering" van andere hedendaagse religies onderscheidt, is dat mensen in de god die "regering" genoemd wordt, daadwerkelijk *geloven*. In vergelijking daarmee, is de god waarin mensen beweren te geloven, en de kerk die ze bezoeken, tegenwoordig weinig meer dan lege rituelen en halfslachtig nagepraat bijgeloof. Als het gaat om het dagelijks leven, is de god waar mensen daadwerkelijk toe bidden, om hen te beschermen tegen ongeluk, om hun vijanden te verslaan, en om hen te zegenen, de "regering". Het zijn de geboden van de "regering", die de mensen het meest respecteren en gehoorzamen, wanneer er een conflict ontstaat tussen de "regering" en de leer van hun god - zoals "betaal jou eerlijke deel" (belasting) versus "Gij zult niet stelen" of "het land dienen" (militaire dienst) versus "Gij zult niet doden" - overstijgen de geboden van de "regering" alle leer van de andere religies. Politici, de hoge priesters van de kerk van de "regering" - de woordvoerders en vertegenwoordigers van de "regering", die de heilige "wet" uit de hoge brengen - en die zelfs openlijk verklaren dat het mensen is toegestaan om welke religie ze maar willen te praktiseren, zolang ze maar niet ingaan tegen de *hoogste* religie ongehoorzaam te zijn aan de "wet" - dat is: de voorschriften van de god genaamd "regering".

Misschien wel het meest veelzeggend is, dat als je een doorsnee iemand voorstelt dat God misschien niet bestaat, hij waarschijnlijk met *minder* emotie en vijandigheid zal reageren dan wanneer je het idee oppert van het leven zonder "regering". Dit is een indicatie aan welke religie mensen dieper emotioneel gehecht zijn, en in welke religie ze daadwerkelijk vaster geloven. In feite geloven ze zo diep in de "regering" dat ze het helemaal niet eens herkennen als zijnde een geloof. De reden waarom zoveel mensen reageren op het idee van een staatloze samenleving ("anarchie") met beledigingen, apocalyptische voorspellingen en emotionele woedeaanvallen, in plaats van met rustig redeneren, is omdat hun geloof in "regering" niet het resultaat is van een zorgvuldige, rationele afweging van bewijs en logica. Maar het is, in alle opzichten, een religieus geloof, alleen geloofd vanwege langdurige indoctrinatie. En er is bijna niets dat aanbidders van regering een grotere bedreiging van het bestaan vinden, dan de mogelijkheid overwegen dat de "regering" - hun redder en beschermer, leraar en meester - eigenlijk niet bestaat, en nooit heeft bestaan.

Veel politieke rituelen hebben een openlijk religieuze ondertoon. De grandioze, kathedraalachtige gebouwen, de pracht en praal bij inhuldigingen en andere "regerings" plechtigheden, de traditionele kledij en eeuwenoude rituelen, de manier waarop de leden van de heersende klasse worden behandeld en beschreven (b.v. "eerbare"), dit alles geeft aan dergelijke procedures een sfeer van heiligheid en eerbied, het is veel meer een indicatie van godsdienstige riten dan van een praktisch middel van gemeenschappelijke organisatie.

Het zou leuk zijn om een meer morele, almachtige godheid te hebben om de onschuldigen te beschermen en om onrechtvaardigheid te voorkomen. En dat is wat staatisten hopen dat de "regering" zal zijn: een verstandige, onbevooroordeelde, alwetende en almachtige "uiteindelijke beslisser" die de gebrekkige, kortzichtige en egoïstische grillen van de mensheid overstijgt en overtreft, en feilloos rechtvaardigheid en eerlijkheid uitdeelt. Helaas, zoiets is er niet, en zoiets kan er niet zijn, en er zijn vele redenen waarom het

volkomen dwaas is om naar de "regering" te kijken als de oplossing voor de menselijke onvolmaaktheid. Zo wil bijna elke staatist, dat de "regering" objectieve regels van beschaafd gedrag afdwingt, of preciezer, ieder individu wil dat zijn eigen perceptie van rechtvaardigheid en moraliteit ten uitvoer wordt gebracht door de "regering", zonder dat men doorheeft dat op het moment dat er een "gezag" is, het niet meer aan dat individu is om te beslissen wat rechtvaardig en moreel is, het "gezag" neemt het recht om dat te beslissen voor zichzelf. En zo, keer op keer, hebben gelovigen in "gezag" geprobeerd om een almachtige macht ten goede te creëren door sommige mensen tot heersers te zalven, alleen om snel te leren dat zodra de meester op de troon zit, het hem niet meer kan schelen wat zijn slaven hadden gehoopt dat hij zou gaan doen met de macht die ze hem gaven.

En dit is allerlei staatisten overkomen, met zeer verschillende opvattingen en agenda's. socialisten denken dat de "regering" nodig is om rijkdom "eerlijk" te herverdelen; objectivisten denken dat de "regering" nodig is om de individuele rechten te beschermen; constitutionelen denken dat de "regering" nodig is om alleen de in de grondwet genoemde taken uit te voeren; mensen die in democratie geloven denken dat de "regering" nodig is om de wil van de meerderheid uit te voeren; veel christenen denken dat de "regering" nodig is om Gods wetten af te dwingen; enzovoort. En in alle gevallen raken mensen teleurgesteld, omdat het "gezag" altijd het plan verandert om de agenda van de machthebbers te dienen. Zodra een nieuwe lichting heersers "de baas" is geworden, kan het hen niet meer schelen wat de massa wilde dat ze met hun macht zouden doen. Dat feit is door elke "regering" in de geschiedenis opnieuw aangetoond, zodra mensen een meester creëren, hebben die mensen, per definitie, geen enkele zeggenschap meer.

Anders te verwachten, zelfs zonder alle historische voorbeelden, is absurd. Verwachten dat een meester zijn slaven dient - verwachten dat macht uitsluitend wordt gebruikt ten gunste van de *ondergeschikten*, boven hen die de macht hebben - is belachelijk. Wat het nog gekker maakt is dat staatisten beweren dat het aanwijzen van heersers de enige manier is om de onvolkomenheid en onbetrouwbaarheid van de mensheid te *overwinnen*. Staatisten zien een wereld vol vreemden met twijfelachtige motieven en dubieuze moraal, en zijn bang voor wat sommige van die mensen zouden kunnen doen. Dat, in en op zichzelf, is een volkomen redelijke bezorgdheid. Maar dan, als bescherming tegen wat sommige van die mensen zouden kunnen doen, pleiten de staatisten ervoor om een *deel* van diezelfde mensen van twijfelachtige deugd, een enorme hoeveelheid macht en bevoegdheid *toe te staan,* om over alle anderen te heersen, in de ijdele hoop dat, als door een wonder, deze mensen opeens wel zullen besluiten om hun nieuwe macht alleen voor het goede aan te wenden. Met andere woorden, de staatist kijkt naar zijn medemens en denkt, "ik vertrouw je niet als buurman, maar ik vertrouw je wel als mijn meester".

Bizar genoeg, geeft bijna elke staatist toe dat politici *nog* oneerlijker, corrupter, achterbakser en egoïstischer zijn dan de meeste mensen, maar men blijft toch volhouden dat de beschaving alleen kan bestaan als zulke uitzonderlijk *onbetrouwbare* mensen zowel de macht als het recht krijgen om iedereen met geweld te regeren. Degenen die in de "regering" geloven, denken werkelijk dat het enige dat ze tegen de gebreken van de menselijke natuur kan beschermen, is om *een deel* van die gebrekkig mensen te nemen - het *meest* gebrekkige deel in feite - en hen als goden te benoemen, met het recht de hele

mensheid te domineren, in de absurde hoop dat, als ze zo'n enorme macht krijgen, deze mensen het alleen voor het goede zullen gebruiken. En het feit dat dit in de geschiedenis van de wereld nog nooit is gebeurd, weerhoudt staatisten niet vol te houden dat het "nodig" is om vreedzame beschaving te waarborgen.

(Persoonlijke noot van de auteur: Ik zeg dit alles als een voormalige toegewijde staatist, die zelf het grootste deel van mijn leven niet alleen de tegenstrijdigheden en misleidende redenaties achter de "regerings" mythe accepteerde, maar die mythologie zelf ook vurig verspreidde. Ik ben niet snel of gemakkelijk ontsnapt aan mijn eigen autoritaire indoctrinatie, maar heb het bijgeloof traag en aarzelend losgelaten, en gedurende die tijd veel geworsteld met mijn gedachten. Ik noem dit alleen zodat kan worden begrepen dat wanneer ik verwijs naar het geloof in "gezag" als volkomen irrationeel en krankzinnig, ik mijn eigen eerdere overtuigingen net zozeer aanval als die van iemand anders.)

Een andere manier om ernaar te kijken is dat staatisten bang zijn dat verschillende mensen verschillende overtuigingen, verschillende standpunten, en een verschillende moraal hebben. Ze benoemen problemen, als: "Wat als er geen regering is en iemand denkt dat het goed is om mij te doden en mijn spullen te stelen?" Ja, als er tegenstrijdige opvattingen zijn - zoals er altijd zijn geweest en altijd zullen zijn - kunnen die tot conflicten leiden. De autoritaire "oplossing" is dat, in plaats van dat ieder voor zichzelf beslist wat goed is en wat hij zou moeten doen, er een centraal "gezag" moet zijn, die de regels maakt die *iedereen* worden opgelegd. Staatisten hopen uiteraard dat het "gezag" de *juiste* regels zal stellen en handhaven, maar ze leggen nooit uit hoe of waarom dit zo zou gaan. Nu de bevelschriften van de "regering" door louter menselijke wezens worden geschreven - meestal door uitzonderlijk machtsbeluste, corrupte mensen - is het de vraag waarom iemand zou verwachten dat hun "regels" beter zijn dan de "regels" die elk individu voor zichzelf zou kiezen.

Het geloof in de "regering" maakt niet dat iedereen het eens wordt; het creëert alleen een mogelijkheid om persoonlijke meningsverschillen drastisch te escaleren tot grootschalige oorlogen en massale onderdrukking. Evenmin geeft afwikkeling van een geschil door een "gezag" iets van garantie dat de "goede" kant wint. Toch praten staatisten alsof de "regering" eerlijk, redelijk en rationeel is, in situaties waarin individuen dat niet zouden zijn. Opnieuw laat dit zien dat gelovigen in "gezag", een "regering" bovenmenselijke deugden toedicht die vertrouwd moet worden boven de deugden van gewone stervelingen. De geschiedenis leert anders, een verwrongen gevoel voor moraal in één persoon, of in een paar, kan leiden tot de moord op één persoon, of zelfs tientallen, maar datzelfde verwrongen gevoel voor moraal kan in slechts een paar mensen, als ze bezit krijgen van de machine genaamd de "regering", resulteren in de moord op *miljoenen*. De staatist wil dat *zijn* idee van de "goede regels" aan iedereen wordt opdrongen door een centraal "gezag", maar heeft geen manier om dat te laten gebeuren en geen reden om te verwachten dat het zal gebeuren. In hun zoektocht naar een almachtige "goederik" om de dag te redden, creëren staatisten uiteindelijk altijd almachtige *slechte*riken. Keer op keer, bouwen ze gigantische, niet te stoppen "regerings" monsters in de hoop dat zij de onschuldige zullen verdedigen, alleen om te ontdekken dat de monsters uitgroeien tot een veel grotere

bedreiging voor de onschuldige dan de oorspronkelijke bedreigingen waartegen zij ze hadden moeten beschermen.

Ironisch genoeg, waar staatisten eigenlijk voor pleiten in hun pogingen om gerechtigheid voor iedereen te garanderen, de *legitimatie van het kwaad* is. De waarheid is dat alles wat geloof in "gezag" ooit doet, en alles wat het ooit kan doen, is om *meer immoreel geweld te introduceren in de samenleving*. Dit is niet een ongelukkig toeval, of de bijwerking van een in principe goed idee. Het is een onwrikbare waarheid gebaseerd op de aard van het geloof in "gezag" en dit is gemakkelijk logisch bewijzen.

"Gezag" = immoreel geweld

Bijna iedereen is het erover eens dat fysiek geweld soms gerechtvaardigd is, en soms niet. Hoewel er een groot, discutabel grijs gebied is, wordt algemeen aangenomen dat *agressief* geweld - de *initiatie* van geweld tegen een andere persoon - ongerechtvaardigd is en immoreel. Dit omvat diefstal, mishandeling en moord, maar ook meer indirecte vormen van agressie zoals vandalisme en fraude. Aan de andere kant, is het gebruik van geweld *ter verdediging* van de onschuldige algemeen aanvaard als gerechtvaardigd en moreel, zelfs nobel. De legitimiteit van dergelijke geweld wordt bepaald door de situatie waarin het wordt gebruikt, niet door *wie* het gebruikt. Om het eenvoudig te maken, kunnen de soorten van geweld, waartoe *iedereen* het recht heeft, worden aangeduid als "goed geweld", en alle daden van geweld waartoe normale mensen *niet* het recht hebben, worden aangeduid als "slecht geweld". (De lezer kan zijn eigen normen toepassen, en de logica zal hier blijven gelden.)

Echter, agenten van de "staat" worden het recht toegedacht om geweld te gebruiken niet alleen in de situaties waarin iedereen een dergelijk recht zou hebben, maar in andere situaties ook. Het spreekt voor zich dat als iedereen het recht heeft om inherent gerechtvaardigd "goed geweld" te gebruiken, en de "wet" agenten van de "regering" machtigt om in andere situaties evengoed geweld te gebruiken, dan de "wet" een poging is om *slecht geweld te legitimeren*, kortom, "gezag" *is toestemming om kwaad te doen* - om dingen te doen die zouden worden herkend als immoreel en ongerechtvaardigd als iemand anders ze deed.

Uiteraard begrijpen noch de enthousiaste kiezer die trots een poster voor zijn raam plakt, noch de goedbedoelende burger die verkozen probeert te worden dit feit. Als ze dat wel deden, snapten ze ook dat "democratie" niets meer is dan door-de-meerderheid-goedgekeurd immoreel geweld en dat dit onmogelijk de samenleving kan fiksen of een instrument voor vrijheid en rechtvaardigheid kan zijn. Ondanks de mythologie die beweert dat men door te stemmen "zeggenschap" heeft, en dat stemrecht mensen vrijmaakt, is de waarheid dat alles wat "democratie" doet, het legitimeren is van agressie en ongerecht–vaardigd geweld. De logica hiervan is zo simpel en voor de hand liggend dat een enorme hoeveelheid propaganda nodig is om mensen te trainen dit *niet* te zien. Als iedereen het recht heeft om inherent rechtvaardig geweld te gebruiken, en "regerings" agenten ook in

andere situaties "geweld" mogen gebruiken, dan, uit zijn aard, is hetgeen de "regering" aan de samenleving bijdraagt niets anders dan *immoreel geweld*.

Het probleem is dat de mensen geleerd hebben dat wanneer het geweld "legaal" is gemaakt en wordt gepleegd door de "regering", het van immoreel geweld verandert in rechtvaardige "rechtshandhaving". De fundamentele aanname waarop *alle* "regering" is gebaseerd is het idee dat wat moreel verkeerd zou zijn als de gemiddelde persoon het doet, moreel *juist* kan zijn wanneer het gedaan wordt door agenten van de "regering", wat impliceert dat de normen van moreel gedrag, van toepassing op de mensen, *niet van toepassing is* op agenten van "regering" (opnieuw, er op zinspelend dat het ding genaamd "regering" bovenmenselijk is). Van nature gerechtvaardigd geweld, waarover de meeste mensen het normaal gesproken eens zijn, is beperkt tot defensief geweld, wat geen "wet" of speciaal "gezag" vereist om het geldig te maken. Het enige waar "wet" en "regering" voor nodig zijn is om te proberen *immoreel* geweld te legitimeren. En dat is precies wat "de regering" toevoegt, en het *enige* wat het bijdraagt aan de samenleving, meer inherent onrechtvaardig geweld. Niemand die deze eenvoudige waarheid begrijpt zou ooit beweren dat de "regering" essentieel is voor de menselijke beschaving.

Het idee dat een door de mens gemaakte "wet" de gangbare regels van beschaafd gedrag kan *tenietdoen* heeft een aantal tamelijk beangstigende gevolgen. Als de "regering" niet wordt beperkt door de natuurlijke menselijke moraal, wat het begrip "gezag" met zich mee brengt, welke normen of beginselen beperken het handelen van de "regering" dan nog? Als 30% "belasting" valide is waarom zou 100% "belastingen" niet valide zijn? Als "legale" *diefstal* legitiem en rechtvaardig is, waarom kan "gelegaliseerde" marteling en moord dan niet legitiem en rechtvaardig zijn? Als een "collectieve noodzaak" de samenleving vereist een instituut *uit te zonderen* van een bepaalde moraal, waarom zou er dan enige grens zijn aan wat het kan doen? Als het uitroeien van een heel ras, of het verbod op een religie, of het met geweld tot slaaf maken van miljoenen noodzakelijk is voor het fictieve "algemeen belang", met welke morele standaarden *kan* wie dan ook zich nog beklagen, als men eenmaal het uitgangspunt van "gezag" heeft aanvaard? *Alle* geloof in "regering" is gebouwd op het idee dat het "algemeen belang" de "legale" *initiatie van geweld* tegen onschuldigen in meer of mindere mate rechtvaardigt. En zodra dat uitgangspunt is geaccepteerd, is er geen objectieve morele standaard meer over om het gedrag van de "regering" te beperken. De geschiedenis laat dat maar al te duidelijk zien. Bijna iedereen aanvaardt de mythe dat de mens niet betrouwbaar genoeg, niet moreel genoeg en niet wijs genoeg is om in alle rust te bestaan zonder een "regering" om ze in het gareel te houden. Zelfs velen die het erover eens zijn dat in een ideale samenleving er geen heersers zouden zijn, menen vaak dat de mens niet "klaar" is voor een dergelijke samenleving. Dergelijke sentimenten zijn gebaseerd op een fundamenteel verkeerde interpretatie van wat "gezag" is en wat het toevoegt aan de samenleving. Het idee van de "regering" als een "noodzakelijk kwaad" (zoals Patrick Henry beschreef) impliceert dat het bestaan van de "regering" beperkingen oplegt aan de gewelddadige agressieve aard van de mens, terwijl het in werkelijkheid precies het tegenovergestelde doet: het geloof in "gezag" *legitimeert* en "legaliseert" agressie.

Ongeacht hoe dwaas of wijs de mens is, of hoe kwaadaardig of deugdzaam ze ook mogen zijn, om te zeggen dat mensheid niet "klaar" is voor een staatloze samenleving, of niet "vertrouwd kan worden" te bestaan zonder een "gezag" waarvoor zij buigen, wil zeggen dat een vreedzame beschaving alleen kan bestaan als er een grote, krachtige machine is die een enorme hoeveelheid immoreel geweld introduceert in de samenleving. Natuurlijk, herkennen staatisten het geweld niet als immoreel, omdat voor hen, het geen gewone stervelingen zijn die het geweld begaan, maar vertegenwoordigers van de godheid bekend als "regering", en godheden hebben het recht om dingen te doen die stervelingen niet mogen. Wanneer dit bijna universeel gekoesterde geloof beschreven wordt in accurate, letterlijke termen - dat het noodzakelijk is om immoreel geweld in de samenleving in te voeren teneinde mensen te weerhouden van immoreel geweld - kunnen we het ontmaskeren als de ronduit absurde mythe die het is. Maar iedereen die in de mythe van de "regering" gelooft, kan niet anders dan precies dat te geloven. Ze geloven dat niet als gevolg van rationeel denken en logica; ze accepteren het als een geloofsartikel, omdat het deel uitmaakt van de onbetwistbare leer van de kerk der "regering".

Wie gaf hen het recht?

Er zijn verschillende manieren om aan te tonen dat de mythologie die het publiek wordt geleerd over de "regering" met zichzelf in tegenspraak en irrationeel is. Een van de eenvoudigste manieren is om de vraag te stellen: Hoe kan iemand het recht om een ander te regeren verwerven? Het oude bijgeloof verklaard dat bepaalde mensen specifiek gewijd werden door een god, of een groep van goden, om over anderen te *heersen*. Verschillende legenden vertellen van bovennatuurlijke gebeurtenissen (de Dame van het Meer, het Zwaard in de Steen, enz.) die bepaalden wie het recht zou hebben om over anderen te regeren. Gelukkig is de mensheid, voor het grootste deel, dit dwaze bijgeloof ontgroeid. Helaas hebben ze het vervangen door een nieuw bijgeloof dat nog *minder* rationeel is.

De oude mythen schreven tenminste de taak van de benoeming van bepaalde personen als heersers over anderen nog toe aan een mysterieuze "hogere macht" - iets wat een godheid tenminste in theorie kon doen. De nieuwe rechtvaardigingen voor "gezag", beweren echter, dat het dezelfde geweldige prestatie kan bereiken, maar nu zonder bovennatuurlijke hulp. Kortweg, ondanks alle complexe rituelen en gecompliceerde redenaties, berust al het moderne geloof in "regering" op de gedachte dat gewone stervelingen, door middel van bepaalde politieke procedures, aan sommige mensen hogere rechten kunnen geven die *niemand* van de mensen om te beginnen bezat. De inherente waanzin van een dergelijk idee zou iedereen duidelijk moeten zijn. Er is geen ritueel of document, waardoor een groep mensen aan iemand anders een recht kan delegeren dat niemand in die groep bezit, en die vanzelfsprekende waarheid, geheel op zichzelf, vernietigt elke mogelijkheid van legitieme "regering".

De gemiddelde mens gelooft dat de "regering" het recht heeft om tal van dingen te doen, terwijl de gemiddelde persoon niet beschikt over het recht om die zelf te doen. De voor de hand liggende vraag is dan, hoe en van wie, hebben degenen in de "regering" dergelijke rechten verkregen? Hoe bijvoorbeeld - of je het nu "diefstal" of "belasting" noemt -

zouden degenen in de "regering" het recht verwerven om onder dwang het eigendom te nemen van degenen die het hebben verdiend? Geen kiezer heeft een dergelijk recht. Dus hoe kunnen kiezers de mogelijkheid hebben een dergelijk recht aan politici te geven? Alle moderne staatisme is volledig gebaseerd op de veronderstelling *dat mensen rechten die ze niet hebben kunnen delegeren*. Zelfs de Amerikaanse grondwet pretendeert aan het "parlement" het recht te geven "belasting" te heffen en bepaalde dingen te "reguleren", hoewel de auteurs van die grondwet daar zelf geen recht toe hadden en daarom onmogelijk een dergelijk recht aan iemand anders konden geven.

Omdat elke persoon het recht heeft om zichzelf te "regeren" (zo schizofreen als dat idee kan zijn), kan hij, althans in theorie, iemand anders machtigen om *zichzelf* te regeren. Maar een recht dat hij *niet* bezit, en daarom niet kan delegeren aan iemand anders, is het recht om iemand *anders* te regeren. En als de "regering" alleen die individuen regeerde die elk hun recht om *zichzelf* te regeren vrijwillig hadden afgestaan, zou het niet langer regering zijn.

En het *aantal* betrokken personen heeft geen invloed op de logica. De bewering dat een meerderheid iemand een recht kan schenken dat *geen* van de individuen in die meerderheid bezit, is net zo irrationeel als beweren dat drie personen, die geen van allen een auto hebben of geld om samen een auto te kopen, een auto kan geven aan iemand anders. In de eenvoudigste termen, je kunt niet iemand iets geven wat je niet hebt. En die simpele waarheid, geheel op zichzelf, sluit *alle* "regering" uit, want als mensen in de "regering" alleen die rechten hebben, bezeten door die hen verkozen, dan verliest de "regering" het ene ingrediënt dat het "regering" maakt: het recht om over anderen te regeren ("gezag"). Als het dezelfde rechten en bevoegdheden als ieder ander heeft, is er geen reden om te spreken van "regering". Als de politici niet meer rechten heeft dan *jij* hebt, hebben al hun eisen en bevelen, al hun politieke rituelen, "wet" boeken, rechtbanken, enzovoort, niet meer waarde dan de symptomen van een ernstige psychotische waanvoorstelling. Niets van wat ze doen kan enige legitimiteit hebben, net zomin als je het zelfde ding alleen deed, tenzij ze op één of andere manier rechten hebben verkregen die jij niet hebt. En dat is onmogelijk, omdat niemand op aarde, en geen enkele groep mensen op aarde, ze zulke bovenmenselijke rechten gegeven zou kunnen hebben.

Geen enkel politiek ritueel kan moraal veranderen. Geen verkiezing kan een slechte daad veranderen in een goede daad. Als het slecht is voor jou om iets te doen, dan is het ook slecht voor degenen in de "regering" om het te doen. En als dezelfde moraal die voor jou geldt ook geldt voor hen in de "regering", als mensen in een "openbaar ambt" dezelfde rechten hebben als jij hebt, en niet meer dan dat - houdt "regering" op regering te zijn. Indien gemeten naar dezelfde maatstaven als andere stervelingen, zijn degene die het embleem van de "regering" dragen niets anders dan een bende tuig, terroristen, dieven en moordenaars, en ontberen hun acties elke legitimiteit, elke geldigheid, elk "gezag". Zij zijn niets anders dan een bende oplichters die volhouden dat bepaalde documenten en rituelen hen het *recht* hebben gegeven om schurken te zijn. Helaas, geloven zelfs de meeste van hun *slachtoffers* hen.

Veranderen van moraal

Het begrip "gezag" hangt af van de begrippen goed en kwaad (d.w.z. moraal). Te weten, "gezag" hebben betekent niet enkel de *mogelijkheid* hebben om andere mensen te dwingen, iets wat talloze misdadigers, dieven en bendes ook hebben die niet worden aangeduid als "gezag", maar het betekent het *recht* te hebben om andere mensen te commanderen, wat impliceert dat degenen die worden gecommandeerd een morele verplichting hebben om te gehoorzamen, niet alleen om straf te vermijden, maar ook omdat zulke gehoorzaamheid ("gezagsgetrouw zijn") moreel *goed* is en omdat ongehoorzaamheid ("de wet overtreden") moreel *slecht* is. Dus, voor het bestaan van zoiets als "gezag", moet er zoiets zijn als goed en kwaad. (Hoe men goed en kwaad definieert, of wat men gelooft dat de bron van moraal is, maakt niet veel uit voor de toepassing van deze discussie. Gebruik je eigen definities, en de logica zal nog steeds gelden.) Maar hoewel het concept van "gezag" het bestaan van goed en kwaad vereist, sluit het ook volledig het bestaan van goed en kwaad uit. Een eenvoudige vergelijking zal die schijnbaar vreemde bewering bewijzen.

Wiskundewetten zijn een objectief en onveranderlijke deel van de werkelijkheid. Als je twee appels bij twee appels doet, heb je vier appels. Degenen die wiskunde studeren willen meer over de werkelijkheid begrijpen, om te leren over wat er al is. Iemand die het wiskundeveld betreedt met de uitgesproken doelstelling de wiskundewetten te veranderen zou als krankzinnig worden gezien, en terecht. Stel je voor hoe absurd het is als een wiskundeprofessor zou verkondigen, "ik verklaar hierbij dat voortaan, twee plus twee gelijk is aan vijf". Maar zulke gekkigheid gebeurt elke keer als politici "wetgeving" uitvaardigen. Ze zijn niet alleen bezig om de wereld te observeren, en om zo goed mogelijk vast te stellen wat goed is en wat verkeerd is - iets wat ieder individu voor zichzelf zou, en moet doen. Nee, ze beweren de *moraal te veranderen*, door het uitvaardigen van een nieuw bevelschrift, met andere woorden, zoals de krankzinnige wiskunde professor denkt dat hij, door een enkele verklaring, twee plus twee gelijk aan vijf kan maken, spreken en handelen politici alsof ze de *bron* van moraliteit zijn alsof ze de macht hebben om *te corrigeren* (via "wetgeving") wat goed en fout is, alsof een daad slecht kan worden simpelweg omdat zij die "illegaal" verklaren.

Of het nu gaat om wiskunde, moraal, of iets anders, er is een groot verschil tussen proberen *vast te stellen* wat waar is en proberen *te bepalen* wat waar is. Het eerste is nuttig, het laatste is krankzinnig. En dat laatste is wat degenen in de "regering" elke dag pretenderen te doen. Door hun "wetgeving", geven politici niet slechts aan hoe ze denken dat mensen zich moeten gedragen, gebaseerd op universele normen van moraal. Iedereen heeft het recht om te zeggen, "Ik denk dat het doen van dit ding slecht is, en dat ding doen goed is", maar niemand zou zulke adviezen "wetten" noemen. Integendeel, de boodschap van de politici is: "We *maken* dit ding slecht, en *maken* dat ding goed". In het kort, elke "wetgever" lijdt aan een diep misleidend god-complex, dat hem doet geloven dat, via politieke rituelen, hij feitelijk de macht heeft, om samen met zijn collega "wetgevers" goed en kwaad te *veranderen*, door louter bevelschrift.

Stervelingen kunnen geen moraal veranderen, niet meer dan zij de wiskundewetten kunnen veranderen. Hun inzicht in iets kan veranderen, maar ze kunnen niet, bij decreet, de aard van het universum veranderen. Evenmin zou een geestelijk gezond iemand dat proberen. Toch is dat wat iedere nieuwe "wet" die wordt aangenomen door politici pretendeert te zijn: een *verandering* in de grondslag van moreel gedrag. Hoe idioot dat idee ook is, het is een noodzakelijk element voor het geloof in de "regering": het idee dat de massa moreel verplicht is om "wetgevers" te gehoorzamen - dat ongehoorzaamheid ("de wet overtreden") moreel verkeerd is - niet omdat de geboden van de politici toevallig stroken met de objectieve regels van moraal, maar omdat hun bevelen *dicteren* en *bepalen* wat moreel is en wat niet.

Het begrijpen van het simpele feit dat gewone stervelingen van goed geen kwaad kunnen maken, of kwaad in goed kunnen veranderen, geheel op zichzelf, doet de mythe van "regering" instorten. Iedereen die deze simpele waarheid volledig begrijpt kan niet blijven geloven in "regering", want als de politici zo'n bovennatuurlijke kracht ontbreekt, hebben hun geboden geen inherente legitimiteit, en houden zij op "gezag" te zijn. Tenzij wat de politici zeggen het goede is - tenzij goed en kwaad eigenlijk afkomstig zijn van de grillen van de politicus-goden - maar dan kan niemand enige morele verplichting hebben om de bevelen van de politici te respecteren of te gehoorzamen, en worden hun "wetten" volkomen ongeldig en irrelevant.

In het kort, of er nu een vaste standaard voor goed en kwaad bestaat, of dat je die zelf wilt definiëren, in beide gevallen zijn de "wetten" van de "regering" altijd onwettig en waardeloos. Ieder mens is (per definitie) moreel verplicht om te doen hetgeen hij voelt dat goed is. Als een "wet" hem vertelt om anders te doen, is die "wet" inherent onrechtmatig en moet niet worden gehoorzaamd. En als een "wet" toevallig wel samenvalt met wat juist is, dan is die "wet" gewoon niet relevant. Zo is de reden om af te zien van het plegen van moord, dat moord inherent verkeerd is. Ongeacht of politici "wetgeving" hebben aangenomen die verklaard dat moord verkeerd is - het al dan niet "verboden" zijn - heeft geen enkel effect op de moraal van de daad. "Wetgeving", ongeacht wat het zegt, is nooit de *reden* dat iets goed of slecht is. Als gevolg hiervan, zijn zelfs "wetten" die slechte daden verbieden, zoals mishandeling, moord en diefstal, onwettig. Terwijl mensen dergelijke handelingen niet zouden moeten plegen, is dat omdat de daden zelf intrinsiek kwaad zijn, niet omdat de door mensen gemaakte "wetten", zeggen dat ze verkeerd zijn. En als er geen verplichting is om de "wetten" van politici te gehoorzamen, dan hebben ze, per definitie, geen "gezag".

Terugkerend naar de vergelijking van de wiskundeprofessor, wanneer de professor als gezaghebbende had verklaard dat, louter door zijn bevelschrift, hij twee plus twee gelijk aan vijf gemaakt heeft, zou ieder weldenkend individu dat bevelschrift als onjuist en misleidend zien. Als, aan de andere kant, de professor verklaarde dat hij twee plus twee gelijk aan *vier* heeft *gemaakt*, zou een dergelijke bevelschrift nog steeds dom en zinloos zijn ook al *is* twee plus twee vier. Het bevelschrift van de professor is niet de *reden* waarom het vier is. Hoe dan ook, de verklaring van de professor moet en mag geen invloed hebben op het vermogen van mensen om twee en twee op te tellen. En zo is het ook met de "wetten" van de politici: ongeacht of ze daadwerkelijk samenvallen met

objectief goed en kwaad, ze hebben nooit "gezag", want ze zijn nooit de *bron* van goed en kwaad, ze *creëren* nooit een verplichting voor iedereen om zich op een bepaalde manier te gedragen, en moeten en mogen dus geen invloed hebben op wat iedere individu als moreel of immoreel beoordeeld.

Zo ook de anti-drugs "wetten". Geloven dat het slecht is om geweld te gebruiken tegen iemand voor het hebben van een biertje (wat "legaal" is), maar goed voor "wetshandhavers" om geweld te gebruiken tegen iemand die cannabis heeft (omdat het "illegaal" is), impliceert logischerwijs dat politici in feite de mogelijkheid hebben om moraal te veranderen - om twee in wezen identieke gedragingen te nemen en één daarvan een immorele daad te maken die zelfs gewelddadige bestraffing rechtvaardigt. Bovendien, als men de legitimiteit van "wetten" (politieke bevelen) accepteert, moet men ook accepteren dat het drinken van alcohol op één dag perfect moreel was, maar de volgende dag immoreel was - de dag waarop het "verbod" is vastgesteld. Dan, niet vele jaren later, was het één dag immoreel, en de volgende dag moreel - de dag waarop het verbod werd ingetrokken. Zelfs de goden van de meeste religies claimen niet de bevoegdheid om hun geboden voortdurend te wijzigen en te herzien, om regelmatig te *veranderen* wat goed en fout is. *Alleen* politici claimen een dergelijke bevoegdheid. Elke daad van "wetgeving" impliceert zulke krankzinnigheid: het idee dat op de ene dag een daad volkomen geoorloofd zou zijn, en de volgende dag - de dag dat het werd "verboden" - hetzelfde immoreel zou zijn.

De onvermijdelijkheid om te oordelen

Bijna iedereen wordt geleerd dat respect voor de "wet" van cruciaal belang is voor beschaving, en dat de goede mensen degenen zijn die "volgens de regels" spelen, hetgeen betekent dat ze mee werken aan de regels van de "regering". Maar in werkelijkheid, zijn moraal en gehoorzaamheid vaak directe tegenstellingen. Onnadenkende naleving van elk "gezag" vormt het grootste verraad aan de mensheid dat maar mogelijk is, aangezien het probeert om de vrije wil en het persoonlijk oordeel wat ons menselijk maakt en ons in staat stelt moreel te zijn te verwerpen, ten voordele van blinde gehoorzaamheid, wat menselijke wezens reduceert tot onverantwoordelijke robots. Het geloof in "gezag" - het idee dat een individu ooit een verplichting heeft om zijn eigen oordeel en besluitvormingsproces te negeren ten gunste van gehoorzaamheid aan iemand anders - is niet alleen een slecht idee. Het is innerlijk tegenstrijdig en absurd. De diepe waanzin hiervan kan als volgt worden samengevat:

"Ik geloof dat het goed is om de wet te gehoorzamen. Met andere woorden, ik oordeel dat ik moet doen zoals de wetgever beveelt. Met andere woorden, ik oordeel dat, in plaats van zelf te beslissen over wat ik moet doen, ik mezelf moet onderwerpen aan de wil van de mensen in de regering. Met andere woorden, ik oordeel dat het beter is dat mijn daden worden bepaald door het oordeel van de mensen aan de macht in plaats van door mijn eigen persoonlijke oordeel, met andere woorden, ik oordeel dat het goed voor mij is het oordeel van anderen volgen, en slecht voor mij om mijn eigen oordeel te volgen. Met andere woorden, ik oordeel, dat ik zelf niet mag oordelen".

In elke situatie waarin sprake is van een conflict tussen iemands eigen geweten en wat de "wet" beveelt, zijn er slechts twee opties: ofwel de persoon moet zijn eigen geweten volgen, ongeacht wat de zogenaamde "wet" zegt, of hij is verplicht om de "wet" te gehoorzamen, ook al betekent dat doen wat hij persoonlijk fout acht. Ongeacht of het individuele oordeel gebrekkig is of niet, het is schizofrene waanzin voor iemand om te geloven dat het voor hem *goed* is om iets te doen waarvan hij gelooft dat *slecht* is. Maar toch is dat de basis van het geloof in "gezag". Als men het feit begrijpt dat elk individu verplicht is, om altijd en overal, te doen wat hij denkt dat goed is, dan kan hij geen enkele morele verplichting hebben om een extern "gezag" te gehoorzamen. Nog eens, als een "wet" samenvalt met het oordeel van het individu, is de "wet" niet relevant. Als, aan de andere kant, de "wet" *in strijd* is met zijn persoonlijke oordeel, dan moet de "wet" worden beschouwd als onwettig. Hoe dan ook, de "wet" heeft geen "gezag".

Bot gezegd, dient het geloof in "gezag" als een mentale wandelstok voor mensen die proberen om aan de verantwoordelijkheid die bij een denkend mens hoort te ontsnappen. Het is een poging de verantwoordelijkheid voor de besluitvorming over te laten aan iemand anders - hen die claimen "gezag" te zijn. Maar het streven om verantwoordelijkheid te vermijden door "gewoon bevelen op te volgen" is dom, want het vereist de persoon te *kiezen* om te doen wat hem gezegd wordt. Zelfs wat lijkt op blinde gehoorzaamheid is nog steeds het resultaat van de individuele *keuze* om gehoorzaam te zijn. Niets te kiezen is niet mogelijk, of zoals de band Rush het in hun lied "Free Will" stelt, *"Als je ervoor kiest niet te beslissen, heb je nog steeds een keuze gemaakt".*

Het excuus "ik volgde alleen orders", ontwijkt netjes het feit dat de persoon eerst heeft moeten besluiten dat hij dat "gezag" zou gehoorzamen. Ook als een "gezag" verkondigt: "Je moet me gehoorzamen", zoals talloze tegenstrijdige "autoriteiten" hebben beweerd, moet het individu nog steeds kiezen of en welke hij zal geloven. Het feit dat de meeste mensen heel weinig aandacht aan dergelijke dingen geven verandert niets aan het feit dat ze de optie hebben om niet te gehoorzamen, en daarom dus volledig verantwoordelijk zijn voor hun daden - precies de verantwoordelijkheid waarvan zij wilden dat het "gezag" hen zou verlossen. Het is onmogelijk om niet te oordelen; het is onmogelijk om geen keuzes te maken. Een persoon die beweert dat iemand of iets anders zijn keuzes voor hem maakte - dat hij geen rol heeft gespeeld in het besluit, en dus geen verantwoordelijkheid draagt voor het resultaat - is volkomen krankzinnig. Trouwe gehoorzaamheid aan een "autoriteit", hoewel door velen geschilderd als een grote deugd, is eigenlijk niets meer dan een zielige poging de verantwoordelijkheid van het menszijn te ontvluchten en zichzelf te reduceren tot een gedachteloze, amorele, programmeerbare machine.

Iedereen maakt altijd zijn eigen keuzes en is persoonlijk verantwoordelijk voor die keuzes. Zelfs degenen die zich een "gezag" inbeelden, kiezen er nog steeds voor om te geloven, en kiezen er nog steeds voor om te gehoorzamen, en zijn daarvoor nog steeds verantwoordelijk. "Gezag" is slechts een waanidee waarbij mensen zich voorstellen dat het mogelijk is om verantwoordelijkheid te vermijden door alleen maar te doen wat ze word gezegd. Of, om het op een meer persoonlijke manier uit te drukken:

Je daden worden altijd volledig door je eigen oordeel bepaald, en door je eigen keuzes. Proberen om je gedrag toe te schrijven aan een externe macht, zoals "gezag" is laf en oneerlijk. *Jij* maakte de keuze, en jij bent verantwoordelijk. Zelfs als je gewoon domweg een zelfverklaard "gezag" gehoorzaamde, heb *jij* besloten om dat te doen. Het argument dat er iets buiten jezelf was, wat de keuzes voor jou maakte - het argument dat je geen keus had; dat je het "gezag" moest gehoorzamen - is een laffe leugen.

Er is geen korte route om de waarheid vast te stellen, of het nu over moraal gaat of iets anders. Maar al te vaak komt de basis van het menselijk geloofssysteem op het volgende neer: "Om te weten wat waar is, hoef ik dat alleen maar te vragen aan mijn onfeilbare autoriteit; en ik weet dat mijn autoriteit altijd gelijk heeft, want het *zegt* dat het altijd gelijk heeft". Nu zullen er altijd talloze concurrerende, *elkaar tegensprekende* "autoriteiten" blijven bestaan, en ieder zal zichzelf als de bron van waarheid presenteren. Het is daarom niet alleen een goed idee voor mensen om zelf beoordelen wat waar is en wat niet; het is volledig onvermijdelijk. Zelfs degenen die het als een grote deugd beschouwen om een systeem te hebben - politiek, religieus of iets anders - dat op "geloof" gebaseerd is, realiseren zich niet dat alleen een individu zelf kan beslissen *waarop* hij zijn vertrouwen stelt. Of hij het wil toegeven of niet, hij is altijd zelf de uiteindelijke beslisser; hij gebruikt altijd zijn eigen oordeel om te beslissen wat te geloven en wat te doen.

Deel 3
De effecten van het bijgeloof

Effecten van de mythe

Door de eeuwen heen heeft de mens allerlei bijgeloof en valse aannames aangehangen, waarvan velen relatief onschuldig. Zo geloofde men vroeger dat de aarde plat was, maar dat feitelijk onjuiste begrip had weinig of geen invloed op de manier waarop mensen hun dagelijks leven leefden, of hoe ze elkaar behandelden. Ook als kinderen geloven in de tandenfee, of dat ooievaars de nieuwe baby's brengen, worden ze als gevolg van het aanvaarden van dergelijke mythen geen verspreiders van het kwaad. Aan de andere kant, zijn door de jaren heen andere valse aannames en mythen reële gevaren voor de mensheid geweest. Het kan een simpel misverstand onder artsen zijn, die hen leidde tot "geneeswijzen" die een grotere bedreiging voor hun patiënten waren dan de kwalen die ze probeerden te behandelen. Een meer drastisch voorbeeld, is het brengen van mensenoffers in sommige culturen, in de hoop daarmee de gunst van denkbeeldige goden te winnen.

Maar niets anders over de hele wereld, en door de hele geschreven geschiedenis heen, komt zo dicht bij het niveau van vernietiging, - mentaal, emotioneel en fysiek - dan het gevolg van het geloof in "gezag". Door drastisch de manier waarop mensen de wereld *waarnemen* te veranderen, verandert de mythe van "gezag" hun gedachten en daden. In feite, leidt geloof in de legitimiteit van een heersende klasse ("regering") bijna iedereen ertoe om ofwel het kwaad goed te praten of om het te plegen, zelfs zonder zich dit te realiseren. Na ervan overtuigd te zijn dat "gezag" echt is en dat door middel daarvan, enkele mensen het morele recht hebben verkregen om geweld te initiëren en agressie tegen anderen te plegen (via zogenaamde "wetten"), is elke linkse stemmer, elke rechtse stemmer, elke midden stemmer, en elke andere kiezer, net als iedereen die "regering" bepleit in welke vorm dan ook, een voorstander van geweld en onrecht. Natuurlijk, zien ze het niet op die manier, omdat hun geloof in "gezag" hun perceptie van de werkelijkheid heeft verwrongen en verdraaid.

Het probleem is dat wanneer iets de perceptie van de realiteit van een persoon verandert, de persoon zelf zelden merkt dat het gebeurt. Zo ziet de wereld er heel anders uit voor iemand met gekleurde contactlenzen, hoewel hij de lenzen zelf niet kan zien. Hetzelfde geldt voor psychische "lenzen". Elke persoon denkt dat de wereld echt is op de manier waarop hij het ziet. Iedereen kan naar anderen wijzen en beweren dat ze het contact met de werkelijkheid kwijt zijn, maar bijna niemand denkt dat zijn eigen perceptie vertekend is, zelfs wanneer anderen hem dat vertellen. Het resultaat is dat miljarden mensen met de vingers naar elkaar wijzen, elkaar vertellen hoe verward en misleid ze zijn, met bijna geen van hen bereid, of zelfs in staat, om eerlijk de "lenzen" te onderzoeken die hun eigen waarneming verstoren.

Alles waaraan een persoon is blootgesteld, vooral op jonge leeftijd, heeft een invloed op hoe hij de wereld ziet. Wat zijn ouders hem hebben geleerd, wat hij op school heeft geleerd, hoe hij mensen zich heeft zien gedragen, de cultuur waarin hij opgroeide, de

religie waarin hij opgroeide, creëerden allemaal een langdurige reeks van psychische "lenzen" die invloed hebben op hoe hij de wereld ziet. Er zijn talloze voorbeelden hoe louter verschillen in perspectief hebben geleid tot gruwelijke gevolgen. Een zelfmoord-terrorist die opzettelijk tientallen onbekende burgers doodt stelt zich voor dat hij het goede doet. Bijna iedereen aan beide zijden van elke oorlog verbeeld zich in zijn recht te staan. Niemand stelt zich voor de slechte kerel zijn. Militaire conflicten zijn geheel en al het gevolg van verschillen in perspectief als gevolg van psychische "lenzen" die in de soldaten zijn getraind aan beide kanten. Het zou vanzelfsprekend moeten zijn dat als duizenden in principe goede mensen allemaal de wereld zien zoals die is, ze niet wanhopig zouden proberen om elkaar te doden. In de meeste gevallen, is het probleem geen werkelijke kwaadaardigheid of kwaadwilligheid, maar gewoon een onvermogen om dingen te zien zoals ze zijn.

Stel dat, ter vergelijking, iemand een sterk hallucinerend middel heeft ingenomen en die, als gevolg daarvan, ervan overtuigd raakt dat zijn beste vriend eigenlijk een kwaadaardig buitenaards monster in vermomming is. Vanuit het perspectief van degene met hallucinaties, is zijn vriend met geweld aanvallen volkomen redelijk en gerechtvaardigd. Het probleem, in het geval van iemand wiens perceptie van de werkelijkheid zo is vervormd, is niet dat hij immoreel is, of dat hij dom is, of dat hij kwaadaardig is. Het probleem is dat hij de dingen niet ziet zoals ze werkelijk zijn, en als gevolg daarvan, zijn de besluiten en handelingen die perfect passend voor hem lijken, in werkelijkheid vreselijk destructief. Als dergelijke hallucinaties worden gedeeld door velen, worden de resultaten veel erger.

Als iedereen hetzelfde verkeerde beeld van de werkelijkheid heeft - als iedereen iets onwaars gelooft, zelfs iets absurds - voelt het voor hen niet onwaar of absurd. Wanneer een onjuiste of onlogische gedachte voortdurend wordt herhaald en versterkt door bijna iedereen, komt het zelden voor dat ook maar iemand zelfs maar begint te twijfelen. In feite zijn de meeste mensen even later letterlijk niet eens meer in staat om vraagtekens te zetten, want na verloop van tijd stolt het in hun gedachten als een gegeven - een veronderstelling die geen rationele basis nodig heeft en niet hoeft te worden geanalyseerd of heroverwogen, omdat iedereen weet dat het waar is. In werkelijkheid echter, veronderstelt elke persoon gewoon dat het waar is, omdat hij zich niet kan voorstellen dat alle anderen - inclusief al de respectabele, welbekende, goed opgeleide mensen op radio en tv - allemaal iets onjuist kunnen geloven. Wat levert het een gemiddelde persoon op iets te betwijfelen wat iedereen volkomen comfortabel als onbetwistbare waarheid lijkt aanvaarden? Een dergelijke diepgewortelde overtuiging is onzichtbaar voor hen die geloven. Wanneer een geest altijd op een bepaalde manier over iets gedacht heeft, zal zo'n geest zich bewijs inbeelden en ervaring hallucineren die het idee ondersteunen. Duizend jaar geleden, zouden de mensen vol vertrouwen hebben verkondigd dat het een bewezen feit was dat de aarde plat is, en ze zouden het met evenveel zekerheid en eerlijkheid hebben gezegd als we nu verkondigen dat die rond is. Voor hen was het idee van de wereld als een gigantisch bolvormig ding, rondzwevend in de ruimte en aan niets hangend, overduidelijk belachelijk. En hun volkomen verkeerde aanname over de platte wereld zou voor hen hebben geleken als een wetenschappelijk, vanzelfsprekend feit.

Zo is het ook met het geloof in "gezag" en "regering". Voor de meeste mensen, voelt "regering" als een voor de hand liggende realiteit, even rationeel en vanzelfsprekend als de zwaartekracht. Weinig mensen hebben het concept ooit objectief overwogen, omdat ze nooit een reden hebben gehad. "Iedereen weet" dat de "regering" echt is, en noodzakelijk en legitiem, en onvermijdelijk. Iedereen gaat ervan uit dat het zo is, en praat alsof het zo is, dus waarom zou iemand het zich afvragen? Niet alleen wordt mensen zelden een reden gegeven om het concept "regering", te onderzoeken maar ze hebben een zeer dwingende psychologische stimulans om het niet te doen. Het is buitengewoon ongemakkelijk en verontrustend, en zelfs existentieel angstaanjagend, voor iemand, om één van de fundamentele aannames waarop zijn hele kijk op de werkelijkheid, en zijn hele morele gedragscode, voor zijn hele staat van leven, ter discussie te stellen. Iemand wiens perceptie en oordeel is vervormd door het bijgeloof van "gezag" (en dat is bijna iedereen) zal het niet gemakkelijk of prettig vinden om de mogelijkheid te overwegen dat zijn hele geloofssysteem is gebaseerd op een leugen, en dat veel van wat hij zijn hele leven heeft gedaan, als gevolg van het geloof in die leugen, schadelijk is voor zichzelf, zijn vrienden en familie, en de mensheid in het algemeen.

Kortom, het geloof in "gezag" en "regering" vervormt de perceptie van bijna iedereen, trekt hun oordeel scheef, en leidt hen ertoe dingen te zeggen en te doen die vaak irrationeel, zinloos, contraproductief, hypocriet, of zelfs verschrikkelijk destructief en barbaars slecht zijn. Natuurlijk zien de gelovigen in de mythe dat niet op die manier, omdat ze het helemaal niet als een geloof zien. Ze zijn er vast van overtuigd dat het "gezag" echt is, en op basis van die verkeerde veronderstelling, concluderen ze dat de daaruit voortvloeiende percepties, gedachten, meningen en daden volkomen redelijk, gerechtvaardigd en juist zijn, net zoals de Azteken zonder twijfel geloofden dat hun menselijke offers redelijk, verantwoord en gepast waren. Een bijgeloof dat in staat is om verder fatsoenlijke mensen goed als kwaad, en kwaad als goed te laten zien - dat is precies wat het geloof in "gezag" doet - is wat de echte bedreiging voor de mensheid vormt.

Het bijgeloof in "gezag" heeft invloed op de percepties en daden van verschillende mensen op verschillende manieren, of het nu de "wetgevers" zijn, die denken dat ze het recht om te regeren hebben, de "ordehandhavers" die denken dat ze aan het recht en de plicht hebben om de bevelen van de "wetgevers" te handhaven, de onderdanen die denken dat ze de morele plicht hebben om te gehoorzamen, of de loutere toeschouwers die toekijken als neutrale waarnemers. Het effect van het geloof in "gezag" op deze verschillende groepen, leidt samengenomen, tot een mate van onderdrukking, onrecht, diefstal en moord die anders simpelweg niet kon en niet zou bestaan.

Deel 3a
Het effect van de mythe op de meesters

Het goddelijke recht van de politici

In Amerika zijn aan de top van de bende genaamd "regering" de congresleden, presidenten en "rechters". (In andere landen zijn de heersers bekend onder andere namen, zoals "koning" "ministers" of "leden van het kabinet"). Hoewel ze aan de top van de autoritaire organisatie staan, worden ze als persoon niet beschouwd als "gezag" (zoals een koning). Ze worden nog steeds geacht op te treden namens iets anders dan zichzelf - een abstracte entiteit genaamd "regering". Als gevolg van het geloof in "gezag", worden ze voorgesteld rechten te hebben om dingen te doen in de naam van de "regering", waartoe geen van hen het recht heeft om te doen als individu. De legitimiteit van hun acties wordt niet afgemeten naar wat ze doen, maar naar hoe ze het doen. In de ogen van de meeste mensen, worden de dingen die politici in hun "officiële functie" doen, en de bevelen die zij uitgeven door de "aanvaarde" politieke rituelen, op een heel ander niveau beoordeeld dan hun daden als particulieren.

Als een lid van het kabinet inbreekt in het huis van zijn buurman en een geldbedrag wegneemt, wordt hij gezien als een crimineel. Als hij, aan de andere kant, samen met zijn collega-politici, een "belasting" oplegt, en van dezelfde buurman hetzelfde bedrag eist, ziet men dat als legitiem. Wat een gewapende overval zou zijn geweest, zou dan door bijna iedereen worden gezien als legitieme "belastingheffing". Niet alleen zou het kabinetslid niet als een boef worden bekeken, maar elke "belastingontduiker" die de eisen van zijn afpersers *weerstond* zou worden beschouwd als "misdadiger".

Maar het geloof in "gezag" verandert niet alleen de manier waarop "wetgevers" door de massa worden gezien; het verandert ook hoe "wetgevers" *zichzelf* zien. Het zal duidelijk zijn dat als een persoon ervan overtuigd raakt dat hij het morele recht heeft om over anderen te heersen, dat geloof een belangrijke invloed op zijn gedrag zal hebben. Als hij gelooft dat hij het recht heeft om een deel van ieders inkomen te eisen, onder dreiging van straf (op voorwaarde dat hij het doet via geaccepteerde "juridische procedures"), zal hij dat vrijwel zeker doen. Als hij ervan overtuigd is dat hij het recht heeft om met dwang de zaken van zijn buren te regelen - dat het moreel en legitiem voor hem is - zal hij dat vrijwel zeker doen. En, zeker in het begin, misschien wel met de beste bedoelingen.

Een eenvoudige denkoefening geeft een kijkje in hoe en waarom politici handelen zoals ze doen. Denk na wat *jij* zou doen als je koning van de wereld zou zijn. Als jij de leiding had, hoe zou jij dingen beter maken? Overdenk de vraag zorgvuldig voordat je verder leest.

Wanneer gevraagd wordt wat mensen zouden doen als ze de leiding hebben, antwoordt bijna niemand: "Ik zou mensen gewoon met rust laten". Integendeel, de meeste mensen beginnen zich voor te stellen op welke manier zij de mogelijkheid om mensen te *besturen* ten goede kunnen gebruiken, voor de verbetering van de mensheid. Als men eerst veronderstelt dat een dergelijke heerschappij legitiem en rechtvaardig kan zijn, zijn de

mogelijkheden bijna eindeloos. Men zou het land gezonder maken door mensen te dwingen meer voedzaam voedsel te eten en regelmatiger te bewegen. Men zou de armen helpen door de rijken te dwingen hun geld te geven. Men zou het land veiliger maken door mensen te dwingen te betalen voor een sterk defensie systeem. Men zou dingen rechtvaardiger maken, en de samenleving barmhartiger, door mensen te dwingen om zich te gedragen zoals het hoort.

Maar, hoewel veel positieve effecten voor de samenleving kunnen worden voorgesteld, al was het maar dat de macht van de "regering" voor het goede zou worden gebruikt, het potentieel voor tirannie en onderdrukking - in feite de *onvermijdelijkheid* van tirannie en onderdrukking - is net zo gemakkelijk voor te stellen. Zodra iemand gelooft dat hij het recht heeft om anderen te regeren, is er weinig kans dat hij ervoor zal kiezen om die macht niet te gebruiken. En, ongeacht de goede bedoelingen die hij in het begin kan hebben gehad, wat hij uiteindelijk daadwerkelijk zal doen, is geweld en dreiging van geweld gebruiken, om zijn wil aan anderen op te leggen. Zelfs ogenschijnlijk welwillende bedoelingen zoals "geven aan de armen" eist als eerste van de "regering" om welvaart gedwongen van een ander af te nemen. Zodra iemand - hoe deugdzaam en goedwillend hij ook mag zijn - het uitgangspunt aanvaardt dat "legale" agressie legitiem is, en zodra hij de teugels van de macht krijgt, en het daarbijbehorende vermeende recht om te regeren, is de kans dat die persoon kiest zijn buren *niet* onder dwang te besturen bijna nihil. De mate van dwang en geweld dat hij toebrengt aan anderen kan variëren, maar op één of andere manier, *zal* hij een tiran worden, want zodra iemand werkelijk gelooft dat hij het recht heeft om te regeren (al is het maar op een "beperkte" manier), zal hij anderen niet meer als gelijken zien, of behandelen. Hij zal ze bekijken, en behandelen, als onderdanen.

En dat is als die persoon begon met goede bedoelingen. Veel van degenen die op zoek zijn naar "een hoog ambt" doen het vanaf het begin om puur egoïstische redenen, omdat ze rijkdom en macht voor zichzelf verlangen, en vreugde vinden in het domineren van andere mensen. Natuurlijk, is voor deze mensen, het verwerven van een positie van "gezag", een middel om een enorme hoeveelheid macht te vergaren die zij anders niet zouden hebben. De voorbeelden over de hele wereld en door de geschiedenis heen, van megalomanen die onder het masker van "gezag" gruwelijke wreedheden plegen, zijn zo veelvoorkomend en welbekend dat ze bijna niet eens meer opgenoemd hoeven worden. Slechte mensen posities van "gezag" geven (bv. Stalin, Lenin, Mao, Hitler, Mussolini, Pol Pot) heeft geresulteerd in diefstal, geweldpleging, intimidatie, terreur, marteling en massamoord op een bijna onbevattelijk aantal mensen. Het is zo vanzelfsprekend dat het haast dom wordt om te zeggen: het geven van macht aan slechte mensen vormt een gevaar voor de mensheid.

Maar macht geven aan *goede* mensen - mensen die, althans aanvankelijk, voornemens zijn hun macht voor het goede te gebruiken - kan net zo gevaarlijk zijn. Omdat wanneer iemand gelooft dat hij het recht heeft om te regeren dit logischerwijs ook vereist dat hij gelooft vrijgesteld te zijn van de fundamentele menselijke moraliteit. Wanneer iemand zich inbeeldt een legitieme "wetgever" te zijn, zal hij proberen om de macht van de "wet" te gebruiken om zijn buren te besturen, en hij zal zich niet schuldig voelen wanneer hij dat doet.

Ironisch genoeg, al staan "wetgevers" aan de top van de autoritaire hiërarchie, zelfs zij accepteren geen persoonlijke verantwoordelijkheid voor wat de "regering" doet. Ze praten zelfs alsof de "wet" iets anders is dan de bevelen die zij uitgeven. Zo is het zeer onwaarschijnlijk dat een politicus zich gerechtvaardigd zou voelen gewapend tuig in te huren om het huis van de buren binnen te vallen, en zijn buurman weg te slepen en hem in een hok te zetten, voor de vermeende zonde van het bezitten van wietplanten. Toch hebben veel politici precies dat bepleit, via antidrugs "wetgeving". Ze lijken geen schaamte of schuldgevoel te hebben over het feit dat hun "wetten" hebben geresulteerd in het gewelddadig weghalen van miljoenen niet-gewelddadige mensen bij hun vrienden en familie om jarenlang gedwongen in hokken te leven - soms voor de rest van hun leven. Als ze spreken over de geweldddaden waarvoor zij direct verantwoordelijk zijn - en "antidrugs wetten" zijn slechts een voorbeeld - gebruiken "wetgevers" termen als "landelijke wetgeving", alsof ze zelf slechts toeschouwers zijn en "de staat" of "het land" of "het volk" degenen zijn die zulk geweld hebben doen plaatsvinden.

Sterker nog, het niveau van psychologische ontkenning bij politici van wat ze persoonlijk en direct hebben veroorzaakt via hun "wetten" grenst aan krankzinnigheid. Zij bevelen legers van "belastinginners" om onder dwang de rijkdom verdiend door honderden miljoenen mensen in beslag te nemen. Zij vaardigen de ene opdringerige "wet" na de andere uit, onder dreiging van geweld om elk aspect van het leven van miljoenen mensen die ze nooit hebben ontmoet en waar ze niets over weten te beheersen. En nadat zij direct verantwoordelijk zijn voor het doorlopend initiëren van geweld, tegen bijna iedereen in een straal van honderden of duizenden kilometers om hen heen, zijn ze oprecht geschokt en beledigd als een van hun slachtoffers dreigt om geweld tegen hen te gebruiken. Ze beschouwen het als verachtelijk voor een luttele arbeider om zelfs maar te dreigen om te doen wat zij, de politici, miljoenen mensen per dag aandoen. Tegelijkertijd, lijken ze de miljoenen mensen die gevangen zitten niet eens op te merken, wiens eigendom gestolen is, wiens financiële levens zijn geruïneerd, wiens vrijheid en waardigheid zijn geschonden, wie lastig zijn gevallen, aangevallen en soms vermoord door "regerings" tuig, als direct gevolg van precies de "wetten" die deze politici hebben gecreëerd.

Wanneer jonge mannen en vrouwen bij duizenden sterven, in een door politici gevoerd oorlogsspel, spreken politici daarover als "een offer voor de vrijheid", wat het helemaal niet is. De politici maken zelfs gebruik van scènes van soldaten in kisten - een direct toerekenbare consequentie van wat die politici deden - als fotomoment om aan het publiek te laten zien hoe betrokken en medelevend ze zijn. Dezelfde mensen die de jongelui uitgestuurd hebben om te doden of gedood te worden, praten dan over wat er gebeurd is alsof ze zelf slechts toeschouwers waren, met praat als "ze zijn voor hun land gestorven" en "er zijn slachtoffers in elke oorlog", alsof de oorlog gewoon vanzelf gebeurde.

En, natuurlijk, de duizenden en duizenden mensen aan "de andere kant" - de onderdanen van een ander "gezag", de inwoners van een ander "land" - die worden gedood in de door politici gevoerde oorlogen, worden nauwelijks nog genoemd. Ze zijn een incidentele statistiek gerapporteerd in het avondnieuws. En nooit accepteren politici ook maar het kleinste greintje verantwoordelijkheid voor het wijdverbreide, grootschalige, langdurige pijn en lijden, zowel geestelijk als lichamelijk, die hun oorlogszucht heeft toegebracht aan

duizenden of miljoenen mensen. Ook kan de diepte van hun ontkenning en complete ontduiking van persoonlijke verantwoordelijkheid worden gezien in het feit dat, indien één van de slachtoffers van hun oorlogsspelletjes besluit de bron aan te vallen, door zich direct te richten op degenen die de bevelen gaf om aan te vallen, *alle* politici, zelfs degene die beweren dat ze tegen de oorlog zijn, en al de praathoofden op televisie, geschokt en verontwaardigd zullen zijn dat iemand zoiets verachtelijks kan doen. Dit is, omdat in de ogen van "wetgevers" - doordat de ongelofelijke macht van de mythe van "gezag" hun perceptie van de werkelijkheid volledig verdraait en verstoort - wanneer ze dingen doen die resulteren in de dood van duizenden onschuldigen, dat "de onfortuinlijke prijs van de oorlog" is, maar wanneer één van hun slachtoffers probeert terug te slaan bij de bron, is het "terrorisme".

Het is al erg genoeg dat degenen die alleen orders opvolgen hun persoonlijke verant–woordelijkheid voor hun daden ontkennen (wat hieronder wordt uitgelegd), maar voor degenen die de orders daadwerkelijk *geven* en de besluiten nemen, is het ontkennen van verantwoordelijkheid voor wat hun orders direct veroorzaken pure waanzin. Toch is dat wat "wetgevers" altijd doen, op elk niveau. Ongeacht of het de landelijke regering, de lokale gemeenteraad of de stadsdeelraad is, elke keer dat een "wetgevende macht" een "belasting" oplegt, of een nieuwe "legale" beperking oplegt, zijn de politici mensen aan het besturen onder dreiging van geweld. Maar, als gevolg van hun onsterfelijk geloof in de mythe van "gezag", kunnen zij niet zien dat dit is wat ze doen, en nemen ze nooit persoonlijke verantwoordelijkheid voor het bedreigen en afpersen van hun buren.

<u>Deel 3b</u>
De effecten van de mythe op handhavers

<u>*Opvolgen van orders*</u>

"Wetgevers" geven de opdrachten, maar het zijn hun trouwe handhavers die ze uitvoeren. Miljoenen en miljoenen anderszins fatsoenlijke, beschaafde mensen besteden dag na dag met anderen lastigvallen, bedreigen, afpersen, betuttelen, intimideren en anderszins onderdrukken, terwijl diegenen niemand hebben benadeeld of bedreigd. Maar omdat de daden van deze "wetshandhavers" worden aangemerkt als "legaal", en omdat ze denken dat ze optreden namens een "gezag", denken zij dat ze geen verantwoordelijkheid voor hun daden dragen. Erger nog, ze zien hun eigen daden niet eens als *zijnde* hun eigen daden. Zij spreken en handelen alsof hun geest en lichaam op de één of andere manier is overgenomen door een onzichtbare entiteit genaamd de "wet" of de "regering". Ze zeggen dingen als: "He, ik heb de wetten niet gemaakt, ik handhaaf ze alleen maar; het is niet aan mij". Zij spreken en handelen alsof het onmogelijk voor hen is iets anders te doen dan hulpeloos de wil uit te voeren van een macht genaamd "gezag", en dat ze daarom net zomin persoonlijk verantwoordelijk zijn voor hun daden als een marionet verantwoordelijk is voor wat de poppenspeler hem laat doen.

Opererend in hun "officiële" hoedanigheid, en ondertussen schijnbaar hulpeloos bezeten door de geest van "gezag", gedragen "wetshandhavers" zich op een manier waarop zij zich anders nooit zouden gedragen, en doen dingen die ze zelf als onbeschaafd, gewelddadig en kwaad zouden herkennen als ze zulke dingen uit eigen beweging deden, zonder dat een "autoriteit" het ze opdraagt. Voorbeelden hiervan gebeuren wereldwijd, elk uur van de dag, op allerlei manieren. Een soldaat kan een complete vreemde neerschieten, wiens enige zonde was om buiten te wandelen in een militair bezette zone na een afgegeven avondklok. Een groep zwaarbewapende mannen zouden een deur van iemand kunnen intrappen en hem meesleuren, of een man ten overstaan van zijn vrouw en kinderen neerschieten, omdat de man planten kweekte die politici verboden hebben verklaard ("illegaal"). Een ambtenaar kan papierwerk indienen dat een financiële instelling instrueert om een enorm bedrag van iemands bankrekening over te maken op naam van de "belastingdienst". Een andere ambtenaar kan gewapend tuig sturen na ontdekt te hebben dat iemand het lef had om een terras te bouwen aan zijn eigen pand, met goedkeuring van zijn buren, maar zonder "regerings" toestemming (in de vorm van een "bouwvergunning"). Een verkeersagent kan iemand aanhouden en afpersen (via een "boete") voor het niet dragen van een autogordel. Een douanier kan door persoonlijke bezittingen van iemand snuffelen, zonder de minste reden om te vermoeden dat de persoon iets verkeerds heeft gedaan of gaat doen. Een "rechter" kan gewapend tuig opdracht geven om iemand in een hok te zetten, weken, maanden, of jaren, voor van alles en nog wat, van minachting van een rechter tot het rijden zonder de schriftelijke toestemming van de politici ("rijbewijs") tot deelname aan elk type wederzijds vrijwillig, maar niet door politici bekrachtigde ("illegale") handel.

Deze voorbeelden, en letterlijk miljoenen andere die zouden kunnen worden gegeven, zijn daden van agressie, gepleegd door daders die ze niet zouden hebben begaan als zij niet door een vermeend "gezag" geleid waren om dit te doen. Kortom, de meeste gevallen van diefstal, mishandeling en moord gebeuren alleen omdat het "gezag" *zegt* iemand te bestelen, aan te vallen, of te doden. In de meeste gevallen, zouden de mensen die zulke orders uitvoeren dergelijke misdrijven niet uit zichzelf doen. Hoeveel van de mensen die werken voor de belastingdienst, zouden zich al bezig hebben gehouden met intimidatie, afpersing en diefstal *voordat* ze bij de belastingdienst werkten? Weinig of geen. Hoeveel soldaten liepen rond onbekenden te intimideren, te bedreigen, of te doden *voordat* ze in het leger gingen? Weinig of geen. Hoeveel politieagenten waren voortdurend ongewelddadige mensen aan het tegenhouden, ondervragen, en ontvoeren *voordat* ze "wetshandhaver" werden? Weinig of geen. Hoeveel "rechters" hadden mensen opgesloten voor geweldloos gedrag *voordat* ze tot "rechter" werden benoemd? Waarschijnlijk geen.

Wanneer zulke daden van agressie "legaal" worden, en in naam van "wetshandhaving" worden gedaan, zullen degenen die zulke daden begaan zich inbeelden dat ze per definitie legitiem en geldig zijn, hoewel zij erkennen dat, als ze precies dezelfde daden uit zichzelf hadden gepleegd, in plaats van namens een ingebeeld "gezag", die daden *misdrijven* zouden zijn, en immoreel zou zijn geweest. Hoewel er natuurlijk belangrijkere en minder belangrijke radertjes zijn in de regerings" machine, van laaggeplaatste papierschuivers tot gewapende huurlingen, hebben ze allemaal twee dingen gemeen: 1) ze berokkenen onplezierige dingen aan anderen op een manier die ze uit zichzelf niet zouden hebben gedaan, en 2) ze accepteren geen persoonlijke verantwoordelijkheid voor hun daden, tijdens hun "wetshandhaver" functie. Niets maakt dit duidelijker dan het feit dat, wanneer de betrouwbaarheid of de moraal van hun acties in twijfel wordt getrokken, hun reactie bijna altijd een variant is op: "Ik doe gewoon mijn werk". De duidelijke implicatie in al deze uitspraken is dit. "Ik ben niet verantwoordelijk voor mijn daden, omdat een "gezag" me *opdroeg* om dit te doen". Dat klopt alleen een beetje, als de persoon letterlijk niet in staat is te weigeren wat het vermeende "gezag" hem opdraagt. Helaas, de gruwelijke waarheid is dat de meesten, als gevolg van hun autoritaire indoctrinatie, psychologisch ook niet in staat lijken om ongehoorzaam te zijn aan de bevelen van een ingebeeld "gezag". De meeste mensen, die de keuze krijgen tussen doen wat ze weten dat goed is, of doen wat ze weten dat verkeerd is, zullen wanneer ze worden bevolen door een vermeend "gezag", het tweede doen. Niets toont dit duidelijker aan dan het resultaat van de psychologie experimenten van Dr. Stanley Milgram in de jaren 1960.

De Milgram experimenten

In het kort werden de Milgram studies ontworpen om te bepalen in welke mate gewone mensen pijn zouden toebrengen aan vreemden, simpelweg omdat een "gezag" figuur hen dat zegt. Voor de volledige beschrijving van de experimenten en de resultaten, zie Dr. Milgram's boek, *Obedience to Authority*. Het volgende is een korte samenvatting van zijn experimenten en bevindingen.

Proefpersonen werden gevraagd als vrijwilliger, wat zij te horen kregen was dat het een experiment betrof, het testen van het menselijk geheugen. Onder begeleiding van een wetenschapper (de "gezag" figuur), werd één persoon vastgebonden in een stoel en bedraad met elektroden, en de andere - het eigenlijke onderwerp van de studie - zat achter een schokgenererende machine. De persoon achter de "zapper" machine werd verteld dat het doel was om te testen of de andere persoon door schokken, wanneer hij een verkeerd antwoord gaf op een onthoudvraag, zijn vermogen om dingen te onthouden zou verbeteren. Het ware doel was echter om te testen in hoeverre de persoon achter de "zapper" machine pijn zou toebrengen aan een onschuldige vreemde, gewoon omdat iemand in de rol van "gezag" hem dat zei. De "zapper" machine had een reeks schakelaars, oplopend tot 450 volt, en de "zapper" werd verondersteld om telkens als de "gezapte" een verkeerd antwoord gaf, de spanning te verhogen en een volgende schok toe te dienen. In werkelijkheid, was de "gezapte" bij de proeven een acteur, die helemaal geen schokken kreeg, maar bij bepaalde voltages kreten van pijn zou slaken, zou protesteren over hartproblemen, zou vragen om het experiment te stoppen, en schreeuwen om genade, en zich uiteindelijk stilhouden (bewusteloosheid of de dood veinzend). Bovendien was de "zapper" machine duidelijk gemarkeerd met gevaarsetiketten boven de reeks schakelaars.

Zelfs Dr. Milgram was geschokt door de resultaten van het experiment. Samengevat, een aanzienlijke meerderheid van de proefpersonen, bijna twee op de drie, ging helemaal door tot het einde van de proef, onder toebrengen van, wat ze dachten, ondraaglijk pijnlijke - zo niet dodelijke - schokken aan een complete vreemde ondanks de kreten van pijn, smeken om genade, en zelfs de bewusteloosheid of de dood van het (veinzende) slachtoffer. Dr. Milgram geeft zelf bondig weer welke conclusie moet worden getrokken:

"Met verbijsterende regelmaat werden goede mensen gezien zich uitslovend voor de eisen van het gezag door handelingen te verrichten die hardvochtig en wreed waren .... Een aanzienlijk deel van de mensen doet wat ze gezegd wordt te doen, ongeacht de inhoud van de handeling en zonder beperking van het geweten, zolang zij denken dat het commando afkomstig is van een legitiem gezag".

Opmerking, in de experimenten was er geen gevaar dat de "zapper" zouden worden gestraft voor het niet gehoorzamen, noch was er een speciale beloning beloofd voor gehoorzaamheid. Dus de resultaten hebben niet alleen aangetoond dat een gewoon mens iemand anders pijn kan doen om "zijn eigen huid te redden", of iemand anders pijn zou kunnen doen als hij er zelf op één of andere manier van profiteert. In plaats daarvan, toonden de resultaten aan dat de meeste mensen ondraaglijke pijn, zelfs de dood, zullen toebrengen aan een onschuldige vreemde om geen andere reden dan dat hem opgedragen wordt dat te doen door een vermeend "gezag".

Dit punt kan niet genoeg worden benadrukt: er is een bepaald *geloof* dat in principe goede mensen leidt tot het doen van slechte dingen, zelfs weerzinwekkend slechte dingen. Zelfs de gruweldaden van Hitlers Derde Rijk waren niet het resultaat van miljoenen slechte mensen, maar van een zeer kleine handvol echt slechte mensen die posities van "gezag" hadden verworven, en miljoenen gehoorzame mensen die alleen maar deden wat het vermeende "gezag" hen vertelde te doen. In haar boek over de top bureaucraat van Hitler,

Adolf Eichmann (ook wel "de architect van de holocaust"), gebruikte de auteur Hannah Arendt de uitdrukking "de banaliteit van het kwaad" om te verwijzen naar het feit dat het meeste kwaad niet het gevolg is van persoonlijke opzet of haat, maar slechts het resultaat van blinde gehoorzaamheid - mensen die hun eigen vrije wil en besluitvorming opgeven ten behoeve van gedachteloze onderwerping aan een ingebeeld "gezag".

Interessant is dat zowel Arendt's boek en Milgram's experimenten veel mensen hebben beledigd. De reden is simpel: mensen die geleerd hebben "gezag" te respecteren; en geleerd hebben dat gehoorzaamheid een deugd is en dat de samenwerking met "gezag" hetgeen is dat ons beschaafd maakt, willen niet graag de waarheid horen, dat echt slechte mensen, met al hun kwaadaardigheid en haat, veel *minder* een bedreiging vormen voor de mensheid, dan op zichzelf *goede* mensen die in "gezag" geloven. Iedereen die eerlijk de resultaten van de Milgram experimenten onderzoekt, kan niet ontsnappen aan dat aspect van de werkelijkheid. Maar afgezien van de algemeen te leren les uit de Milgram experimenten - dat de meeste mensen anderen opzettelijk pijn doen als een ingebeelde "autoriteit" hun dat zegt, zijn een aantal andere bevindingen van Milgram's werk het vermelden waard:

1) Veel van de proefpersonen in de experimenten toonden tekenen van stress, schuld en angst tijdens het toebrengen van pijn aan anderen, en toch bleven ze het doen. Dit feit toont aan dat dit niet simpelweg gemene sadisten waren die wachtten op een excuus om anderen pijn te doen; ze vonden het niet leuk om te doen. Verder laat het zien dat de mensen *wisten* dat ze iets verkeerds deden, en het toch deden omdat de "autoriteit" het hen zei. Sommige personen protesteerden, smeekten om te mogen stoppen, beefden oncontroleerbaar; huilden zelfs, en toch bleven de meeste tot het einde van de proef. De conclusie kan nauwelijks meer voor de hand liggen: *Het geloof in "gezag" maakt dat goede mensen kwaad plegen*.

2) Het inkomen, opleidingsniveau, leeftijd, geslacht, en andere demografische factoren van de proefpersonen, leek weinig of geen invloed op de resultaten te hebben. Statistisch gezien, zal een rijke, beschaafde, goed opgeleide jonge vrouw net zo gemakkelijk een autoritair bevel om iemand anders pijn te doen gehoorzamen, als een ongeletterde, arme, mannelijke handarbeider dat zal doen. De enige gemeenschappelijke factor die door al degenen die tot het einde van de proef bleven gedeeld werd is dat zij geloofden in "gezag" (uiteraard). Nogmaals, de boodschap die moet worden geleerd, hoe verontrustend het ook mag zijn, is logisch onontkoombaar: *Ongeacht bijna alle andere factoren, verandert het geloof in "gezag" goede mensen in vertegenwoordigers van het kwaad.*

3) De gemiddelde persoon vermoedt, wanneer het experiment aan hem wordt beschreven, met uitzondering van de resultaten, dat de compassie en het geweten van de meeste mensen hen zou verhinderen door te gaan tot het einde van het experiment. Professionele psychiaters voorspelden dat slechts een op de duizend zou gehoorzamen tot het einde van het experiment, terwijl dat in werkelijkheid ongeveer 65% is. En als de gemiddelde persoon, die niet daadwerkelijk getest is, wordt gevraagd of hij persoonlijk zou doorgaan tot het einde van het onderzoek, indien hij getest zou zijn, houdt hij gewoonlijk vol dat hij het niet zou hebben gedaan. Toch zal het merendeel het doen. *Nogmaals, de boodschap is*

verontrustend, maar onbetwistbaar: Bijna iedereen onderschat enorm de mate waarin het geloof in "gezag", zelfs bij zichzelf, kan worden gebruikt om goede mensen te overtuigen om kwaad te begaan.

4) Dr. Milgram stelde ook vast dat enkele proefpersonen, alle rede tartten, en vastbesloten waren om de schuld van de resultaten van hun eigen blinde gehoorzaamheid op het *slachtoffer* af te wenden: degene die de schokken kreeg. Met andere woorden, ongeacht wat voor verwrongen mentaliteit nodig was, een aantal van hen beelden zich in dat degene die de schokken kreeg op één of andere manier schuld had aan zijn eigen lijden. Met dat in het achterhoofd, zou het geen verrassing moeten zijn wanneer de politie wordt betrapt onschuldige burgers aan te vallen, of als soldaten worden betrapt burgers te terroriseren of te vermoorden, of als gevangenisbewakers gevangenen martelen, hun verdediging is vaak, het slachtoffer de schuld geven, ongeacht hoezeer autoritaire agressors de waarheid en logica daarvoor geweld aan moeten doen.

Interessant is ook dat hoewel bij de Neurenberg processen "gewoon opvolgen van orders" niet werd geaccepteerd als geldig excuus voor wat de nazi's deden, het nog steeds de standaard reactie is van talloze militairen, politieagenten, belastinginners, ambtenaren, en andere vertegenwoordigers van het "gezag" wanneer de moraliteit van hun gedrag in het geding komt. Zowel in de Milgram experimenten als in talloos echt machtsmisbruik, vallen degenen die anderen opzettelijk pijn doen simpelweg terug op het standaard excuus, het beweren dat ze niet persoonlijk verantwoordelijk zijn omdat ze alleen maar orders opvolgen. In de Milgram experimenten, vroegen diverse proefpersonen zelfs rechtstreeks aan het "gezag" figuur wie van hen verantwoordelijk was voor wat er gebeurde. Wanneer het "gezag" figuur zei dat hij de verantwoordelijke was, gingen de meeste proefpersonen door zonder verdere vragen, ogenschijnlijk comfortabel met het idee dat wat er ook zou gebeuren het vanaf dat moment niet hun schuld was en ze niet aansprakelijk zouden worden gesteld. Nogmaals, aan de boodschap is moeilijk te ontkomen: *Het geloof in "gezag" zorgt ervoor dat in principe goede mensen zichzelf distantiëren van de kwade handelingen die ze zelf plegen, het ontdoet hen van elk gevoel van persoonlijke verantwoordelijkheid.*

5) Wanneer het aan de "zapper" werd overgelaten welke spanning te gebruiken, zou hij slechts zeer zelden boven 150 volt gaan, het punt waarop de "gezapte" zei dat hij niet wilde doorgaan. Het is erg belangrijk op te merken dat tot op dat moment - en bijna alle proefpersonen haalden het tot dat moment - de "gezapte" wel kreunde van pijn, maar niet heeft gevraagd om het experiment te stoppen. Als gevolg daarvan kon degene die het "zappen" deed in alle redelijkheid zeggen dat de "gezapte" had ingestemd met de proefopstelling en tot op dat moment nog een vrijwillige deelnemer was. Interessant is dat van de weinige proefpersonen die niet helemaal tot het einde doorgingen, er veel stopten zodra de "gezapte" zei dat hij wilde stoppen. Dit kan worden gezien als de "libertarische regel", omdat zodra de "gezapte" wenste te worden losgemaakt, doorgaan voor de "zapper" sowieso het initiëren van geweld tegen een ander betekent - het exacte ding waar libertariërs zich tegen verzetten. Jammer genoeg, zijn degenen die stoppen bij de "libertarische regel" slechts een kleine minderheid van de bevolking. Voor het overige, zijn de bevindingen verontrustend duidelijk: van de mensen die, op verzoek van "gezag"

schokken toebrengen aan iemand die rustig zegt: "Ik wil dit niet meer doen", de meesten doorgaan met pijnigen zelfs als het slachtoffer het uitschreeuwt van de pijn. Is dit omdat de meeste mensen slecht zijn? Nee, het is omdat ze zijn geconditioneerd om te doen wat ze wordt opgedragen en geïndoctrineerd in het meest gevaarlijke bijgeloof van alles: het geloof in "gezag".

Het moet opgemerkt worden dat zelfs Dr. Milgram niet kon ontsnappen aan zijn eigen indoctrinatie in de cultus van "gezag" aanbidding. Langs de neus weg, en met zeer weinig commentaar, meende zelfs hij: *"we kunnen geen samenleving hebben zonder enige gezagstructuur".* Hij deed een zwakke poging om het onderwijs in gehoorzaamheid aan "gezag" te verdedigen door te zeggen: *"Gehoorzaamheid is vaak rationeel. Het is zeer verstandig om de dokter's orders op te volgen, om verkeersborden te gehoorzamen, en om het gebouw te ontruimen als de politie ons informeert over een bommelding".* Maar geen van deze voorbeelden vereist of rechtvaardigt daadwerkelijk geloof in "gezag". Ondanks de manier waarop mensen vaak praten, geven artsen geen "orders". Ze hebben "autoriteit" in de zin dat ze deskundig zijn op het gebied van de geneeskunde, maar niet in de zin van het hebben van enig recht om te regeren. Zoals ook geldt voor de andere voorbeelden, de belangrijkste reden om de verkeersregels te volgen of om een gebouw met een bom erin te verlaten, is niet omdat het zo goed is om gehoorzaam te zijn aan "gezag", maar omdat het alternatief letsel of de dood is. Als er een onbevoegde in een theater een bom onder zijn stoel uittrok, het voor iedereen zichtbaar omhoog hield, en zei: "Een bom! Wegwezen!" Zou iedereen dan blijven waar ze waren omdat de persoon niet werd gezien als "gezag"? Natuurlijk niet. En als de "regering" de "wet" schrapt die zegt aan welke kant van de weg iedereen moet rijden, zouden de mensen dan willekeurig rond beginnen te slingeren? Natuurlijk niet. Ze zouden rechts blijven rijden, omdat ze niet tegen elkaar aan willen botsen. Dus, hoewel zelfs Dr. Milgram zich vastklampte aan het idee dat het geloof in "gezag" soms noodzakelijk en goed is, gaf hij geen rationele argumenten om een dergelijke bewering te onderbouwen. Het bewijst de kracht van de mythe van "gezag", omdat zelfs iemand die had meegemaakt wat Dr. Milgram meegemaakt had, nog steeds niet in staat is om het bijgeloof volledig op te geven.

Nadat Dr. Milgram zijn bevindingen publiceerde, waren velen geschokt en verbijsterd door de mate waarin normale mensen bereid waren om pijn of de dood toe te brengen aan onschuldige vreemden als ze daartoe worden geïnstrueerd door een vermeend "gezag". Vergelijkbare tests uitgevoerd sedert de Dr. Milgram experimenten hebben vergelijkbare resultaten opgeleverd, die nog altijd sommige mensen shockeren. Echter, de resultaten zouden niet echt verrassend moeten zijn voor een ieder die een blik heeft geworpen op hoe de meeste mensen worden opgevoed.

<u>Onderwijzen van blinde gehoorzaamheid</u>

Het veronderstelde doel van scholen is om lezen, schrijven, rekenen, en andere kennisgebieden van denken te leren. Maar de boodschap die "onderwijs" instellingen eigenlijk onderwijzen, veel effectiever dan alle nuttige kennis of vaardigheden, is het idee dat onderdanigheid en blinde gehoorzaamheid aan "gezag" deugden zijn. Overweeg simpelweg eens de omgeving waarin de meerderheid van de mensen het grootste deel van hun vormende jaren doorbrengen. Jaar na jaar, leven leerlingen in een wereld waarin:

• Ze goedkeuring, lof en beloning ontvangen als ze zijn waar "gezag" hen vertelt te zijn, wanneer "gezag" hen vertelt daar te zijn. Ze ontvangen afkeuring, verwijten en straf als ze ergens anders zijn. (Dit omvat het feit dat zij om te beginnen verplicht op school zijn.)

• Ze ontvangen goedkeuring, lof en beloning als ze doen van wat "gezag" hen vertelt te doen. Ze ontvangen afkeuring, verwijten en straf als ze iets anders doen, of als ze niet te doen wat "gezag" hen vertelt te doen.

• Ze ontvangen goedkeuring, lof en beloning als ze spreken wanneer en hoe "gezag" hen vertelt te spreken. Ze ontvangen afkeuring, verwijten en straf als ze spreken op een ander moment, op een andere manier, of over elk ander onderwerp dan wat "gezag" hen vertelt over te spreken, of als ze niet spreken wanneer "gezag" hen vertelt te spreken.

• Ze ontvangen goedkeuring, lof en beloning als ze elk willekeurig idee herhalen waarvan "gezag" verklaart dat ze waar en belangrijk zijn. Ze ontvangen afkeuring, verwijten en straf als ze het oneens zijn met de meningen van hen die beweren "gezag" te zijn, hetzij mondeling of in een schriftelijke toets, of als ze nadenken of schrijven over andere onderwerpen dan waarover "gezag" hen vertelt na te denken of te schrijven.

• Ze ontvangen goedkeuring, lof en beloning als ze onmiddellijk eventuele problemen of persoonlijke conflicten die ze tegenkomen aan het "gezag" vertellen. Ze ontvangen afkeuring, verwijten en straf als ze proberen om zulke problemen zelf op te lossen of meningsverschillen zelf te beslechten.

• Ze ontvangen goedkeuring, lof en beloning als ze ongeacht welke regel naleven, echter willekeurig, "gezag" beslist welke wordt opgelegd. Ze ontvangen afkeuring, verwijten en straf als ze ongehoorzaam zijn aan dergelijke regels. Deze regels kunnen over bijna alles gaan, inclusief welke kleren ze dragen, welke kapsels ze hebben, welke gezichts-uitdrukking ze hebben, hoe ze in een stoel zitten, wat ze op het bureau hebben, welke richting ze op kijken, en welke woorden ze gebruiken.

• Ze ontvangen goedkeuring, lof en beloning als ze aan het "gezag" vertellen wanneer een andere leerling ongehoorzaam is aan de "regels", en ze ontvangen afkeuring, verwijten en straf als ze dat niet doen.

De kinderen zien duidelijk en onmiddellijk dat, in hun wereld, er twee verschillende klassen van mensen zijn, de meesters ("leraren") en de onderdanen ("leerlingen"), en dat

de regels van goed gedrag drastisch verschillen voor die twee groepen. De meesters doen voortdurend dingen die ze de onderdanen vertellen *niet* te doen: mensen commanderen, anderen overheersen door dreigementen, bezit van anderen afnemen, enz. Deze voortdurende en overduidelijke dubbele standaard leert de onderdanen dat er een heel andere morele standaard is voor de meesters dan er is voor de onderdanen. De onderdanen moeten doen wat de meesters zeggen dat ze moeten doen, en ook alleen maar wat de meesters hen opdragen te doen, terwijl de meesters vrijwel alles doen wat ze willen. Niet zo lang geleden, zouden de meesters zelfs routinematig fysiek geweld plegen (d.w.z. "lijfstraffen") tegen personen die niet snel en onvoorwaardelijk deden wat hen werd opgedragen, terwijl ze de onderdanen leerden dat het voor *hen* volstrekt onaanvaardbaar was om ooit fysiek geweld te gebruiken, zelfs als zelfverdediging, vooral als zelfverdediging tegen de meesters. Gelukkig is het gebruik van regulier, openlijk fysiek geweld door "leraren" ongewoon geworden. Echter, hoewel de macht minder duidelijk is geworden, blijven de basismethoden van autoritaire controle en straf bestaan.

In het klaslokaal, kan het "gezag" de regels naar believen veranderen, kan het de hele groep straffen voor wat één leerling doet, en kan het elke leerling - of alle leerlingen - op elk gewenst moment ondervragen of doorzoeken. Het "gezag" wordt nooit geacht verplicht te zijn om de regels die hij maakt, of iets anders dat hij doet, te rechtvaardigen of aan de leerlingen uit te leggen. En het is niet de zorg van het "gezag" of een leerling een goede reden heeft om te denken dat zijn tijd ergens anders beter besteed zou zijn, of door iets anders te doen, of door over iets anders na te denken. De "cijfers" die de leerling krijgt, de manier waarop hij wordt behandeld, de signalen die hij ontvangt - schriftelijk, mondeling, en anders - zijn allemaal afhankelijk van één enkele factor: zijn vermogen en bereidheid om zijn eigen verlangens, oordeel en besluitvorming onvoorwaardelijk te onderwerpen aan die van het "gezag". Als hij dat doet, wordt hij beschouwd als "goed", als hij dat niet doet wordt hij beschouwd als "slecht".

Deze methode van indoctrinatie was niet toevallig. Scholing in Amerika, en in feite in het grootste deel van de wereld, was opzettelijk gemodelleerd naar het Pruisische systeem van "onderwijs", dat werd ontworpen met het *uitdrukkelijke doel* om mensen te trainen tot gehoorzame instrumenten van de heersende klasse, eenvoudig te besturen en snel om gedachteloos te gehoorzamen, vooral voor militaire doeleinden. Zoals werd uitgelegd door Johann Fichte, een van de *ontwerpers* van het Pruisische systeem, was het doel van deze methode om de leerling op een zodanige wijze te "modelleren" dat hij "*gewoon niet anders kan willen*" dan wat degene in "gezag" hem *wil* te willen. In die tijd werd het systeem openlijk aanvaard als een middel om het gewone volk psychologisch te onderwerpen aan de wil van de heersende klasse. En het blijft precies dat opleveren, in Amerika en over de hele wereld.

De reden dat de meeste mensen doen wat het "gezag" hen vertelt, ongeacht of de opdracht moreel of redelijk is, komt omdat dit precies is wat ze werden *getraind* te doen. Alles in autoritair "onderwijs" (en autoritaire opvoeding), zelfs de moderne versie die pretendeert zorgzaam en ruimdenkend te zijn, hamert voortdurend het idee in de hoofden van jongeren dat hun succes, hun goedheid, hun hele waarde als mens, wordt gemeten door hoe goed ze "gezag" gehoorzamen. Is het dan een wonder, dat in plaats van dat ze logica op bewijzen

toepassen om tot hun eigen conclusies te komen, de meeste volwassenen een "autoriteit" opzoeken om hen te vertellen wat ze moeten denken? Is het een wonder dat wanneer een politieagent orders begint te blaffen, de meeste volwassenen schuchter gehoorzamen zonder vragen te stellen, zelfs als ze niets verkeerd hebben gedaan? Is het een wonder dat de meeste volwassenen zich schaapachtig onderwerpen aan elke ondervraging en onderzoeking die "wetshandhavers" hen willen opdringen? Is het een wonder dat veel volwassenen naar het dichtstbijzijnde "gezag" zullen lopen voor een oplossing voor elk probleem of elk geschil? Is het een wonder dat de meeste volwassenen elke order zullen gehoorzamen, hoe onredelijk, oneerlijk of immoreel het ook mag zijn, als ze zich inbeelden dat degene die opdracht geeft "gezag" heeft? Is iets hiervan verwonderlijk in het licht van het feit dat bijna iedereen door vele jaren van doelbewuste training is gegaan om zich op die manier gedragen?

De Milgram experimenten maakten heel duidelijk dat zelfs het soort mensen geproduceerd door onze moderne, zogenaamd verlichte samenleving, voor het allergrootste deel, ongevoelige, onverantwoordelijke, onnadenkende instrumenten zijn, voor om het even welke megalomaan die het recht claimt om hen te regeren. Wanneer mensen opzettelijk getraind worden om zich nederig te onderwerpen aan het beest genaamd "gezag" - wanneer ze geleerd wordt dat het belangrijker is om te gehoorzamen dan om te oordelen - waarom zouden we dan zo verbaasd zijn over de afpersing, onderdrukking, terrorisme en massamoord die begaan zijn alleen omdat een zelfbenoemd "gezag" het bevolen heeft? De hele menselijke geschiedenis maakt de dodelijke formule zo duidelijk als maar zou kunnen: *Een paar slechte heersers + vele gehoorzame onderdanen = grootschalige onrechtvaardigheid en onderdrukking.*

Maken van monsters

Ook moet er hier op zijn minst iets vermeld worden over de psychologische studie uitgevoerd aan de Stanford Universiteit in 1971, waarin een soort nepgevangenis werd opgericht, met tientallen studenten aangesteld als nepgevangenen en anderen als nepcipiers. Het experiment moest voortijdig moet worden gestaakt, na slechts zes dagen, omdat degenen die "gezag" hadden gekregen (de bewakers) schrikbarend harteloos, mishandelend en sadistisch jegens hun gevangenen waren geworden.

Opgemerkt moet worden dat het misbruik gepleegd door de "bewakers" zelfs verder ging dan wat ze werd opgedragen door de leiders van het experiment, dat werd *ontworpen* om de gevangenen te vernederen en te breken. Dit laat zien dat de persoonlijke kwaadaardige of sadistische neigingen in een individu een belangrijke factor is die bijdraagt aan dergelijk misbruik, maar ook dat de meeste mensen zulke neigingen alleen openlijk uitleven wanneer ze een positie van "gezag" krijgen, waarvan zij geloven dat dit hen toestemming geeft om dat te doen. Hetzelfde fenomeen is te zien in allerlei ander machtsmisbruik, hetzij door een ambtenaar in een power trip, een soldaat of politieagent die graag burgers intimideert of mishandelt, of een of andere functionaris die geniet van zijn macht om over anderen te heersen. Deze dingen tonen aan dat het geloof in "gezag" niet alleen in principe goede mensen toestaat om instrumenten van onderdrukking en

onrechtvaardigheid te worden, maar het ook slechte neigingen naar buiten brengt en die drastisch versterkt, ongeacht wat voor potentieel voor boosaardigheid, haat, sadisme en machtswellust mensen kunnen bezitten. Het bijgeloof van "gezag" begint met het veranderen van gewone mensen in *werktuigen* van het kwaad (zoals Arendt omschreef als de "banaliteit van het kwaad"), maar gaat dan verder met deze mensen *persoonlijk* slecht te maken, door ze te overtuigen dat ze het recht hebben, of zelfs de plicht, andere mensen te misbruiken en onderdrukken. Dit kan worden gezien in het gedrag van militairen, politie, officieren van justitie, rechters, en zelfs lagere ambtenaren. Iemand wiens taak bestaat uit intimideren, afpersen, bedreigen, dwingen en controleren van fatsoenlijke mensen zal, vroeg of laat, minimaal harteloos worden, zo niet ronduit sadistisch. Men kan zich niet voortdurend *gedragen* als een monster zonder er uiteindelijk één te *worden*.

Een ander belangrijk punt is, zoals blijkt uit talloze voorbeelden van machtsmisbruik, dat het geloof in "gezag" mensen wel kan leiden tot het schaden van anderen, maar datzelfde geloof de mate waarin de vertegenwoordigers van "gezag" andere mensen schaden vaak niet kan *beperken*. Zo worden veel mensen die uit zichzelf nooit een onschuldig persoon zouden onderdrukken "politieagenten", waardoor ze "legale" macht verwerven om een zekere mate van onderdrukking te plegen. Toch gaan ze, in vele gevallen, uiteindelijk veel verder dan de "legale" onderdrukking waartoe ze "bevoegd" zijn, en worden sadistische, machtswellustelingen. Hetzelfde geldt, misschien nog wel meer, voor soldaten. Misschien is de reden waarom zo veel veteranen uiteindelijk diep emotioneel getraumatiseerd raken niet zozeer een gevolg van nadenken over wat ze hebben gezien, maar meer een gevolg van nadenken over wat ze hebben *gedaan*. Het hoge zelfmoordpercentage onder veteranen ondersteunt deze veronderstelling. Het heeft voor iemand weinig zin zijn eigen dood te wensen alleen maar omdat hij iets verschrikkelijks heeft gezien. Het heeft voor iemand veel meer zin zijn eigen dood te wensen omdat hij zelf iets verschrikkelijks heeft *gedaan*, en in feite iets vreselijks is *geworden*.

De reden dat het geloof in "gezag" mensen wel kan leiden om kwaad te begaan, maar uiteindelijk het kwaad dat ze begaan niet kan beperken, is eenvoudig. Afgezien van enige "technische" beperking die er behoort te zijn voor een vertegenwoordiger van het "gezag" is het primaire concept dat de handhaver wordt geleerd, en het primaire concept dat hij moet accepteren om zijn werk te kunnen doen, dat hij, als vertegenwoordiger van het "gezag", boven het gewone volk staat en het morele recht heeft om ze met geweld te besturen. Kortom, hij heeft geleerd dat zijn uniform en zijn positie hem de rechtmatige meester maakt van al de "doorsnee" mensen. Zodra hij is overtuigd van die leugen, mag worden verwacht dat hij de gemiddelde burger zal verachten en hem met minachting zal behandelen, op dezelfde manier - en om dezelfde reden - als een slaafeigenaar zijn slaven niet als menselijke wezens zal behandelen, maar als eigendom, van wie de gevoelens en meningen niet meer betekenen dan de gevoelens en meningen van zijn vee of van zijn meubels.

Het is veelzeggend dat veel "wetshandhavers" tegenwoordig snel boos worden, en zelfs gewelddadig, als een gemiddelde burger de "agent" gewoon te woord staat als gelijke, in plaats van de toon en houding aan te nemen van een onderworpen ondergeschikte. Ook deze reactie is precies hetzelfde - en heeft ook dezelfde oorzaak - als de reactie van een

slavenmeester tegenover een "arrogante" slaaf die hem zou antwoorden als gelijke. Er zijn vele voorbeelden gepubliceerd in tal van video's met politiegeweld op het internet, van vermeende vertegenwoordigers van het "gezag" die in woede hun toevlucht nemen tot openlijk geweld, alleen maar omdat iemand die ze benaderden hen te woord stond als de ene volwassene tegenover de andere, in plaats van te spreken als een onderdaan tegenover een meester. De huurlingen van de staat verwijzen naar dit gebrek aan kruipen als iemand met een "houding". Iemand die hen behandeld als gewone stervelingen, en ze op hetzelfde niveau zet als iedereen, geldt in hun ogen als iemand die minachting toont voor hun vermeende "gezag".

Zo wordt ook iemand die er niet mee instemt te worden vastgehouden, ondervraagd, of doorzocht door "dienaren van de wet" automatisch beschouwd, als een soort lastpak die iets te verbergen heeft. De werkelijke reden waarom zulk gebrek aan "medewerking" autoritaire handhavers ergert, is omdat dit betekent dat mensen hen behandelen als louter menselijk in plaats van hen te behandelen alsof ze superieure wezens zijn, wat ze zich verbeelden te zijn. Ter vergelijk, als iemand werd aangesproken door een onbekende (zonder uniform) en die onbekende begon te ondervragen op een duidelijk beschuldigende manier en de onbekende vroeg vervolgens of hij zijn zakken mocht doorzoeken, zijn auto en zijn huis, zou de persoon die lastig gevallen werd niet alleen bijna zeker weigeren, hij zou waarschijnlijk ook woedend worden door zo'n verzoek. "Natuurlijk mag je mijn spullen niet doorzoeken! Wie denk je wel dat je bent? "Maar als onbekenden in uniformen zulke verzoeken doen, zijn zij zelf degenen die beledigd zijn wanneer de doelwitten van hun opdringerige, ongerechtvaardigde intimidaties, beschuldigingen en doorzoekingen bezwaar maken, en weigeren om "mee te werken". Zelfs wanneer "ambtenaren" heel goed weten dat ze helemaal geen wettige gronden hebben. Er is geen plicht om vragen te beantwoorden of toestemming te geven voor doorzoekingen. Zulk "gebrek aan medewerking" - oftewel. het niet onvoorwaardelijk buigen voor elk gril of vraag van de handhaver - wordt door de "politie" nog steeds gezien als een teken dat de persoon een soort van misdadiger en vijand van de staat moet zijn. Vanuit het perspectief van "wetshandhavers" zou alleen een verachtelijk zwerver vertegenwoordigers van het "gezag" ooit op dezelfde manier behandelen als hij iedereen anders behandelt.

Nogmaals, dit is niet hoe de meeste van deze mensen de wereld bekijken voordat ze "dienaren van de wet" worden. In hun autoritaire politieopleiding, wordt ze specifiek geleerd om mensen te behandelen als ondergeschikten, om altijd te proberen om over alles en iedereen controle te krijgen op het moment ze aankomen bij een situatie, iedereen vertellen waar te gaan, wat te doen, wanneer te spreken, en ga zo maar door. Hen wordt niet alleen verteld dat ze het recht hebben om iedereen te commanderen, wat gevaarlijk genoeg zou zijn; ze zijn ervoor opgeleid dat ze, in elke situatie, alles *moeten* gebruiken wat nodig is - bevelen, intimidatie, of regelrecht geweld - om alle aanwezigen te laten buigen voor hun "gezag" en hen wordt geleerd dat het voor iedereen een misdaad is om niet voetstoots te buigen voor hun wil, wat zij typeren als "ongehoorzaamheid aan een wettig bevel".

Het is ook zeer belangrijk dat het gebruikelijk is voor de politie, zodra ze bij een situatie aankomen, ervoor te zorgen dat niemand anders gewapend is met welk wapen dan ook, en

iedereen te ontwapenen die dat wel is, voordat er wordt gevraagd wie de mensen zijn of wat er gaande is, en zelfs ongeacht of de mensen "legaal" gewapend zijn. Het voor de hand liggende doel hiervan is om meteen een grote machtsongelijkheid te creëren, waar alleen de "wetshandhavers" de mogelijkheid hebben om hun wil met geweld aan anderen op te leggen. Stel je de arrogantie voor die nodig is voor een gemiddelde burger om ergens aan te komen, onbekend met de situatie en de betrokken personen, en de eerste gedachte zou zijn: "Niemand mag een wapen hebben, behalve ik". Kortom, "wetshandhavers" worden *getraind* om onderdrukkende megalomanen te zijn en iedereen als vee te behandelen. En, zoals de menselijke natuur is, iedereen die routinematig anderen op die manier behandeld - de manier waarop "wetshandhavers" verplicht zijn om iedereen te behandelen - zal leren om anderen te verachten en ze met minachting, disrespect en vijandigheid te bejegenen. Hoe goed of slecht van hart een individu in het begin ook is, de manier om het *slechtste* in hem naar boven te halen is door hem "gezag" over anderen te geven.

(Persoonlijke noot van de auteur: Meerdere voormalige politieagenten hebben me persoonlijk verteld te stoppen met hun werk nadat ze merkten dat die baan, en hun vermeende "gezag", ze langzaam veranderde in monsters - een van hen gebruikte dat exacte woord.)

In alle eerlijkheid, veel "wetshandhavers" doen een poging om "goeie gasten" te zijn, en proberen anderen ten minste met respect te behandelen. Maar uiteindelijk kunnen ze anderen niet als gelijken behandelen, en nog steeds "wetshandhavers" zijn. Ze kunnen vriendelijk zijn, en zich zelfs verontschuldigen ("Sorry, maar ik moet je vragen om …"), maar hun werk verplicht hen nog steeds om onder dwang anderen te beheersen en af te persen, en niet alleen degenen die daadwerkelijk iemand geschaad hebben. Een agent kan anderen niet als gelijken behandelen zonder zijn baan te verliezen. Stel je een agent voor die *alleen* verkeerscontroles, huiszoekingen, aanhoudingen, ondervragingen, of gebruik van fysiek geweld zou uitvoeren tegen iemand, in situaties waarin *jij* zelf je ook gerechtvaardigd zou voelen zulke dingen te doen, zonder een uniform of "wet" die je dat toestaat.

Hetzelfde geldt voor rechercheurs, officieren van justitie en rechters van de "regering". Een werknemer van de "regering" die iemand voor een slachtofferloze "misdaad" weigert te onderzoeken, te vervolgen of te veroordelen zou al snel zijn baan verliezen. Het is niet aan een agent van het "gezag" om te beslissen welke "wetten" hij moet handhaven. Als er moreel onrechtmatige "wetten" zijn (zoals er altijd zijn), is toch elke afdeling van autoritaire "rechtshandhaving" verplicht ze af te dwingen, en daarmee bij te dragen aan de afpersing en onderdrukking van onschuldige mensen. Zelfs als veel van wat iemand doet gericht is op werkelijke misdadigers - degenen die agressie hebben gepleegd tegen anderen - is elke "wetshandhaver", als onderdeel van zijn werk, verplicht om zelf agressie te begaan. Er zijn mensen die bijna niets *anders* doen dan het initiëren van geweld, zoals "belastinginners", douaniers, en immigratieambtenaren. Dit maakt het in bijna alle gevallen, letterlijk onmogelijk, om voor de "regering" te werken zonder immorele daden van agressie te begaan. Een "wetshandhaver" zijn, en een moreel persoon zijn, sluit elkaar vrijwel altijd uit.

Hoe beleefd ze hun werk ook mogen doen, en ondanks het feit dat ze ook achter werkelijke misdadigers aan gaan (het soort dat slachtoffers heeft), zijn "wetshandhavers" altijd professionele agressors, die de mensen door middel van geweld en onder dreiging van geweld onderwerpen aan de wil van de politici. En iedereen die dat doet, zal als hij niet al een zekere mate van minachting en haat voor zijn medemens heeft, dit vrijwel zeker ontwikkelen. Om het anders te zeggen, zelfs de aardigste, meest vriendelijke slaafeigenaar, zal, als hij blijft geloven in de legitimiteit van slavernij en het blijft praktiseren, kwaad begaan en schade toebrengen aan de mensen die hij veronderstelt zijn rechtmatige eigendom te zijn. En hij zal natuurlijkerwijs een zekere minachting naar de slachtoffers van zijn agressie ontwikkelen, en zich minachtend gaan gedragen tegenover hen.

De macht van het geloof in "gezag" om schade te creëren, en de gelijktijdige *onmacht* ervan om de schade te *beperken*, zodra de meester zich het recht inbeeldt om te heersen over zijn "ondergeschikten", kan niet alleen op individuele basis worden gezien, maar ook op grote schaal. Het merendeel van de debatten en geschriften die leidden tot de ratificatie van de Amerikaanse grondwet waren gericht op het *beperken* van de bevoegdheden die de federale regering zou hebben, en op het bespreken van alle van de dingen die het *niet* mocht doen. De "Bill of Rights" bijvoorbeeld, is een lijst van dingen die de Amerikaanse regering grondwettelijk *verboden* is te doen. In feite maken het negende en tiende amendement er een niet afgesloten lijst van, zodat de federale "regering", in theorie, niets anders mocht doen dan wat de grondwet uitdrukkelijk heeft "geautoriseerd" te doen. Niettemin, met de mogelijke uitzondering van het derde amendement, is de "Bill of Rights" nu ook een lijst van rechten die federale agenten, elke dag opnieuw, in elke staat van de unie, schenden. De werkelijkheid is dat zeggen, zowel op individueel als op nationaal niveau: "Je hebt het recht om anderen te regeren, maar alleen binnen deze grenzen", er vroeg of laat toe zal leiden dat diegene de anderen zal overheersen, zonder *enige* beperking aan zijn macht te erkennen.

Op de lange termijn, is er niet zoiets, en kan niet zoiets zijn als een "beperkte regering", want zodra iemand door anderen wordt geaccepteerd als een rechtmatige meester, en hij gelooft dat hij het morele recht heeft om te regeren, er niets en niemand "boven" hem zal zijn, met de macht om hem te beteugelen. Binnen een "regering" kan een hoger "gezag" kiezen om een lager "gezag" te beperken, maar logica en ervaring hebben uitgewezen dat een autoritaire hiërarchie, als geheel, zich nooit voor lang zal beperken. Waarom zou het ook? Waarom zou een meester zijn eigen belangen ooit onder de belangen van zijn slaven stellen? De grondwet is hier een perfect voorbeeld van: een stuk perkament dat verondersteld werd een zeer beperkt "gezag" te verlenen aan bepaalde mensen, maar dat volkomen gefaald heeft die mensen te weerhouden verder te gaan dan die beperkingen. Het heeft iets gecreëerd dat uiteindelijk is uitgegroeid tot het machtigste autoritaire imperium in de geschiedenis. En het probleem kan niet worden opgelost door het aanstellen van een ander stel meesters (b.v. een "gerechtelijk systeem") binnen dezelfde autoritaire structuur, met het vermeende doel de beperkingen op het eerste stel meesters te handhaven. "Scheiding der machten" en "controles en waarborgen" en "eerlijke rechtsgang" zijn zinloos als de meesters en degenen die zijn toegewezen om hen te beperken beide deel uitmaken van dezelfde autoritaire organisatie.

Demoniseren van het slachtoffer

Het moet benadrukt worden dat in de Milgram experimenten, de proefpersonen dachten dat ze onschuldige vreemden schokken gaven. Er was geen indicatie dat degene die de schokken kreeg een slecht persoon was, of iets immoreels gedaan had. Het moet duidelijk zijn dat als de gewone man, in opdracht van "gezag" pijn zal toebrengen aan een onschuldige, hij zulke pijn ook zal toebrengen - zelfs met minder aarzeling en minder schuldgevoel - aan iemand waarvan hij aanneemt dat die zulke pijn te *verdient.*

Het Amerikaanse leger (en waarschijnlijk vele andere legers) heeft veel onderzoek gedaan om te proberen de natuurlijke afkeer tot doden bij een soldaat te overwinnen, zodat hij op commando zal doden. Een van de meest effectieve manieren om dit te bereiken is om de mensen van de andere partij te demoniseren en te ontmenselijken. In moderne oorlogen, voeren "regeringen" van beide kanten hun soldaten constant propaganda, bedoeld om de "vijand" af te schilderen als een stelletje harteloze, wrede, sadistische, onmenselijke monsters. Ironisch genoeg wordt dit een zichzelf vervullende profetie, omdat dergelijke propaganda *beide* kanten verandert in bendes harteloze monsters, die fanatiek proberen om "vijanden" die ze niet als volledig menselijk zien uit te roeien.

Soortgelijke tactieken worden ook gebruikt in "de rechtshandhaving". De huurlingen van de "regering" zullen veel eerder onrecht en onderdrukking toebrengen aan personen die eerst zijn ontmenselijkt en gedemoniseerd. Alleen al de gebruikte terminologie - door de meesters, de handhavers, en iedereen - is een zeer effectieve vorm van hersenspoeling, die de waargenomen werkelijkheid van zowel handhavers als hun doelwitten verandert, en het gedrag van beide groepen beïnvloedt. Zulke conditionering versterkt de veronderstelling dat gehoorzaamheid aan "gezag" een deugd is, en dat ongehoorzaamheid een zonde is.

Wat letterlijk gebeurt is dat één groep mensen een opdracht geeft en hun handhavers leggen het op aan de massa's, door ongehoorzaamheid te bestraffen. Dit is ook wat de mafia doet, wat straatbendes doen, wat pestkoppen op school doen, en wat alle "regeringen" doen. Het verschil is dat wanneer de "regering" het doet, het niet alleen bedreigingen gebruikt, maar ook indoctrinatie, van zowel de handhavers als het publiek, waar de boodschap van de meeste misdadigers meestal direct en eerlijk is ("Doe wat ik zeg of ik doe je pijn"), gaat de boodschap van de "regering" veel meer de kant op van de psychologie en hersenspoeling. Die is essentieel om ervoor te zorgen dat staatshuurlingen zich gerechtvaardigd voelen anderen te onderdrukken. De bestuurders in de "regering" kleuren zichzelf in als "wetgevers" die het *recht* hebben om te "regeren", de samenleving kleurt hun bevelen in als "wetten" en schilderen ieder die ongehoorzaam is af als "misdadigers". En, in tegenstelling tot de zware jongens van de mafia, worden degenen die een straf opleggen aan wie ongehoorzaam is aan de politici, niet als louter huurlingen afgeschilderd, maar als nobele "wetshandhavers", die de samenleving rechtvaardig zullen beschermen tegen al die onbeschaafde, verachtelijke "wetsovertreders".

Zulke propaganda voert ver, niet alleen maakt het dat autoritaire handhavers geweld toepassen tegen onschuldige mensen, maar ook maakt het dat ze er trots op zijn. Door middel van hun autoritaire indoctrinatie, zijn ze ervan overtuigd dat ze "misdadigers" voor

het "gerecht" brengen, en daardoor de "openbare orde" bewaren in het belang van de samenleving. Maar wat ze eigenlijk doen, vaker wel dan niet, is het gebruik van geweld om iedereen te dwingen de bevelen van politici te gehoorzamen, ongeacht de kwestie, hoe immoreel, willekeurig, sociaal of economisch destructief, of ronduit idioot die bevelen ook mogen zijn.

Er is een groot verschil in bijklank van de twee termen "wetshandhaver" en "tuig van de politici". Er is echter geen verschil in de letterlijke betekenis. Maar door de handhavers te laten geloven dat het geweld dat zij gebruiken natuurlijke, rechtvaardige en nobele "rechtshandhaving" vormt, kan hun perceptie op zo'n manier worden aangepast dat ze graag en met trots de wil de heersende klasse aan hun medemens op zullen leggen. Hier zijn evenveel voorbeelden van als er "wetten" zijn, maar ze vallen allemaal in één van twee categorieën: *verboden* (waarbij politici verklaren dat hun onderdanen niet toegelaten wordt om een bepaald iets te doen) en *geboden* (waarbij politici verklaren dat hun onderdanen een bepaald iets *moeten* doen). Eén voorbeeld van elk van die twee zal volstaan om het punt te tonen.

<u>Verbod:</u> De politici geven bevel dat hun onderdanen geen cannabis mogen bezitten. Dit verbod wordt afgekondigd als "wet", en ieder die niet gehoorzaamd wordt beschouwd als "misdadiger". De bestuurders spenderen dan enorme sommen geld (van hun onderdanen via een andere "wet") aan huurlingen, wapens, pantservoertuigen, gevangenissen, enz., met als enig doel iedereen gevangen te nemen die wordt gepakt hun "wet" te overtreden. Overweeg nu het gezichtspunt van de "politieagent" die de plicht tot handhaving van die "wet" is toegewezen, en ontdekt dat iemand cannabis verkocht heeft aan vrijwillige klanten. Als de "agent" de situatie objectief zou kunnen overwegen, zonder dat de mythe van "gezag" zijn waarneming vervormt, zou hij onmiddellijk zien dat zijn "taak" niet alleen immoreel is, maar ook volkomen idioot en hypocriet - zijn "baan" is om lichamelijk iemand te overmeesteren met het doel die persoon voor lange tijd in een hok te stoppen, voor iets dat noch frauduleus noch gewelddadig is. In feite, totdat de agent kwam, gingen alle mensen die betrokken waren - kweker, handelaar, verkoper, koper, gebruiker - vreedzaam en vrijwillig met elkaar om. Bovendien, als de agent ooit alcohol heeft gedronken, zou hij schuldig zijn aan iets dat moreel identiek is aan wat de "misdadiger" heeft gedaan. Toch zal hij zichzelf beschouwen als een dappere, rechtschapen, nobele "wetshandhaver" als hij deelneemt aan een paramilitaire gewapende inval in het huis van diegene en hem met geweld overmeestert, en de "schoft" wegsleept bij zijn vrienden en familie. Na het werk gaat hij naar huis en neemt een biertje, en hij zou natuurlijk niet zo vriendelijk reageren als iemand probeerde hem daar met geweld van te weerhouden. Het enige verschil - wat helemaal geen echt verschil is - is dat politici een bevel hebben gegeven over de ene bewustzijnsveranderde stof (cannabis) en niet over de andere (alcohol). Als gevolg hiervan zal de "agent" werkelijk geloven dat het gebruik van de ene geestveranderende stof een goed, gezond, alledaags nationaal gebruik is, terwijl het gebruik van dat andere, schimmig, immoreel en "misdadig" is en zelfs gewelddadige mishandeling en ontvoering van de "daders" rechtvaardigt.

<u>Gebod:</u> De politici maken een "wet" die zegt dat elk van hun onderdanen die een eigen woning heeft de politici elk jaar, een vergoeding ten bedrage van twee procent van de

waarde van hun vastgoed moeten geven. Die eis wordt "onroerende zaakbelasting" genoemd en is afgekondigd als "wet", en iedereen die ongehoorzaam is, zal een "misdadiger" en "belastingontduiker" genoemd worden. De politici zetten vervolgens een organisatie van "belastinginners" op om iedereen op te sporen die ongehoorzaam is, om ofwel onder dwang geld van hen af te nemen of hen met geweld uit hun woning te zetten en hun huizen in beslag te nemen en aan de politici te geven.

Als iemand dat deed zonder al de autoritaire propaganda, zou het natuurlijk afpersing heten: "Je moet me een hoop geld betalen, ieder jaar, of ik laat je niet in je eigen huis wonen". En heel weinig mensen, inclusief degenen die nu werken als "belastinginners", zouden deel willen uitmaken van zo'n afpersingsmafia. Maar wanneer precies hetzelfde "legaal" gebeurt, zal de gemiddelde mens niet alleen een baan accepteren als onderdeel van een dergelijke afpersingsclub, maar ze zullen minachting tonen voor ieder die tegenstribbelt. Ieder die dan probeert *niet* te worden beroofd wordt gezien als hebzuchtige "belastingontduiker" die zijn "eerlijk aandeel" niet wil betalen. En degenen wier taak het is om met geweld geld of goederen te incasseren van een dergelijke "belastingontduiker" doen dat meestal met een gevoel van rechtvaardigheid, omdat ze oprecht geloven dat het "gezag" van de "wet" kan zorgen dat iets, wat meestal een immorele daad is - diefstal, afpersing en chantage - wordt omgezet in iets rechtvaardigs en legitiems. Dus ze plegen massaberoving, met een goed gevoel, en voelen minachting voor hun slachtoffers. Dat is de kracht van het meest gevaarlijke bijgeloof.

Staatisten beweren vaak dat belastingheffing geen diefstal is omdat "overheden" belasting inkomsten gebruiken voor dingen die het "algemeen belang" dienen, en het dus gewoon een kwestie is van mensen die betalen voor goederen en diensten die zij ontvangen. Een dergelijk argument gaat voorbij aan het fundamentele karakter van de situatie. Een eenvoudig voorbeeld maakt de dubbele standaard duidelijk. Stel dat een vreemde naar je toe kwam en zei dat hij je gazon heeft gemaaid, of een artikel voor je bij je huis heeft achtergelaten, en dan eiste dat je hem een bepaald bedrag geeft, hoewel je nooit iets dergelijks hebt afgesproken. Uiteraard zou dat afpersing zijn, en *jij* zou niet verplicht zijn om te betalen, zelfs als hij echt je gazon had gemaaid of iets voor je had achtergelaten. Niemand heeft het recht, om zonder jouw toestemming, je een product te leveren of een dienst te verlenen - als je er niet om vraagt en het niet wilde kopen - en dan daarna met geweld van je af te nemen wat hij maar verklaart dat het artikel of de dienst waard zou zijn. En toch is dat precies wat iedere "regering", op elk niveau, altijd doet.

Wanneer de doelwitten van autoritaire agressie succesvol zijn gedemoniseerd en ontmenselijkt, zijn er in wezen geen grenzen meer aan de mate van geweld en onrecht die de mensen die in "gezag" geloven zullen plegen. Voor hen die misschien nog hopen dat het geweten de mate, van de onrechtvaardigheid die soldaten en "wetshandhavers" bereid zijn toe te brengen aan volslagen vreemden beperkt, zijn er tal van voorbeelden uit de echte wereld die het tegendeel bewijzen. Eén van de meest bekende is het bloedbad in My Lai tijdens de Vietnamoorlog, waar Amerikaanse troepen niet alleen honderden ongewapende burgers, vooral vrouwen en kinderen, hebben vermoord, maar sommigen ook seksueel misbruikt en gemarteld hebben. En sommige soldaten hadden openlijk genoegen in het lijden en de dood van hun slachtoffers, volgens eigen getuigenissen van

de soldaten. Dit is wat Amerikaanse soldaten deden, als resultaat van hun loyaliteit aan de mythe van "gezag", in combinatie met de demonisering en ontmenselijking van hun slachtoffers. De soldaten stellen het zelf botweg, de ene zegt dat ze "gewoon orders opvolgden" een ander zegt dat de meeste soldaten "*de Vietnamezen niet als menselijk beschouwden"* (Opgemerkt moet worden dat er een aantal soldaten waren die, met weinig succes, de slachting probeerden te stoppen of te beperken.) Hoewel dit één van meest bekende voorbeelden zou kunnen zijn van de oorlogswreedheden begaan door Amerikaanse troepen, is het zeker niet het enige. In feite blijven nieuwe voorbeelden van sadisme van soldaten aan het licht komen. Terwijl in de Milgram experimenten sommige proefpersonen - mondeling of door hun gedrag - nog toonden dat ze zich slecht voelden over het toebrengen van pijn bij een onschuldige onbekende, gehoorzamen "wets-handhavers" en soldaten die voor het eerst wordt geleerd een "vijand" te verachten, autoritaire bevelen nog gretiger, vaak op een manier die laat zien dat ze *genieten* van toebrengen van pijn en dood op hun slachtoffers.

Dit is duidelijk aangetoond in de beelden die uit de Abu Ghraib gevangenis in Irak kwamen, die laten zien dat soldaten, mannen en vrouwen, niet alleen mentale en fysieke marteling uitvoerden, maar ook genoegen en vermaak vertoonden over het lijden van hun slachtoffers, ze poseerden zelfs vrolijk voor de camera tijdens het vernederen, aanvallen, martelen en verkrachten hun gevangenen. (Zowel de Bush als de Obama regering hebben voorkomen dat veel van het fotografisch bewijs van deze martelingen openbaar werd gemaakt, uit angst voor het effect dat die beelden zouden hebben op de publieke opinie over het leger en het "land" in zowel Amerika als in het buitenland). Ook hier, hoewel het bewijsmateriaal aantoont dat zulke martelingen worden uitgevoerd in opdracht van de hoogste niveaus in de "regering", is het belangrijk te onderstrepen dat degenen, die deze opdracht van het "gezag" uitvoerden duidelijk tonen een sadistisch *plezier* te hebben in de pijn en het lijden dat zij aan andere mensen toebrengen. Hen was verteld, door iemand die ze als "gezag" beschouwden, dat het nobel en rechtvaardig was de "vijand" te haten en te kwetsen. Dus deden ze het, en ze genoten.

Dezelfde houding en mentaliteit is te zien in diverse acties van "rechtshandhaving", zoals de aanval op Ruby Ridge in 1992 en de overval, impasse, en het uiteindelijke bloedbad nabij Waco, Texas, in 1993. In geen van beide gevallen zat het "gezag" achter iemand aan die werkelijk iemand anders had geschaad of bedreigd. Beide acties betroffen paramilitaire aanvallen gebaseerd op het vermeende bezit van "illegale" vuurwapens. In het Waco incident stierven uiteindelijk tachtig mensen, met inbegrip van mannen, vrouwen en kinderen, nadat ze mentaal en fysiek wekenlang waren gemarteld met slaaptekort en traangas, en anderszins. De slachtoffers werden gedemoniseerd, voor zowel het publiek als degenen in de "rechtshandhaving", en de "regerings" agressors toonden zowel minachting voor hun slachtoffers als enthousiasme bij de gedachte ze te doden. Dezelfde algemene houding is te zien in tientallen "politiegeweld" video's waarop de politie enthousiast intimideert en zelfs mensen fysiek mishandelt die geen bedreiging vormen voor wie dan ook, en die niet eens terugvechten of tegenstribbelen. Dit is het directe resultaat van het overtuigen van "wetshandhavers" dat iedereen onderschikt aan hen is, en dat ze als agenten van het "gezag", het recht hebben dat iedereen hen behandeld als superieuren,

door voor hen te kruipen en hun bevelen onvoorwaardelijk te gehoorzamen. Hetzelfde patroon is ook te zien bij "belastinginners" en andere ambtenaren.

In hoeverre het geloof in "gezag" daadwerkelijk sadistische neigingen *creëert*, en in hoeverre het simpelweg neigingen oproept die er al waren, doet nauwelijks terzake. Het punt is dat, door te pretenderen het individu te ontlasten van verantwoordelijkheid voor zijn eigen daden, en door hem op te dragen om schade toe te brengen aan anderen en hem te vertellen dat het niet alleen is toegestaan, maar *deugdzaam* om een bepaald doelwit te schaden, transformeert de mythe van "gezag" miljoenen doorsnee, verder fatsoenlijke mensen tot monsters en sadistische agenten van het kwaad. Ongeacht welke factoren mensen normaalgesproken dwingt om zich beleefd en geweldloos te gedragen - of het nu interne deugden van het individu zijn, of zijn toewijding aan morele principes of zijn religieuze overtuiging, of gewoon zijn bezorgdheid over wat anderen van hem zouden kunnen denken of hem zouden kunnen aandoen - het wordt gemakkelijk verslagen en overschreven door het geloof in "gezag". Kortom, de effectiefste manier om de menselijkheid en het fatsoen van elk individu uit te schakelen is om hem te leren "gezag" te respecteren en te gehoorzamen.

<u>Wat het uniform betekent</u>

Degenen die het handwerk voor een vermeend "gezag" doen hebben meestal hun manieren om duidelijk te maken dat ze dit doen. Wanneer een soldaat zijn militaire kleding draagt, in formatie loopt, of in een militair voertuig stapt; wanneer een agent zijn uniform draagt en in de "politie" auto stapt; wanneer een "regerings" agent in burger zijn "ID" toont en zijn "officiële" titel aankondigt, doet hij een zeer specifieke mededeling, die als volgt kan worden samengevat:

"Ik functioneer niet als een denkend, verantwoordelijk en onafhankelijk mens, en dien niet als zodanig te worden behandeld. Ik ben niet persoonlijk verantwoordelijk voor mijn daden, want ik handel niet vanuit mijn eigen vrije wil of mijn eigen oordeel over goed en kwaad. Ik ben, in plaats daarvan, het instrument van iets bovenmenselijke, iets met het recht om jou te regeren en je te controleren. Als zodanig kan ik dingen die jij niet kunt. Ik heb rechten die jij niet hebt. Jij moet doen wat ik zeg, onderwerp je aan mijn bevelen en behandel me als je meerdere, want ik ben niet zomaar een mens. Ik ben daarboven uitgestegen. Door mijn onvoorwaardelijke gehoorzaamheid en trouw aan mijn meesters, ben ik een deel geworden van de bovenmenselijke entiteit genaamd "gezag" Daardoor zijn de regels van de menselijke moraal niet op mij van toepassing, en mijn acties moeten niet beoordeeld worden door de gebruikelijke normen van het menselijk gedrag".

Dit bizarre, mystieke, cult-achtige geloof wordt door *elke* "wetshandhaver" in de wereld aangehangen. Het is vreselijk gevaarlijk voor wie dan ook om zich te in te beelden een vrijstelling te hebben van de basisregels van goed en kwaad, maar dat is exact wat elke agent van de "regering" zich verbeeldt. Ondanks het feit dat soldaten en "wetshandhavers" meestal hun "officiële" uniformen met grote trots tonen, is hetgeen ze eigenlijk doen, in het openbaar het feit showen dat ze waanvoorstellingen hebben, een compleet verwrongen

en demente kijk op de werkelijkheid hebben, en ze het specifieke ding dat hen mens maakt verraden hebben: hun vrije wil en persoonlijke verantwoordelijkheid die daarmee gepaard gaat. Elke persoon die beweert in naam van het "gezag" te handelen laat zien dat hij een volkomen belachelijke leugen heeft geaccepteerd: zijn positie, zijn functie, zijn werk *verandert* drastisch welke gedragingen moreel zijn en welke gedragingen immoreel zijn. Het idee is overduidelijk krankzinnig, maar wordt zelden als zodanig herkend omdat zelfs de slachtoffers van de handhavers in deze waan delen.

Nobele motieven, Slechte daden

Het moet opnieuw benadrukt worden dat, van degenen die "wetshandhavers" en soldaten worden, de meeste dit doen uit een verlangen om te vechten voor gerechtigheid. Echter, vanwege hun geloof in "gezag", worden hun nobele bedoelingen uiteindelijk vaak gebruikt om de onschuldige te beschadigen en de schuldige te beschermen. Omdat een politieagent de "wet" behoort te handhaven, en een soldaat orders behoort op te volgen, raken hun eigen principes en intenties overheerst door de agenda's van degenen die de orders geven. Niettegenstaande, moedigt de militaire wervingspropaganda jonge mannen en vrouwen aan om te vechten voor waarheid en rechtvaardigheid. Maar de echte taak van een soldaat is om diegenen te doden, die de meesters hem zeggen te doden. Het is zo simpel als dat. Hoeveel soldaten zouden er uit zichzelf voor kiezen om naar vreemde landen te gaan en volslagen onbekenden te doden? Zeer weinig. Hoeveel soldaten zouden als ze op zichzelf in een vreemd land waren, zich gerechtvaardigd voelen de deuren langs te gaan, onbekenden te ondervragen onder dreiging van een geweer, hun huizen binnen te dringen en die te doorzoeken, omdat er *misschien* sommige echt slechte mensen in het gebied zijn? Zeer weinig. Dit zijn acties die tegen bijna ieders geweten ingaan. Maar wanneer iemand vrijwillig toetreedt tot een autoritair leger, schakelt hij bewust zijn eigen oordeel en geweten uit om liever simpelweg te doen wat hem wordt opgedragen.

Al is het geweld dat soldaten gebruiken soms legitiem, zoals bestrijding van aanvallers en indringers, treden ze ook zelf routinematig op als agressors en indringers. Het zou onmogelijk zijn voor een "regerings" leger om op een andere manier te functioneren. Stel je voor dat een leger van deur tot deur gaat, en elke huiseigenaar beleefd vraagt om toestemming om zijn land over te steken. Als je gewoon de "oorlog" uitroept zorgt dat ervoor dat de gelovigen in "regering" zich inbeelden dat de gebruikelijke normen van menselijk gedrag niet meer van toepassing zijn. Onder het excuus van noodzaak; kunnen soldaten binnendringen, stelen, intimideren, bedreigen, mishandelen, ondervragen, martelen en moorden. En ze doen dit zelfs tegen mensen die ze als hun bondgenoten beschouwen. De militaire invasie en bezetting van Irak door huurlingen van de Amerikaanse "regering", die zogenaamd werd gedaan om de bevolking van Irak te beschermen, was een voorbeeld van grootschalige agressie en dwang - en was dus immoreel - zelfs als het afgezette regime schuldig was aan een nog grotere mate van intimidatie en moord (het regime van Saddam Hoessein). Maar het vermeende kwaad van de vijand wordt vaak aangehaald als rechtvaardiging voor autoritaire onderdrukking. In waarheid, nu en door de geschiedenis heen, werd grootschalig geweld tegen onschuldigen altijd al gedaan in de naam van "vechten voor vrijheid" of "vechten tegen onrecht". Zelfs

toen de nazi's Polen binnenvielen, hebben zij eerst een reeks van valse-vlag voorvallen en propaganda stunts geënsceneerd, algemeen bekend als "Operatie Himmler", zodat ze konden doen alsof de invasie een gerechtvaardigde daad van zelfverdediging was. De waarheid is dat, zelfs als het kwaad van een vijandelijk regime gemakkelijk te zien is, waardoor de algehele strijd aan één kant rechtvaardig lijkt, is het door autoritaire legers gepleegde geweld nooit enkel gericht op de werkelijke agressors aan de andere kant. De structuur en de methodologie van hiërarchische legers maken het zo dat onschuldigen *altijd* op één of andere manier de dupe zijn, en niet alleen door toeval, maar door het ontwerp. Doordat kuddementaliteit zo'n groot onderdeel uitmaakt van vaderlandsliefde is dit onvermijdelijk.

In de Tweede Wereldoorlog, zagen Amerikaanse troepen "de moffen" en "de jappen" als de vijand, in plaats van de vijand te zien als die personen die daadwerkelijk daden van agressie pleegden tegen onschuldige mensen - een concept dat elke soldaat zou vereisen om voortdurend zijn eigen individuele perceptie en moreel oordeel te gebruiken en elke situatie waarmee hij werd geconfronteerd te beoordelen, wat onverenigbaar is met een autoritaire commandostructuur. Natuurlijk hebben veel van de mensen die onder de definitie van "de moffen" of "de jappen" vallen, geen rol gespeeld in het conflict (afgezien van de financiering ervan door het betalen van "belastingen", zoals hieronder besproken). Maar aan beide kanten in elke oorlog benoemen en demoniseren "regerings" legers, en hun propaganda, altijd een algemene *categorie* van mensen in plaats van alleen de personen die daadwerkelijk met geweld zijn begonnen. Het resultaat is dat enorme demografische groepen uiteindelijk worden veroordeeld tot het onderwerpen of uitroeien van elkaar, waardoor geen van beide partijen ooit de "goede partij" is in een oorlog tussen "volkeren", aangezien beide legers altijd gebruik maken van geweld tegen onschuldige mensen, zoals ook tegen andere soldaten.

Wellicht één van de meest gruwelijke voorbeelden hiervan was het laten vallen van kernbommen op Nagasaki en Hiroshima, die veruit de twee slechtste individuele daden van terrorisme en massamoord in de geschiedenis vormen. Samen hebben ze geleid tot de dood van ongeveer tweehonderdduizend burgers - ongeveer zeventig keer erger dan het aantal doden als gevolg van de aanslagen op het World Trade Center in 2001. Het toegegeven doel was om angst, pijn en dood toe te brengen aan de bevolking van een heel land, om de heersende klasse van dat land te dwingen om te buigen voor de wil van een andere heersende klasse. Ironisch genoeg, past dit perfect in de Amerikaanse eigen definitie van "terrorisme", met dien verstande dat die definitie handig handelingen die "legaal" en / of begaan worden door "regeringen" *uitzondert*. Als degenen in de "regering" gewelddadige activiteiten bepleiten en verrichten die bedoeld zijn voor het *"intimideren of dwingen van een burger bevolking"* of voor het "*beïnvloeden van het beleid van een regering door intimidatie of dwang",* dan wordt het beschouwd als legitiem en rechtvaardig. Als iemand anders precies hetzelfde doet, is het "terrorisme" (par. 2331 art. 18 van USC).

Even terzijde, het bestaan van kernwapens is volledig het resultaat van het geloof in "gezag". In tegenstelling tot veel andere wapens, is het onmogelijk om ze te gebruiken voor louter defensieve doeleinden. De enige reden dat de atoombom in de eerste plaats

werd uitgevonden en geproduceerd was vanwege het autoritaire, nationalistische, kuddementaliteits idee dat het mogelijk en rechtvaardig is, om oorlog te voeren met een heel land, en daarom het zonder onderscheid uitroeien van duizenden mensen tegelijk gerechtvaardigd kan zijn.

Lid zijn van een "regerings" leger vereist dat iemand bijdraagt aan inhumaan handelen, al was het maar indirect, ongeacht welke edele motieven het individu ook kan hebben gehad om bij het leger te gaan. De reden is simpel: handelen op basis van eigen waarneming en oordeel, en met inachtneming van het eigen geweten en het eigen gevoel van goed en kwaad, is volstrekt onverenigbaar met onderdeel zijn van een "regerings" leger. Het treurige resultaat is dat *beide* kanten van elke oorlog verkeerd zijn, omdat ze beide geweld initiëren tegen onschuldigen. Tegelijk, hebben beide partijen van elke oorlog ook gelijk, omdat ze allebei de *andere* kant veroordelen voor het initiëren van geweld tegen onschuldigen. Kortom, zolang er soldaten bereid zijn om zich te onderwerpen aan een vermeend "gezag", en zelfs moord plegen wanneer die hen dat opdraagt, is duurzame vrede onmogelijk. Degenen die vechten voor een "regering", zelfs als ze geloven te "vechten voor hun land", kunnen nooit vrijheid en rechtvaardigheid voortbrengen, omdat een heersende klasse, naar haar aard, nooit vrijheid en rechtvaardigheid wil, zelfs niet voor zijn eigen onderdanen , anders zou het ophouden te bestaan. Hoe nobel hun motieven ook zijn, en hoe moedig hun daden ook zijn, uiteindelijk is het enige wat "regerings" soldaten ooit kunnen voortbrengen, onderwerping en overheersing.

Ironisch genoeg, en waarschijnlijk in een poging om het inherent slechte karakter van elk "regerings" leger te verbergen en zijn eigen huurlingen te onderscheiden van de huurlingen van andere tirannieke regimes, beweert het Amerikaanse leger dat de soldaten het recht en de plicht hebben om elke order die zij "illegaal" of immoreel achten, niet op te volgen. Echter, niet alleen komt elke soldaat die doet dat waarschijnlijk voor de krijgsraad, maar een dergelijk principe - dat op zichzelf heel goed zou zijn - gaat rechtstreeks in tegen het hele concept van "gezag", en tegen de specifieke methoden die worden gebruikt om soldaten te trainen als onnadenkende, gehoorzame instrumenten van het regime dat zij dienen. In een oorlog, is bijna alles wat elk "regerings" leger doet agressief terrorisme, en bijna elke order die een soldaat ontvangt is een immorele order, of het nu gaat om inbreuk op andermans eigendom, het opblazen van een brug, het blokkeren van een weg, het ontwapenen van burgers, het zonder rechtvaardiging vasthouden en ondervragen van mensen, of het doden van volslagen vreemden, om geen andere reden dan dat een zogenaamd "gezag" het zegt.

In feite, zelfs als de regels voor de inzet zeggen: alleen schieten wanneer je wordt beschoten, is dat vaak nog onterecht. Wanneer iemand de agressor is, individueel of handelend namens een "gezag", heeft het doelwit van die agressie het recht om zoveel geweld als nodig is te gebruiken om de agressor te stoppen. Met andere woorden, in veel situaties, is schieten op soldaten inherent gerechtvaardigd. Het doden van iemand die zichzelf verdedigt tegen aanvallers is moord, zelfs als de agressors soldaten zijn. En bijna elke soldaat pleegt routinematig immorele daden van agressie, in de overtuiging dat de opdrachten van het "gezag" het voor hem oké maakt om dat te doen. Als een soldaat het

idee werkelijk serieus nam dat hij de plicht had om een immoreel bevel niet op te volgen, zou hij meteen het leger uitgaan.

Degenen die als huurlingen voor een "regering" optreden, zelfs als ze dat met de beste intenties doen, zullen altijd deel uitmaken van een machine die agressie pleegt zo vaak, of vaker dan zij de onschuldigen beschermen. In dat geval, doet bijna elke gevechtssoldaat dingen die het gebruik van defensief geweld tegen hem zou rechtvaardigen. Echter, zoals veroverende bezetters altijd doen, benoemen de Amerikaanse militaire bevelhebbers iedereen die hun daden van agressie *weerstaat* als een "vijandelijke strijder", een "opstandeling", of een "terrorist". Als agressie wordt gepleegd in de naam van "gezag" beschouwen velen elke daad van *zelfverdediging* tegen zulke agressie als een zonde. Hoe verontwaardigd Amerikaanse gezagsgetrouwen misschien ook zijn door die suggestie, de waarheid is dat vele duizenden mensen over de hele wereld goede reden hebben gehad om op Amerikaanse soldaten te schieten.

Wanneer een persoon niemand heeft benadeeld of bedreigd en in zijn eigen huis is, met zijn eigen zaken bezig, en zwaarbewapend tuig zijn deur openbreekt, machine geweren op hem en zijn familie richt, en hen dreigend lopen te bevelen, heeft de huiseigenaar het absolute recht om zichzelf en zijn familie te beschermen met alle middelen die nodig zijn, met inbegrip van het doden van de gewapende indringers. De gemiddelde Amerikaan, zou als hij het *slachtoffer* van zo'n aanval door buitenlandse huurlingen was, zich volkomen gerechtvaardigd voelen, om alle geweld dat nodig was om de aanvallers af te weren te gebruiken, maar als zijn mede-Amerikanen degenen zijn die dergelijke aanvallen *plegen* in een vreemd land, zullen diezelfde Amerikanen, doordrenkt van "gezags" aanbidding en groepsmentaliteit, "de troepen steunen" en juichen als Amerikaanse soldaten een huiseigenaar vermoorden die dergelijke agressie en gewelddadigheid met geweld probeert te weerstaan.

Autoritaire militaire acties zijn *nooit* puur defensief. Wanneer "overheden" de oorlog verklaren, is het nooit om de onschuldigen te verdedigen of om de vrijheid te behouden, al is dat altijd het verklaarde doel. Wanneer "overheden" in oorlog gaan, is het altijd om grondgebied of andere hulpbronnen van die "regering" te beschermen of uit te breiden. De heersende klasse wil, van nature, niet eens dat zijn *eigen* onderdanen vrij zijn, laat staan de onderdanen van een buitenlandse heerser. Hoewel van iemand die in een oorlog sterft vaak wordt gezegd dat hij voor zijn land is gestorven, zijn ze in werkelijkheid gewoon hulpmiddelen besteed door tirannen, in de vele bendeoorlogen met andere, concurrerende bendes van tirannen. De mensen worden volgepropt met propaganda over heldendom en sterven voor de vlag, om het feit te verbloemen dat "regeringen" oorlogen nooit voor de gerechtigheid of vrijheid voeren. Ze doen het om hun eigen macht te dienen. Een objectief onderzoek van de geschiedenis maakt dit duidelijk.

Zelfs één van de ogenschijnlijk meest gerechtvaardigde militaire inspanningen in de geschiedenis - de geallieerden die in de Tweede Wereldoorlog tegen de As-mogendheden vochten - hoewel het resulteerde in de nederlaag van de *derde* slechtste massamoordenaar uit de geschiedenis (Adolf Hitler), heeft het er ook toe geleid dat de *ergste* massa moordenaar in de geschiedenis (Josef Stalin) in wezen half Europa *gegeven* werd door de

heersers van de geallieerde naties. Het motief van de meeste geallieerde soldaten die in de oorlog vochten was ongetwijfeld de bescherming van het goede tegen het kwaad; maar de motieven van degenen die hen commandeerden, en daarom de werkelijke resultaten waren van de inspanningen van de dappere soldaten, was niets meer dan autoritaire verovering en macht.

De trieste ironie is dat de Amerikaanse heersende klasse, de *enige* bende is die daadwerkelijk in staat is het Amerikaanse volk te veroveren en te onderwerpen, vanwege de legitimiteit die zijn slachtoffers hen toeschrijven. De gigantische militaire machine, en alle oorlogen waarin het betrokken is, hebben geen greintje echte bescherming voor het Amerikaanse publiek opgeleverd, maar *creëerde* in plaats daarvan het merendeel van de bestaande buitenlandse bedreigingen. En toch wordt die bescherming nog steeds als excuus gebruikt om de onderdrukking van de Amerikanen door hun *eigen* "regering" te rechtvaardigen, onder andere via de Orwelliaans genaamde "Patriot Act". De populaire bumpersticker die zegt: "Als je van je vrijheid houdt, dank een veteraan" is een aanhoudend symptoom van de kuddementaliteit, staatsaanbiddende propaganda die de heersende klassen aan hun onderdanen voeren, zodat de meesters pionnen blijven houden om hun sadistische, vernietigende machtsspelletjes te spelen. Zelfs wanneer een slavenmeester vecht om te voorkomen dat een andere slavenmeester zijn slaven steelt, is hij nog steeds geen vriend van de slaven zelf.

Het is heel begrijpelijk dat iemand die zijn leven riskeerde, door een hel is gegaan, andere mensen heeft geschaad of gedood, eventueel met inbegrip van onschuldigen, en als gevolg daarvan fysieke of emotionele trauma's heeft geleden, terughoudend zou zijn om te accepteren dat al zijn moed, zijn lijden, en de schade die hij aan anderen toebracht uiteindelijk alleen agenda's van megalomanen gediend heeft. Echter, zelfs enkele van de beroemdste militaire persoonlijkheden in de geschiedenis zijn uiteindelijk tot erkenning gekomen dat "overheden" niet voor een nobel doel, in oorlog gaan, maar voor winst en macht. Generaal-majoor Smedley Butler, die op het tijdstip van zijn dood in 1940 de meest gedecoreerde Amerikaanse marinier in de geschiedenis was, schreef een boek met de titel "War is a Racket" dat het militair-industrieel complex bekritiseerd, door te zeggen dat oorlog *"wordt uitgevoerd ten bate van de zeer weinige, ten koste van de zeer vele",* hij ging zelfs zo ver om zijn eigen militaire "dienst" te beschrijven als het optreden van "een krachtpatser van de hogere klasse", een "oplichter" en een "gangster". Evenzo meende generaal Douglas MacArthur dat militaire expansie wordt gedreven door een *"kunstmatig veroorzaakte psychose van oorlogshysterie"* en *"een onophoudelijke propaganda van angst".* En generaal MacArthur zei ook het volgende: *"de regerende machten houden ons in een voortdurende staat van angst - houden ons in een voortdurende maalstroom van vaderlandslievende ijver met de kreet ernstige nationale noodsituatie. Altijd was er een verschrikkelijk kwaad om ons op te slokken als we daar niet blindelings achteraan jaagden door het verstrekken van de exorbitante bedragen die werden geëist. Toch, achteraf gezien, lijken deze rampen nooit gebeurd te zijn, en lijken ze nooit helemaal echt geweest te zijn".*

Het bekritiseren van oorlog als oplichting waarvan alleen de heersende klasse profiteert wil niet zeggen dat de heersende klasse van de andere partij ook niet slecht is, of niet moet

worden weerstaan. De wreedheden begaan door de handhavers van de regimes van Stalin, Mao, Hitler, Lenin, Pol Pot, en vele anderen waren zeer ernstig, en het gebruik van *defensief* geweld tegen de agressie begaan door vertegenwoordigers van dergelijke regimes was zeker gerechtvaardigd. Maar autoritaire oorlogsvoering schuiven pion tegenover pion, in grootschalige bloedige gevechten die enorme geografische gebieden bestrijken, altijd de burgerbevolking duperend in het proces, terwijl de heersende klassen aan beide kanten vanaf een veilige afstand toekijken. Verder bewijs dat oorlog nooit over idealen of principes gaat, is het feit dat de Amerikaanse "regering" vaak oorlog heeft gevoerd tegen tirannen die ze zelf aan de macht heeft gebracht, zoals Manuel Noriega en Saddam Hoessein. Een nog flagranter voorbeeld van hoe oorlog niet over principes gaat, is het feit dat aan het begin van de Tweede Wereldoorlog, Josef Stalin en zijn Sovjet-Unie gezworen vijanden van de Amerikanen waren. Tegen het einde van de oorlog werd de psychotische massamoordenaar aangeduid als "Uncle Joe" door de Amerikaanse "regerings" propagandisten, en werd hij behandeld als een nobele bondgenoot. Stalins misdaden tegen de menselijkheid resulterend in tientallen miljoenen doden, waren grotendeels onvermeld in Amerika op dat moment. In het licht van dat feit, is het absurd om te beweren dat de Amerikaanse "regering" besloot zich in de Tweede Wereldoorlog te mengen op basis van een moreel principe, of om het kwaad te verslaan.

Het is belangrijk op te merken wat wel en wat *niet* voorkomt in de traditionele inter–nationale oorlogsvoering. Concurrerende heersende klassen, waaronder de Amerikaanse machthebbers, zijn tevreden wanneer hun respectievelijke pionnen elkaar bij duizenden afslachten, maar het is al lange tijd het officiële beleid van vele "regeringen" niet te proberen buitenlandse "heersers" te doden, oftewel, hen die het meest verantwoordelijk zijn voor het oorlogsgebeuren. In waarheid, de meest morele, de meest rationele, en de meest kosteneffectieve manier van bescherming tegen elk binnenvallend "gezag" is het vermoorden van degenen die het bevel voeren. Richten op "regeringen", in plaats van hun trouwe handhavers, zou de mensheid geweldig dienen, niet alleen eindigen de meeste gewelddadige conflicten een stuk sneller, maar het creëert in de eerste plaats een enorm afschrikmiddel voor elke grootheidswaanzinnige die geneigd is om conflicten te starten. Toch is er een openlijke, wederzijdse, permanente overeenkomst tussen de meeste tirannen op hoog niveau dat, terwijl het goed is om spelletjes te spelen met de levens van hun onderdanen, ze zich zelden zullen richten op elkaar.

En dus, keer op keer, trekken enorme aantallen soldaten naar slagvelden om elkaar te doden terwijl de echte vijanden van de mensheid, de heersers, aan *beide* kanten uit de gevarenzone blijven. Dus het leven van de goedbedoelende soldaten, de dappere "regerings" handhavers die trouw orders volgen tot het bittere einde, zijn volkomen verspild aan een streven dat, door het ontwerp, uiteindelijk voor niemand echte vrijheid en rechtvaardigheid oplevert. En als een soldaat degenen weet te herkennen en zich te richten op hen die het meest verantwoordelijk zijn voor onrecht en onderdrukking - degenen die het etiket van "regering" dragen aan *beide* zijden van elke oorlog - wordt hij veroordeeld als een verrader en een terrorist.

Trots kwaad plegen

Of het nu een soldaat of een lagere ambtenaar betreft, de taak van alle "wetshandhavers" is het onder dwang opleggen van de wil van de heersende klasse aan het grote publiek. Toch denken de meesten dat wanneer zij dat doen ze "de mensen dienen". Vanzelfsprekend, is het idee iemand te "dienen" door geweld tegen hem te initiëren belachelijk. (Denk aan de tegenstrijdigheid in de absurde naam "belasting*dienst*", die niets anders doet dan miljoenen mensen te beroven van miljarden per jaar.) In plaats van ooit de mogelijkheid te overwegen dat wat ze dagelijks doen - het deelnemen aan een systeem van agressie en dwang - immoreel en barbaars is, zeggen de meeste staatshuurlingen, van papierschuiver tot huurmoordenaar, simpelweg dat ze "gewoon hun werk doen", en beelden zich in dat dit hen vrijwaart van alle persoonlijke verantwoordelijkheid voor hun daden en de resultaten daarvan.

Dit, boven alles, is de ondergang van de menselijke samenleving. Het merendeel van het kwaad en onrecht dat door mensen wordt begaan is niet het gevolg van hebzucht, of opzet, of haat. Het is het resultaat van mensen die doen wat ze verteld wordt, mensen die bevelen opvolgen, mensen die "gewoon hun werk doen". In het kort, het meeste van de menselijke onmenselijkheid tegen de medemens is een direct gevolg van het geloof in "gezag". De schade die door de louter gehoorzamen wordt aangericht is net zo echt, en net zo destructief, alsof ze het ieder voor zich, uit persoonlijke boosaardigheid gedaan zouden hebben. Of een oude dame nu wordt beroofd door gewapend straattuig of door een goed geklede, goed opgeleide "belastingdeurwaarder" maakt geen verschil, moreel of praktisch gezien. Of een familie in Irak nu wordt gedood door soldaten van Saddam Hussein of door soldaten van de Amerikaanse "regering" maakt geen verschil, moreel of praktisch gezien. Of iemands persoonlijke keuzes dwingend worden geregeld door buurttuig of door de "politie" maakt geen verschil, moreel of praktisch gezien.

Het enige verschil is dat het autoritaire tuig, als gevolg van hun waangeloof in de mythische entiteit genaamd "regering", weigeren persoonlijke verantwoordelijkheid voor hun eigen daden te accepteren. Hun geloof in het meest gevaarlijke bijgeloof stelt hen niet in staat om het kwaad te herkennen als kwaad. In feite zullen zij zich *trots* voelen over hun trouwe gehoorzaamheid aan hun meesters, terwijl zij dag na dag besteden met het toebrengen van moeilijkheden en lijden aan onschuldige mensen, want ze hebben geleerd, hun leven lang, dat als het kwaad "wet" wordt, het ophoudt kwaad te zijn en verandert in goed.

In waarheid, als er iets een zonde is, dan is het blinde gehoorzaamheid aan "gezag". Optreden als een handhaver voor de "regering" geldt als geestelijke zelfmoord – En is eigenlijk *erger* dan fysieke zelfmoord, omdat elke autoritaire "handhaver" niet alleen de vrije wil en het vermogen om te oordelen, wat hem menselijk maakt, uitschakelt (dus zijn eigen menselijkheid "doodt"), maar ook zijn lichaam intact laat, om door tirannen te worden gebruikt als een instrument voor onderdrukking. Een "wetshandhaver" zijn, is gelijk aan zichzelf vrijwillig van een persoon in een robot te veranderen - een robot die vervolgens wordt gegeven aan enkele van de kwaadaardigste mensen in de wereld, om te worden gebruikt voor het domineren en het onderwerpen van het menselijk ras. Het dragen

van het uniform van een soldaat of van een "wetshandhaver" is geen reden om trots te zijn; het zou reden tot grote schande moeten zijn, om de eigen menselijkheid te hebben verlaten om een pion van onderdrukkers te worden.

Deel 3c
De effecten van de mythe op de doelwitten

Trots om te worden beroofd

Een van de meer bizarre resultaten van het geloof in "gezag" is dat *slachtoffers* van "regerings" agressie zich *verplicht* gaan voelen om slachtoffer te worden, en zich slecht gaan voelen als ze *vermijden* slachtoffer te zijn. Een goed voorbeeld is de burger die verkondigt dat hij is er trots op is zijn "belastingen" te betalen. Zelfs als men gelooft dat een deel van wat hij afstaat wordt gebruikt om nuttige dingen te financieren (wegen, armenzorg, enz.), is *trots* voelen om bedreigd en gedwongen te zijn om zulke dingen te financieren, nog steeds vreemd. Het trotse gevoel een "gezagsgetrouwe belastingbetaler" te zijn, is niet het resultaat van het helpen van mensen, wat de persoon zelf op basis van vrijwilligheid veel effectiever zou hebben gedaan; de trots komt voort uit het trouw opvolgen van de bevelen van een vermeend "gezag". Zo kan een mens zich goed voelen over het vrijwillig geven aan iemand in nood, maar hij zou er niet trots op zijn te worden beroofd door een arme man. De enige situatie waarin iemand opschept over iets onder dwang te hebben gedaan, is waarschijnlijk wanneer diegene gelooft dat hij verplicht is om een vermeend "gezag" te gehoorzamen.

Na te zijn getraind om gehoorzaamheid als een deugd te zien, willen mensen zich goed voelen over het inleveren van hun loon aan de "regering". En zo, met behulp van politieke propaganda, hallucineren ze, dat hun "bijdragen" de samenleving als geheel werkelijk helpen. Ze spreken alsof "belasting" betalen hetzelfde is als "teruggeven aan de maatschappij" of "investeren in het land". Dergelijke retoriek, al hoor je het nog zo vaak, is logisch onzinnig, omdat dit betekent dat elke persoon die deel uitmaakt van "de samenleving" en "het land" op een of andere manier een schuld heeft aan de groep als geheel, maar niets te vorderen heeft. Wat mensen eigenlijk doen wanneer ze "belastingen" betalen is geld geven, niet aan "de samenleving" of aan "het land", maar aan de politici die deel uitmaken van de heersende klasse, die het kunnen besteden naar hen goeddunkt. De implicatie is, hoe vreemd het ook is, dat "het volk" als geheel kan profiteren, door iedereen van "het volk" individueel te beroven. Het idee dat het "algemeen belang" beter wordt gediend door politici ieders geld te laten uitgeven, dan dat het zou worden gediend door elke persoon zijn eigen geld uit te laten geven, is op zijn zachtst gezegd vreemd. De laatste tijd is de leugen dat "belastingen" het algemeen belang dienen steeds doorzichtiger geworden, doordat "regeringen" astronomische bedragen hebben uitgegeven aan dingen die duidelijk de elite dienen ten koste van de samenleving en de mensheid. Ondermeer voortdurende oorlogsvoering, toewijzen van vele miljarden aan de rijkste mensen in de wereld ("bailouts"), en "regerings" overnames van verschillende segmenten van de economie (b.v. de gezondheidszorgindustrie), enz.

In feite is er bijna niets *minder* nuttig voor de samenleving en de mensheid in het algemeen waaraan doorsnee mensen financieel kunnen bijdragen, dan het betalen van "belasting". Welke dingen iemand ook als waardevol beschouwt - scholen, wegen, defensie, helpen van de armen, enz. - hij zou die net zo goed kunnen ondersteunen zonder

dat het via politici en "regering" gaat. Toch zijn er veel mensen die specifiek hun trots uitten over het feit dat ze de opbrengst van hun arbeid hebben ingeleverd aan hun meesters, door "hun belasting te betalen". Denk je eens in hoe iemand zou worden bekeken die vol trots verkondigt, "ik heb gelogen over mijn aangifte, en een bepaald bedrag aan de regering ontdoken, en in plaats daarvan dat bedrag aan een goed doel gegeven". Veel mensen zouden zo'n persoon nog steeds veroordelen voor zijn "misdadige" ontrouw aan de meesters, zelfs als dit de mensheid beter diende dan "het betalen van zijn belasting". Dit komt omdat de trots die veel mensen uitspreken niet afkomstig is van het helpen van de mensheid, maar van het gehoorzamen van "gezag". Er is weinig of geen kans dat iemand vrijwillig zijn eigen rijkdom zou bijdragen aan iedereen die nu door de programma's en regelingen van de "regering" worden gefinancierd. En als iemand alleen geld betaalt omdat een "wet" of een ander "gezag" hem er toe dwong, en dan trots zegt dat te hebben gedaan, is hij er in wezen trots op met geweld te zijn overheerst, precies de manier waarop een grondig geïndoctrineerde slaaf trots zou zijn op het goed dienen van zijn meester. Er is een groot verschil tussen een goed gevoel hebben over een vrijwillige bijdrage aan een goed doel, en trots op onderworpen te zijn. In plaats van beledigd te zijn door het onrecht onder dwang te worden gecontroleerd en uitgebuit - in feite, zonder dat zelfs te erkennen als onrecht, voelen vele slachtoffers van "regerings" onderdrukking diepe loyaliteit naar hun overheersers.

Trots te worden overheerst

Als een slaaf kan worden overtuigd dat hij een slaaf *behoort* te zijn, dat zijn slavernij zowel goed als legitiem is, dat hij het rechtmatig eigendom van zijn meester is en dat hij de plicht heeft om zoveel mogelijk te produceren voor zijn meester, dan hoeft hij niet fysiek te worden onderdrukt. Met andere woorden, het onderwerpen van de geest maakt onderwerping van het lichaam overbodig. En dat is precies wat het geloof in "gezag" doet: het leert mensen dat het moreel deugdzaam is dat ze hun tijd, moeite en eigendom, evenals hun vrijheid en controle over hun eigen leven, afgeven aan een heersende klasse.

Veel mensen tonen hun trots door "gezagsgetrouwe belastingbetaler" te zijn, wat alleen betekent dat ze doen wat de politici hen opdragen, en dat ze de politici geld geven. Wanneer ze geconfronteerd worden met het idee dat het verkeerd is dat ze met geweld van een deel van de opbrengst van hun arbeid worden beroofd, zelfs als het "legaal" wordt gedaan, zullen die mensen degenen die hen voortdurend beroven vaak heftig *verdedigen*, door vol te houden dat zulke beroving essentieel is voor de menselijke beschaving. (Natuurlijk, gebruiken ze niet de term "beroving" om de situatie te beschrijven, al zijn ze zich wel bewust wat er gebeurt mochten ze weigeren te betalen). Evenzo als een persoon bezwaar maakt tegen de hoogte van de belasting of een andere dwangmaatregel die hem wordt opgelegd door de "regering", zullen anderen die ook worden onderdrukt, degene die bezwaar maakt meestal veroordelen, en hem vertellen dat als hij niet leuk vindt hoe hij wordt behandeld, hij het land maar moet verlaten. Het beschimpen van een mede *slachtoffer* van onderdrukking die erover klaagt, is een duidelijk signaal dat een persoon eigenlijk *trots* is op zijn eigen slavernij.

Frederick Douglass, een voormalige slaaf, heeft dat exacte fenomeen onder zijn mede–slaven meegemaakt en beschreven, van wie er velen trots op waren hoe hard ze werkten voor hun meesters en hoe trouw ze deden wat hen werd opgedragen. Vanuit hun perspectief, was een weggelopen slaaf een schandelijke dief, die zichzelf van de meester "gestolen" had. Douglass beschreef hoe grondig veel slaven waren geïndoctrineerd, tot het punt waarop ze werkelijk geloofden dat hun eigen slavernij juist en rechtvaardig was:

"Ik heb ontdekt dat, om een tevreden slaaf te maken, het noodzakelijk is om een onnadenkende te maken. Het is noodzakelijk om zijn morele en mentale zicht te verduisteren, en, voor zover mogelijk, om de kracht van de rede te vernietigen. Hij moet niet in staat zijn om tegenstrijdigheden in de slavernij te ontdekken; Hij moet het gevoel krijgen dat slavernij goed is; en hij kan daar alleen toe worden gebracht als hij ophoudt een mens te zijn".

Hoewel slavernij niet langer openlijk wordt toegepast, blijft de mentaliteit van trouwe ondergeschiktheid. Ook nu ontdekken de meeste mensen geen tegenstrijdigheden in het toestaan van een heersende klasse om iedereen met geweld af te persen en te reguleren. In feite vindt men dat dergelijke afpersing en onderdrukking *goed* is, tot het punt waarop velen werkelijke schande voelen als ze worden gepakt voor het niet afstaan van wat ze verdiend hebben en hun eigen gang gaan. Het is één ding om schaamte te voelen als je wordt gepakt bij stelen of bedriegen, of het plegen van agressie. Maar het is iets heel anders als iemand schaamte voelt voor iets dat, als het geen politieke verordening ("wet") zou zijn geweest, hij het zou hebben gezien als perfect toelaatbaar om te doen. Zulke schaamte komt niet van de immoraliteit van de daad zelf; het komt alleen van de ingebeelde immoraliteit van ongehoorzaamheid aan "gezag", oftewel "het overtreden van de wet".

Wanneer, bijvoorbeeld, de gewone burger is betrapt op "zwartwerken", of geen gordel dragen, of te hard rijden, of het doen van duizend andere dingen die geen agressie tegen anderen vormt, maar die niettemin "illegaal" zijn verklaard door de heersende klasse, voelt die persoon zich meestal toch van binnen schuldig. Zonder een verplichting tot gehoorzamen te voelen, zou worden betrapt en gestraft door "regerings" agenten, net zo worden beschouwd als te worden gebeten door een hond, het zou worden gezien als: een onaangename consequentie om te vermijden, maar het zou helemaal geen moreel element in zich hebben. In plaats daarvan, voelen de meeste mensen die worden betrapt op een slachtofferloze "misdaad", althans tot op zekere hoogte, een soort emotie van moreel falen in zichzelf, omdat ze niet deden wat ze werd verteld. De wens om de goedkeuring van "gezag" te hebben is extreem krachtig in bijna iedereen, in een mate die ze zelf niet eens beseffen. De alomtegenwoordige boodschap van autoritarisme heeft een psychologische impact, veel dieper dan de meeste mensen denken, zoals de Milgram experimenten hebben aangetoond. Bijna iedereen ervaart dramatische emotionele stress en ongemak op elk moment dat hij in conflict komt met "gezag" en zal tot het uiterste gaan, ongeacht wat voor slechte daden hij moet plegen, om de goedkeuring van zijn meesters te verdienen.

Zelfs de terminologie die mensen gebruiken illustreert hoe effectief ze zijn getraind om zich moreel verplicht te voelen "gezag" te gehoorzamen. Dit is te zien in zulke simpele

uitdrukkingen als "Je hebt geen toestemming om dat te doen" of zelfs "Dat kun je niet doen" wanneer wordt verwezen naar bepaald gedrag dat "illegaal" verklaard is door de heersende klasse. Dergelijke zinnen geven niet alleen vorm aan mogelijke nadelige gevolgen, maar impliceren ook dat, omdat een handeling is verboden door de meesters, het plegen van die daad slecht is, niet toegestaan, of zelfs onmogelijk ("Dat kun je niet doen!").

De statistische feiten tonen de kracht van het geloof in "gezag". In Amerika, persen ongeveer 100.000 belastingdienst werknemers meer dan 200.000.000 slachtoffers af. Het aantal van hen die worden beroofd overtreft het aantal rovers met ongeveer *tweeduizend* tegen één. Dit kan nooit worden bereikt door brute kracht alleen; het kan alleen maar doorgaan omdat de meesten die beroofd worden een *plicht* voelen om te worden beroofd, en zich inbeelden dat dergelijke berovingen legitiem en geldig zijn. Hetzelfde geldt voor vele andere "wetten", die doorgaans worden nageleefd, ondanks dat het aantal handhavers altijd enorm overtroffen wordt door het aantal mensen die ze proberen te beheersen. Deze hoge niveaus van "medewerking" komen niet zozeer uit angst voor straf maar vanwege het gevoel onder degenen die worden beheerst dat ze een morele plicht hebben om mee te werken aan hun eigen onderwerping.

De goeden financieren de kwaden

Zelfs als iemand nooit persoonlijk slachtoffer van "rechtshandhaving" is geweest, nog nooit met de politie in aanraking is geweest, en weinig of geen directe impact van de "regering" op zijn dagelijks leven ziet, heeft de mythe van "gezag" nog steeds een dramatische impact, niet alleen op zijn eigen leven, maar ook op de manier waarop "gezag" de wereld om hem heen beïnvloedt. Bijvoorbeeld, de miljoenen volgzame onderdanen die een verplichting voelen om een deel van wat ze hebben verdiend aan de staat af te geven, om hun "eerlijk aandeel" in de "belasting" te betalen, financieren continu allerlei instanties en verrichtingen die ze anders niet zouden steunen - die bijna niemand anders steunt, en die anders dus niet zouden bestaan. Door middel van "belasting", confisqueren zij die beweren "regering" te zijn, een bijna onbevattelijke hoeveelheid tijd en inspanning van miljoenen slachtoffers en zetten dat om in brandstof voor de agenda van de heersende klasse. Zo worden miljoenen mensen die tegen de oorlog zijn, gedwongen om het te financieren via "belastingheffing". Het product van hun tijd en moeite wordt gebruikt om iets wat ze moreel tegenstaat, mogelijk te maken.

Hetzelfde geldt voor door de staat geregelde rijkdom herverdelingsprogramma's (b.v. "welzijn"), piramide programma’s (b.v. "sociale zekerheid"), de zogenaamde "oorlog tegen drugs" en ga zo maar door. Het merendeel van de programma's van de "regering" zou niet bestaan als de algemene bevolking niet geloofde in een morele verplichting om "belasting" te betalen. Zelfs "regerings" programma’s voor beweerde nobele doelen - zoals bescherming van het publiek en helpen van de armen - worden opgeblazen, inefficiënte en corrupte gedrochten, die bijna niemand vrijwillig zou steunen als er geen "wet" is die hen voorschrijft dit te doen.

Bovenop de verspilling, corruptie, en destructieve dingen die de "regering" doet met het geld dat het in beslag neemt, is er ook de minder voor de hand liggende vraag, wat de mensen anders met hun geld zouden hebben gedaan. Als "regering" geld van producenten afneemt voor hun eigen doeleinden, ontneemt het producenten ook van de mogelijkheid om hun eigen doelen te dienen. Iemand die een bepaald bedrag via "belasting" afstaat aan de heersende klasse financiert niet alleen een oorlog die hij moreel afkeurt, maar hij wordt ook beroofd van de mogelijkheid om dat bedrag op een spaarrekening te zetten, of om het te doneren aan een goed doel dat hij de moeite waard acht, of om iemand te betalen om hovenierswerk te doen. Dus de schade door de mythe van "gezag" is tweeledig: het dwingt mensen om dingen te financieren waarvan ze niet geloven dat die goed voor zichzelf of de samenleving zijn, terwijl het ze tegelijkertijd verhindert dingen te financieren die ze als de moeite waard zien. Met andere woorden, onderwerping aan "gezag" zorgt ervoor dat mensen zich op een manier gedragen die in meer of mindere mate, direct tegen hun eigen prioriteiten en waarden ingaan.

Zelfs de mensen die denken dat hun "belasting" geld goed wordt besteed door het bouwen van wegen, het helpen van de armen, het betalen voor de politie, en ga zo maar door, zouden vrijwel zeker niet de "regerings" versie van deze diensten financieren, althans niet in dezelfde mate, als ze niet zich gedwongen voelden - door moreel plichtsgevoel en de dreiging van straf - om dit te doen. Elk particulier goed doel dat de inefficiëntie, corruptie, en achtergrond van misbruik heeft, dat jeugdzorg, woningstichtingen, ziekenfondsen, en andere "regerings" programma's hebben, zou al snel al haar donateurs verliezen. Elk particulier bedrijf dat zo duur, corrupt en inefficiënt is als "regerings" infrastructuur programma's zou al zijn klanten verliezen. Iedere particuliere beveiligingsdienst die zo vaak werd betrapt op misbruik, mishandelen en zelfs vermoorden van ongewapende, onschuldige mensen zou geen klanten hebben. Elke privé-onderneming die beweerde bescherming te verlenen, maar haar klanten vertelde dat het een miljard per week nodig had om een langdurige oorlog aan de andere kant van de wereld te voeren, zou weinig of geen donateurs hebben, ook niet de mensen die nu dergelijke militaire operaties verbaal ondersteunen.

Het gevoel van verplichting om "belasting" te betalen lijkt weinig hinder te ondervinden van het feit dat de "regering" berucht is om zijn verkwisting en inefficiëntie. Terwijl miljoenen "belastingbetalers" worstelen om rond te komen, onder het betalen van hun "eerlijk aandeel" in de "belasting", verspillen politici miljoenen aan belachelijk domme projecten - alles van het bestuderen van koeienscheten, tot het bouwen van bruggen naar nergens, tot het betalen van boeren om bepaalde gewassen *niet* te verbouwen, en zo verder, ad infinitum - en miljarden meer zijn gewoon "kwijtgeraakt" zonder boekhouding van waar het heen ging. Maar veel van wat mensen mogelijk maken door "belasting" te betalen wordt niet alleen verspild, maar is heel destructief voor de samenleving. De "oorlog tegen drugs" is een duidelijk voorbeeld. Hoeveel mensen zouden vrijwillig doneren aan een privé-organisatie die tot doel had miljoenen niet gewelddadige mensen bij hun familie en vrienden weg te slepen, om in hokken te worden gezet? Zelfs de vele mensen die nu de "oorlog tegen drugs" erkennen als een complete mislukking, blijven via "belasting" de financiering bieden die het mogelijk maakt door te gaan met het vernietigen van miljoenen levens.

Zelfs de meest uitgesproken critici van het vele misbruik dat door de steeds toenemende politiestaat wordt gepleegd, vallen meestal onder degenen die dat misbruik mogelijk maken, door de financiering ervan te bieden. Of het nu gaat om regelrechte onderdrukking, corruptie, of louter bureaucratisch inefficiënt geklungel, iedereen kan op zijn minst een paar dingen aanwijzen van de "regering" waar hij het niet mee eens is. En toch, getraind in het gehoorzamen van "gezag", zal men zich verplicht blijven voelen om de financiering te verstrekken die datzelfde corrupte, onderdrukkende "regerings" geklungel mogelijk maakt, dat men bekritiseert en waar men zich tegen verzet. Zelden ontdekt iemand de voor de hand liggende niet te ontkennen tegenstelling tussen het zich *verplicht* voelen om dingen te financieren terwijl men denkt dat het *slecht* is.

Natuurlijk kunnen mensen die werken voor niet-autoritaire organisaties ook inefficiënt en corrupt zijn, maar als wat ze doen het aan het licht komt, kunnen hun klanten gewoon stoppen ze te financieren. Dat is het natuurlijke correctiemechanisme in menselijke interactie, maar dat is volledig verslagen door het geloof in "autoriteit". Hoeveel mensen zijn er momenteel, die niet worden gedwongen om een "regerings" programma of activiteit te financieren waar zij moreel tegen zijn? Zeer weinig of geen. Dus waarom blijven die mensen dan dingen financieren waarvan ze voelen dat die destructief zijn voor de samenleving? Omdat "gezag" het hen vertelt, en omdat ze geloven dat het goed is om "gezag" te gehoorzamen. Als gevolg daarvan blijven ze de opbrengst van hun arbeid afgeven als brandstof aan de machine van onderdrukking - een machine die anders niet bestond en niet kon bestaan.

"Regeringen" produceren geen rijkdom; wat ze besteden moeten ze eerst van iemand anders afnemen. Elke "regering", met inbegrip van de meest onderdrukkende regimes in de geschiedenis, is gefinancierd door betaling van "belasting" door loyale, productieve onderdanen. Dankzij het geloof in "gezag", zal de rijkdom die door miljarden mensen is gecreëerd, gebruikt blijven worden, niet om de waarden en prioriteiten van de mensen die er voor werkten te dienen, maar om de agenda's te dienen van degenen die, boven alles hun medemens willen domineren. Het Derde Rijk werd mogelijk gemaakt door miljoenen Duitse "belastingbetalers" die zich verplicht voelden om te betalen. Het Sovjetimperium werd mogelijk gemaakt door miljoenen mensen die zich verplicht voelden om aan de staat te geven wat het eiste. Elk binnenvallend leger, elk veroverend imperium, is opgebouwd uit rijkdom dat werd afgenomen van productieve mensen. De vernietigers zijn altijd gefinancierd door de creëerders; de dieven zijn altijd gefinancierd door de producenten; door het geloof in "gezag", zijn de agenda's van de kwaden altijd gefinancierd door de inspanningen van de goeden. En dat zal zo blijven, tenzij en totdat het meest gevaarlijke bijgeloof wordt ontmanteld. Wanneer de producenten niet langer een morele verplichting voelen om de parasieten en overweldigers, de vernietigers en controleurs te financieren, zal tirannie wegkwijnen, en uitgehongerd uit het bestaan verdwijnen. Tot dan zullen de goede mensen de middelen blijven leveren die de slechte mensen nodig hebben om hun destructieve programma’s uit te voeren.

Graven van hun eigen graf

Helaas, het geloof in "gezag" zorgt er zelfs voor dat mensen zich verplicht voelen te assisteren in hun eigen slavernij, onderdrukking en soms de dood. In feite wordt slechts een klein percentage van de dwang van de "regering" uitgevoerd door de handhavers van "gezag"; het grootste deel wordt uitgevoerd door de slachtoffers. De heersende klasse vertelt alleen maar dat mensen verplicht zijn om bepaalde dingen te doen, en de meeste mensen gehoorzamen zonder dat enige feitelijke handhaving plaatsvindt. Als een indrukwekkend voorbeeld, tientallen miljoenen mensen vullen elk jaar lange, verwarrende formulieren in die bekend zijn als "belastingaangiften", zichzelf in wezen afpersend. Als de slachtoffers van de belastingdienst instemden om te betalen, maar alleen als de "regering" hun vermeende belastingverplichtingen had uitgezocht, zou het systeem instorten. Elke aangifte is in feite een getekende schuldbekentenis, waarbij het slachtoffer van de afpersing niet alleen alles over zijn financiën onthult - in wezen zichzelf ondervragend - maar ook zelfs uitzoekt wat het bedrag is waarvan hij zal worden beroofd, zodat de dieven dat niet hoeven doen.

Maar al de onproductieve onaangename ongemakken en bureaucratische rompslomp waaraan mensen zichzelf onderwerpen, simpelweg omdat ze te horen kregen dat de "wet" het vereist, zijn niets vergeleken met de meer ernstige symptomen van het geloof in "gezag". Gebaseerd op de mythologie over "plicht aan het land" en de "wetten" tot instelling van militaire dienstplicht, zijn miljoenen mensen door de geschiedenis heen *moordenaars* voor de staat geworden. Slechts een kleine fractie dienstweigeraars hebben zich ooit verzet, en ze werden over het algemeen veracht door hun landgenoten, als lafaards of voor het gebrek aan "vaderlandsliefde".

In het geval van vele "wetten" kan het moeilijk zijn om onderscheid te maken tussen mensen die gehoorzamen vanwege een eenvoudige angst voor straf, en zij die uit een gevoel van morele verplichting buigen voor de bevelen van de politici ("wetten"). Bij de militaire dienstplicht is het echter gemakkelijk om het verschil te zien, aangezien "gehoorzamen" meestal *veel* gevaarlijker is dan enige straf waarmee de "regering" hen die weigeren te gehoorzamen dreigt. Als de keuzes zijn "gehoorzamen" en eventueel een gruwelijke dood sterven op een slagveld aan de andere kant van de wereld, of te weigeren en eventueel naar de gevangenis gaan, is het onwaarschijnlijk dat de dreiging alleen de reden is waarom zo veel mensen zich "inschrijven" en opdagen voor "dienst" als ze worden opgeroepen. Kortom, de mate van naleving van de dienstplicht, ten minste in het verleden, laat heel duidelijk zien dat de meeste mensen liever een moord begaan of sterven dan ongehoorzaam zijn aan "gezag". Er is nauwelijks een betere indicatie hoe krachtig het bijgeloof van "gezag" is: dat duizenden en duizenden anderszins beschaafde, vreedzame mensen hun thuis verlaten, soms de halve wereld rond reizen, om te doden of te sterven simpelweg omdat hun respectievelijke heersende klassen het hen opdragen.

Iedere soldaat is zowel een handhaver als een slachtoffer van het bijgeloof in "gezag" of hij zichzelf nu aanmeldde of werd opgeroepen. Vechten om onschuldigen te verdedigen tegen aanvallers is een nobele zaak, en is vaak de bedoeling van degenen die bij het leger gaan. Maar in een hiërarchisch militair regime, is de soldaat een instrument van de

machine in plaats van een verantwoordelijke individu. Hij wordt niet geleid door zijn eigen geweten, maar hij wordt volledig beheerst door de bevelen die hij via de commandostructuur ontvangt. En elke keer dat zijn gehoorzaamheid hem ertoe brengt iets immoreels te doen (en dat is behoorlijk vaak), is hij niet alleen tot schade voor zijn slachtoffers, maar schaadt hij ook zichzelf. Na de oorlog in Vietnam, als één voorbeeld, kwamen vele Amerikaanse soldaten thuis met hun lichaam intact, maar met diepe psychische problemen. Hoeveel van de mentale schade het gevolg was van *getuige zijn* van het bloedbad en hoeveel het resultaat was van het persoonlijk *creëren* van het bloedbad is moeilijk te zeggen. Een langdurige angst voor de naderende dood kan uiteraard leiden tot ernstige psychische problemen, zoals het toebrengen van de dood aan anderen.

Gewelddadige confrontaties kunnen behoorlijk stressvol zijn, zelfs wanneer iemand zich volkomen gerechtvaardigd voelt, zoals bij het verdedigen van zijn familie tegen een aanvaller. Maar deelnemen aan een dodelijke strijd waar niemand, inclusief de soldaten, een duidelijk idee lijkt te hebben wat het doel of de rechtvaardiging voor het conflict is, zoals in Vietnam, lijkt een extra graad van psychische trauma's toe te voegen. Zoals velen gevechtssoldaten hebben getuigd, eenmaal in de hel van de oorlog, wordt elke vage maar nobele reden of rechtvaardiging voor de strijd meestal vergeten, en alles wat overblijft is de wens om in leven te blijven en je vrienden te helpen in leven te blijven - die beide dingen worden veel beter bediend door naar huis te gaan, of door niet bij het leger te gaan in de eerste plaats. En toch is het aantal mensen dat gewoon wegloopt vrij klein, om de doodeenvoudige reden: dat het een daad van ongehoorzaamheid zou vormen aan een vermeend "gezag". En de gemiddelde soldaat heeft, hoewel de moed en de kracht om zich in een dodelijke strijd te werpen, *niet* de moed en de kracht om ongehoorzaam te zijn aan een vermeende "gezag".

Zoals in veel gevallen van autoritaire onderdrukking, overtreft het aantal slachtoffers van de militaire dienstplicht ver het aantal van hen die proberen om het te implementeren. Zelfs wanneer mensen "legaal" wordt opgedragen om hun geest en lichaam op te offeren ter wille van territoriale oorlogen tussen tirannen, zou eenvoudige passieve ongehoorzaamheid door een aanzienlijk deel van de "dienstplichtigen" de oorlogsmachine knarsend tot stilstand brengen. Welke straf is er te vrezen die erger is dan het resultaat van de naleving? De gebruikelijke resultaten van de gevechten in de oorlog zijn aanhoudende terreur, fysieke en mentale pijn en lijden, verminking of de dood. Niettemin, zelfs na uit de eerste hand getuige te zijn geweest van verschrikkingen van de oorlog, kunnen maar zeer weinig mensen zich ertoe brengen om ongehoorzaam te zijn aan "gezag", het uniform uit te trekken en weg te lopen.

Een bewijs van de kracht van het geloof in "gezag" is het goed gedocumenteerde (hoewel zelden besproken) feit dat de wreedheden tegen de Duitse Joden begaan door de nazi's vaak werden uitgevoerd met de medewerking en hulp van *Joodse* politie, zoals in het getto van Warschau plaatsvond. In hun cultuur, net als in bijna elke andere cultuur, waren de mensen er zo grondig van overtuigd dat gehoorzaamheid een deugd was, dat, hoewel er een nieuw iemand "de baas" was, ze zich nog steeds verplicht voelden om te doen wat ze gezegd werd, zelfs als het betekende om hun eigen bloedverwanten gewelddadig te

onderdrukken. Maar wat misschien nog verontrustender is (maar onbetwistbaar), is het feit dat vele miljoenen mensen in de geschiedenis hebben meegewerkt aan hun eigen uitroeiing, omdat "gezag" hen dat zei. Tijdens de Holocaust bijvoorbeeld, stapten vele honderdduizenden joden, op eigen kracht, in veewagens van dezelfde treinen die ze weg zou brengen naar hun dood, zonder te proberen zich te verstoppen, weg te lopen, of zich ertegen te verzetten. Waarom? Omdat degenen die voorwendden "gezag" te zijn het hen opdroeg. Hoewel het geen twijfel lijdt dat ze niet allemaal op de hoogte waren van wat aan de andere kant voor hen in petto lag, leverden ze zich nog steeds over aan de bewaring van een machine die duidelijk kwaad met hen in de zin had.

Er is een bepaald comfortabel en veilig gevoel dat men krijgt door zich te conformeren en te gehoorzamen. Geloven dat dingen in andermans handen zijn, en vertrouwen hebben dat iemand anders de dingen goed zal maken, is een manier om verantwoordelijkheid te vermijden. Autoritaire indoctrinatie benadrukt het idee dat, wat er ook gebeurt, als je gewoon doet wat je gezegd wordt, en doet wat iedereen doet, alles goed komt, en de verantwoordelijken je zullen belonen en beschermen. Het grote aantal slachtoffers van de ene na de andere gruweldaad van de "regering" laat zien hoe ondoordacht een dergelijke overtuiging werkelijk is. Hadden de slachtoffers van "legale" onderdrukking en moord simpelweg hun *medewerking* geweigerd, zelfs als ze niet een vinger hadden bewogen om het met geweld te weerstaan, dan zou de wereld van vandaag een heel andere plaats zijn. Als de nazi's fysiek elke jood, dood of levend, naar concentratiekampen hadden moeten sleuren, zou het niveau van de moord drastisch lager zijn geweest. Als elke slaaf in slavernij geweigerd had om mee te werken, zou er weldra geen slavenhandel geweest zijn. Als de belastingdienst voor iedereen apart de verschuldigde belasting moest berekenen en het dan bij elke "belastingbetaler" apart op moest halen, zou er geen "belasting" meer zijn. Kortom, als de *slachtoffers* van autoritaire afpersing, intimidatie, toezicht, mishandeling, ontvoering en moord ophielden *mee te werken* aan hun eigen onderdrukking, *zou* tirannie afbrokkelen. En als de mensen een stap verder gingen en zich met geweld zouden verzetten, zou tirannie nog sneller instorten. Maar verzet, hetzij passief of met geweld, vereist dat mensen ongehoorzaam zijn aan vermeend "gezag" en dat is iets waar de meeste mensen psychologisch niet toe in staat zijn. Uiteindelijk is het zelfs meer het geloof in "gezag" onder de *slachtoffers* van onderdrukking, dan het geloof van de heersende klasse en hun handhavers, dat het mogelijk maakt dat tirannie, en de menselijke onmenselijkheid tegen mensen, op zo'n grote schaal door kan gaan.

<u>De effecten op feitelijke misdadigers</u>

Ironisch genoeg, in situaties waarin gehoorzaamheid eigenlijk menselijk gedrag zou verbeteren, heeft "gezag" geen effect. Die personen wiens eigen geweten hen niet stopt van bijvoorbeeld, het beroven of aanvallen van hun buren, omdat de gebruikelijke normen van goed en kwaad ze niets kan schelen, kan het ook niet schelen wat "gezag" hen opdraagt. Het zijn alleen degenen die proberen goed te zijn die zich ooit verplicht voelen om "gezag" te gehoorzamen. Het geloof in "gezag" is een geloof over moraal - het is het idee dat gehoorzaamheid moreel goed is. Voor degenen die niet geven om wat als "goed" wordt beschouwd - precies de mensen van wie het geweten niet voldoende is om zich op

een beschaafde manier gedragen - heeft de mythe van "gezag" geen effect. Om het anders te zeggen, alleen degenen die niet hoeven te worden bestuurd - oftewel die al proberen om moreel te leven - voelen de verplichting om de bestuurders te gehoorzamen. Ondertussen voelen degenen die een reële bedreiging voor vreedzame samenleving vormen geen enkele morele verplichting om enig "gezag" te gehoorzamen. In het algemeen, zijn alle opdrachten van "gezag", waaronder van nature gerechtvaardigde opdrachten als "niet stelen" en "niet moorden", altijd ofwel overbodig (indien gericht tegen goede mensen) of ineffectief (indien gericht tegen slechte mensen). Het is moeilijk om een situatie te bedenken waarin iemand die anders niet zou terugschrikken voor het plegen van diefstal, mishandeling of moord, zich wel schuldig zou voelen over het overtreden van "wetten" die zulke acties verbieden.

Daarbij moet een onderscheid worden gemaakt tussen de morele verplichting en angst voor vergelding. Een dief die geen morele verplichting voelt om zich te onthouden van stelen, zal ook geen morele verplichting voelen om "wetten" tegen stelen te gehoorzamen. Echter, als hij een bedreiging voor zijn eigen veiligheid ziet, of van de "politie" of van iemand anders, zou hij ervan weerhouden kunnen worden iemand te beroven. Maar die afschrikkende werking komt volledig voort uit de dreiging van geweld, niet van het vermeende "gezag" achter de dreiging. Dit betekent dat verondersteld "gezag" nooit hetgeen is wat werkelijke misdaden stopt, en dat een effectief afschrikmiddel helemaal geen "gezags" systeem vereist. Dit wordt hieronder verder uitgewerkt.

<u>Deel 3d</u>
De effecten van de mythe op de toeschouwers

<u>***De zonde van geen-verzet bieden***</u>

Duidelijk is dat het geloof in "gezag" de percepties en acties van "wetshandhavers" beïnvloedt, en ook invloed heeft op de percepties en acties van degenen aan wie "wetten" worden opgelegd. Maar zelfs de percepties en acties van de *toeschouwers*, die niet direct betrokken zijn, spelen ook een grote rol bij het vaststellen van de toestand van de menselijke samenleving. Meer specifiek, de *passiviteit* van de toeschouwers, die rustig toestaan dat "legale" onderdrukking wordt begaan tegen anderen, heeft een enorme impact. De geschiedenis is vol van voorbeelden waaruit blijkt dat Edmund Burke gelijk had toen hij zei dat alles wat nodig is om het kwaad te laten zegevieren is dat goede mensen niets doen.

De massamoorden gepleegd door de regimes van Stalin, Mao, Hitler, en vele anderen werden niet alleen mogelijk gemaakt door de bereidheid van de "handhavers" hun orders uit te voeren, maar ook vanwege de door hun slachtoffers ingebeelde verplichting om "gezag" te gehoorzamen en vanwege het geloof door bijna alle toeschouwers aangehangen dat ze zich niet moesten bemoeien met situaties waarin de "wet" wordt uitgevoerd. De daders van massale onrechtvaardigheid, waaronder massamoord, zijn altijd enorm in aantal overtroffen door hun slachtoffers, en als je daar het aantal toeschouwers bij optelt - al die mensen die konden hebben ingegrepen - wordt het duidelijk hoe belangrijk het handelen (of nalaten) van louter "toeschouwers" kan zijn.

Natuurlijk zullen sommige mensen niet ingrijpen in een situatie, gewoon als gevolg van de fundamentele angst. Een getuige van een overval die niet durft in te grijpen vergoelijkt de overval niet met zijn passiviteit. Hij schat simpelweg het voordeel voor zijn eigen veiligheid dat voortkomt uit inactiviteit hoger in, dan dat hij het voordeel inschat dat hij denkt te kunnen zijn voor het slachtoffer door tussenbeide te komen. Maar er zijn veel gevallen waarin het geloof in "gezag" maakt dat mensen aarzelen om betrokken te raken in een conflict, niet alleen uit angst, maar uit een diepe psychologische afkeer van ingaan tegen "gezag". Er zijn twee manieren waarop dit ertoe kan leiden dat toeschouwers werkeloos toezien terwijl "legaal" onrecht wordt toegebracht aan iemand anders: 1) de toeschouwer kan geloven dat het onrecht eigenlijk een goede zaak is, vanwege de "wet", of 2) de toeschouwer kan het afkeuren, maar zijn bereidheid om daadwerkelijk op te treden tegen "wetshandhavers", of zelfs om "gezag" tegen te spreken, wordt verstikt door zijn training in onderdanigheid. Hoe dan ook, het resultaat is hetzelfde: de toeschouwer doet niets om het onrecht te stoppen. Maar de twee fenomenen worden afzonderlijk behandeld.

<u>***"Legaal" kwaad als goed beschouwen***</u>

Er zijn letterlijk honderden voorbeelden die kunnen worden gebruikt om aan te tonen hoe de perceptie van het grote publiek sterk wordt beïnvloed door het geloof in "gezag". Denk

je eens in hoe de gewone man een daad bekijkt en beoordeelt wanneer het door iemand wordt begaan die beweert te "gezag" zijn, tegenover hoe hij precies dezelfde daad bekijkt en beoordeelt wanneer het door iemand anders wordt begaan. Hier een paar voorbeelden:

1) Scenario A: Een soldaat in een vreemd land gaat van huis tot huis, schopt deuren in, draagt een machinegeweer en hij richt op volslagen onbekenden, commandeert iedereen en ondervraagt hen, al zoekend naar "opstandelingen". Scenario B: een gemiddelde burger, in zijn eigen land, gaat van huis tot huis, schopt deuren in, draagt een machinegeweer en hij richt op volslagen onbekenden, commandeert iedereen en ondervraagt hen, al zoekend naar mensen die hij niet leuk vindt.

De eerste wordt door de meeste mensen bekeken als een dappere en nobele soldaat die "zijn land dient", terwijl de laatste wordt gezien als een verschrikkelijk gevaarlijk, waarschijnlijk geestelijk gestoord persoon die ten koste van alles moet worden ontwapend en overmeesterd.

2) Scenario A: Een "gezagsdrager" bemant een "alcoholcontrolepost" of een grenspost, en houdt iedereen tegen om te vragen of ze "legaal" in het land zijn of dat ze hebben gedronken, en kijkt verder om te zien of er aanwijzingen of bewijs van "crimineel" gedrag kan worden gevonden. Scenario B: Een burgerman houdt elke auto tegen die in zijn straat rijdt, en vraagt iedere bestuurder of hij een geen buitenlander is, en vraagt of hij heeft gedronken, en kijkt in zijn auto zoekend naar alles wat verdacht lijkt.

De agent die zich bezighoudt met dergelijke opdringerige, onaangename intimidatie, aanhouding, ondervragingen en doorzoekingen wordt door velen gezien als een brave "wetshandhaver" die zijn werk doet, terwijl iemand anders die zich op die manier gedraagt zou worden gezien als psychotisch en gevaarlijk.

3) Scenario A: Een "jeugdzorg" medewerker ontvangt een dossier en verschijnt, op basis van een anonieme tip, bij een huis om de bewoners te ondervragen, met het uitgesproken doel te beslissen of ze geschikt zijn als ouders of dat de staat hun kinderen onder dwang van hen af moet nemen. Scenario B: Een doorsnee persoon verschijnt, op basis van een gerucht dat hij van een onbekende hoorde, bij het huis van andere onbekenden, stelt hen vragen en dreigt om hun kinderen af te nemen als hij niet tevreden is met de antwoorden.

Wederom, wordt de "regerings" medewerker verondersteld gewoon "zijn werk te doen", terwijl de doorsnee persoon die hetzelfde doet wordt gezien als een gevaarlijk, waarschijnlijk geestelijk instabiel persoon. Dit wil niet zeggen dat er zich nooit een situatie zou kunnen voordoen waarin een kind voor zijn eigen bescherming van zijn ouders moet worden weggenomen, maar zulke zaken zouden uiterst serieus moeten worden genomen door iemand die persoonlijke verantwoordelijkheid voor zijn daden moet nemen. In plaats daarvan, zal een bureaucraat die alleen maar optreedt als een radertje in de machine van de "regering", zulke dingen met veel minder aarzeling en minder verantwoordelijkheids–gevoel doen, omdat hij zal denken dat de "wet" op zichzelf verantwoordelijk is voor wat hij doet.

4) <u>Scenario A:</u> Een piloot van de luchtmacht, die orders heeft gekregen dat te doen, vliegt naar de juiste coördinaten en levert zijn lading af op het beoogde doel. Het resultaat is dat een aantal huurlingen van een andere "regering" worden gedood, samen met een aantal burgers die toevallig in de buurt waren. <u>Scenario B:</u> Een burger, laadt op eigen houtje een vliegtuig met zelfgemaakte explosieven, vliegt over een gebouw in de stad waar een gemene straatbende bekend is te verblijven, en laat het explosieve vrachtje vallen. Het resultaat is dat een aantal bendeleden worden gedood, evenals een aantal onschuldige omstanders die toevallig door de straat kwamen.

De meeste mensen zien de burgerslachtoffers van het eerste scenario als onfortuinlijk, maar wijt ze aan de gevaren van de oorlog. De militaire piloot wordt gezien als een held omdat hij zijn land heeft gediend, en krijgt een medaille. In het laatste scenario echter, zien de meeste mensen de piloot als een gek, een terrorist en een moordenaar, en eisen dat hij voor de rest van zijn leven in de gevangenis wordt gezet.

Of een daad formeel "legaal" is verklaard door politici, en of het wordt gedaan in opdracht van "gezag" heeft een enorme impact op de vermeende moraliteit en de legitimiteit van die daad. In een zeer reële zin, worden degenen die het werk voor het "gezag" doen niet eens beschouwd als *mensen*, in de zin dat hun gedragingen en daden naar zo'n drastisch andere standaard worden beoordeeld dan die van doorsnee mens. Zo zouden ook een heleboel mensen gealarmeerd worden bij een melding van "een man met een pistool" in hun buurt, tenzij ze hoorden dat de man ook een *uniform* droeg.

Mensen beoordelen gedrag grotendeels op de vraag of dergelijk gedrag is toegestaan of verboden door de "regering" in plaats van op de vraag of het gedrag van nature legitiem is. Wanneer bijvoorbeeld burgers worden opgeroepen om in een autoritaire rechtbank te dienen als juryleden in een "strafzaak", is het de routine van de "rechter" de jury te vertellen om zich *niet* bezig te houden met de vraag of de verdachte iets *verkeerd* heeft gedaan; ze zijn er alleen om te beslissen of zijn daden in overeenstemming waren met wat de "rechter" verklaart de "wet" te zijn. Het is opmerkelijk dat degenen in machtsposities, de afgelopen jaren, doelbewust en methodisch een oude traditie hebben uitgehold, die bekend staat als "jury nullificatie", waarbij een jury in wezen een in hun ogen slechte "wet" omver konden werpen, door terug te keren naar de uitspraak "niet schuldig", zelfs als duidelijk was dat de verdachte daadwerkelijk de "wet" had overtreden. Elke jury heeft nog steeds die macht, maar autoritaire rechters doen er alles aan om te voorkomen dat juryleden dat beseffen.

Zelfs als ze niet in een jury zitten, beoordelen de meeste mensen anderen nog steeds door een autoritaire gekleurde bril, het beoordelen van de goedheid van een ander is sterk gebaseerd op de vraag of hij aan de bevelen van de politici gehoorzaamt - oftewel, of hij een "gezagsgetrouwe belastingbetaler" is. Vergelijk hoe de doorsnee burger de twee personen die hierna worden beschreven zouden bekijken.

<u>Persoon A</u> heeft geen rijbewijs, werkt "zwart" om het betalen van "belasting" te vermijden, heeft zich nooit ingeschreven voor de "dienstplicht", bezit een ongeregistreerd vuurwapen, zonder licentie, rookt af en toe cannabis, gokt soms ("illegaal"), en leeft in een stacaravan

die hij bezit, maar waarvoor hij geen "woonvergunning" heeft, en die aan de achterzijde een terras heeft, die hij gebouwd heeft zonder eerst een bouwvergunning aan te vragen.

Persoon B heeft een rijbewijs, betaalt belasting over wat hij verdient, is geregistreerd voor de dienstplicht, is eigenaar van een geregistreerd vuurwapen, drinkt af en toe bier, speelt soms mee met de staatsloterij, en woont in een door de "regering" geïnspecteerd en goedgekeurd huis met een door de "regering" geïnspecteerd en goedgekeurd terras in de achtertuin.

De twee leiden verder een vergelijkbaar leven, beide productief, en geen van beide beroven of mishandelen iemand anders. Hun gedrag, keuzes en levensstijl zijn zeer vergelijkbaar in bijna alle opzichten, behalve dat er "wetten" zijn tegen het handelen van Persoon A, maar niet tegen dat van Persoon B. Dat alleen al, zonder enig ander inhoudelijke verschil in wat ze doen of hoe ze andere mensen behandelen, zou zorgen dat een heleboel mensen persoon A met een zekere minachting bekijken, terwijl ze persoon B met respect en goedkeuring bekijken. In feite, als persoon A werd lastig gevallen, aangehouden en zelfs fysiek werd aangevallen (b.v. getaserd, geslagen en geboeid) door "wetshandhavers", zelfs als hij nooit iemand had bedreigd of geschaad, zouden veel gelovigen in de "regering" menen dat "het er aan zat te komen", dat hij het *verdiende* om te worden aangevallen en opgepakt voor ongehoorzaamheid aan de bevelen van de politici.

Deze neiging van toeschouwers om *slachtoffers* van autoritair geweld de schuld te geven is ongelooflijk sterk. Iemand die het bijgeloof van "gezag" aanvaardt - het idee dat sommige mensen het recht hebben om met geweld anderen te domineren, en dat die anderen de plicht hebben om te gehoorzamen - zullen veronderstellen dat als "gezag" geweld tegen iemand gebruikt, het wel gerechtvaardigd moet zijn, en dus moet het slachtoffer van dit geweld iets verkeerds hebben gedaan. Dit patroon laat zich in verschillende situaties herkennen. Wanneer, bijvoorbeeld, militaire troepen in een vreemd land burgers doden, zijn veel achterblijvers wanhopig om te geloven, en gaan er dus automatisch van uit, zonder een spoor van bewijs, dat de gedode slachtoffers "opstan–delingen" of collaborateurs geweest moeten zijn, of in ieder geval sympathisanten van de "vijand". Een ander voorbeeld: toen de Branch Davidians nabij Waco, Texas, aan een paramilitaire aanval werden onderworpen, gevolgd door langdurige fysieke en mentale marteling, gevolgd door massale uitroeiing, waren velen er als de kippen bij om te veronderstellen dat iedereen bij wie de "regering" zoiets zou doen, dat wel moet hebben verdiend. Tirannen moedigden die houding aan door allerlei geruchten en beschuldigingen te produceren, om de geweldloze slachtoffers van die gewelddadige, fascistische aanval te demoniseren. Het incident was eigenlijk het gevolg van een publiciteitsstunt van de toezichthouder op wapens, op basis van geruchten dat sommigen in de groep "illegale" wapenonderdelen bezaten.

Veel mensen gaan ervan uit dat als iemand door "regerings" dienaren wordt aangevallen, vervolgt of gevangengezet, die persoon dan iets "verkeerds" moet hebben gedaan, en hij moet hebben verdiend wat hem wordt aangedaan. Die aanname kan komen door weigering van mensen om de mogelijkheid te overwegen dat de "regering" waarop ze voor hun

bescherming vertrouwen in feite een agressor is, of het kan komen door de mogelijkheid niet te willen zien dat iedereen, inclusief hijzelf, het volgende hulpeloze slachtoffer zou kunnen zijn van autoritair geweld, zelfs als hij niets verkeerds heeft gedaan. Welke oorzaak het ook heeft, het eindresultaat is dat, wanneer kwaad wordt gepleegd in de naam van de 'wet', veel omstanders onmiddellijk een hekel aan de *slachtoffers* hebben, en zich verheugen over de pijn en het lijden dat aan hen toegebracht wordt.

Verplicht om het verkeerde te doen

Terwijl iedereen weet dat er "wetten" zijn tegen roof en moord (behalve wanneer ze worden gepleegd in de naam van "gezag"), is de gemiddelde persoon zich helemaal niet bewust van de tienduizenden pagina's van andere door de "regering" uitgegeven statuten, regels en voorschriften - internationale, nationale, provinciale en lokale. Maar zelfs als ze een klein beetje een idee hebben van wat de "wet" wel en niet toestaat, hebben de meeste mensen nog steeds een algemene overtuiging dat "gehoorzaamheid aan de wet" een goede zaak is, en dat "overtreden van de wet" een slechte zaak is. In feite, zelfs wanneer een persoon sterk tegen een bepaalde "wet" gekant is, en gelooft dat die onrechtvaardig is, kan hij nog steeds blijven vasthouden aan een algemeen, tegenstrijdig geloof dat "wetten" moeten worden nageleefd en dat het gerechtvaardigd is om hen die er ongehoorzaam aan zijn te straffen. Dit psychologische paradox komt vrij vaak voor, in feite lobbyen veel mensen heftig om wat zij zien als slechte "wetten" te veranderen, terwijl ze ondertussen het idee ondersteunen dat zolang het de wet is, mensen het moeten gehoorzamen.

Zulke mentale tegenstrijdigheden komen veel voor in de context van het geloof in "gezag", maar zijn daarbuiten zeldzaam. Niemand zou bijvoorbeeld beweren dat het moreel verkeerd is om te proberen de handtas van een oude dame te stelen, maar dat het ook moreel verkeerd is voor de oude dame om zich aan haar tas vast te klampen. Maar het concept van een "slechte wet", komt in de geest van iemand die gelooft in "gezag" neer op een soortgelijke paradox: een slecht *bevel* terwijl het ook *slecht* is om die niet te gehoorzamen. De toeschouwer die in "gezag" gelooft kan een bepaalde opdracht, vastgesteld door de meesters en uitgevoerd door de handhavers, bekijken als zijnde onbelangrijk, onnodig, contraproductief, en zelfs dom of onrechtvaardig, maar geloven ondertussen wel dat mensen nog steeds een morele verplichting hebben om dat bevel te gehoorzamen, simpelweg omdat het de "wet" is. Voorbeelden van de gevolgen van een dergelijk standpunten zijn er in overvloed, variërend van alledaagse tot gruwelijke. Hier zijn een paar:

1) Om 2:00 uur 's nachts, op een brede, open, rechte, lege weg door onbewoonde gebied, remt een bestuurder af, maar stopt niet bij het stopbord op een kruising. Een motoragent honderd meter verderop achter een paar struiken verborgen, geeft een stopteken. Bijna iedereen is het er, gezien deze feiten, over eens dat de bestuurder niemand, of niemands eigendom, schaadt of in gevaar brengt, en toch zijn de meeste mensen het erover eens dat de agent het recht zou hebben om betaling te eisen van de bestuurder, via een verkeers "boete". Met andere woorden, hoewel ze zouden toegeven dat het enige "slechte" wat de bestuurder deed slechts formeel "illegaal" was, geloven ze dat alleen dat al, de gedwongen

beroving van de bestuurder rechtvaardigt. Als we een stap verder gaan, als de bestuurder probeerde om de situatie te verlaten, in plaats van de "boete" te accepteren, zijn de meeste toeschouwers het erover eens dat de agent het recht zou hebben de bestuurder te achtervolgen, klem te rijden, en gevangen te zetten.

2) Een "regerings" inspecteur, van de "Voedsel en Waren Autoriteit", voert een inspectie van een restaurant uit. Het restaurant is perfect schoon en goed georganiseerd, en de inspecteur vindt geen enkele aanwijzing dat er iets is dat risico oplevert voor de volksgezondheid. Echter, toch vindt hij een paar formele overtredingen van de lokale "regels" voor restaurants. Als gevolg van deze overtredingen - niet omdat ze een gevaar voor iemand vormen, maar omdat ze "tegen de regels" zijn - krijgt de restauranteigenaar een boete. Nogmaals, hoewel de restaurant eigenaar niemand, en niemands eigendom, schaadt of in gevaar brengt, zouden de meeste mensen het als legitiem zien dat de eigenaar wordt beroofd door degene die optreedt namens de "regering". En als de eigenaar probeerde dergelijke roof te weerstaan - door te proberen de formele "overtredingen" te verbergen, of door de "inspecteur" om te kopen, of door te weigeren de boete te betalen - zou hij door de meeste mensen worden gezien als immoreel, en de handhavers zouden het recht worden toegedacht alle noodzakelijke middelen te gebruiken om naleving van de "wet" te bereiken.

3) Een man rijdt na een feestje zijn vriend naar huis. Wetende dat hij zou moeten rijden, had hij geen alcohol gedronken, hoewel zijn vriend dat wel deed. Hij zet zijn vriend af en rijdt richting huis. Hij ziet dat de politie verderop bezig is met een alcoholcontrole, en herinnert zich dat zijn vriend zijn halfvolle bierflesje in de auto heeft achtergelaten. Wetende dat het "illegaal" is om een open alcoholverpakking de auto te hebben, legt hij er iets overheen. Hij heeft niemand geschaad of in gevaar gebracht, en in feite heeft hij vrij verantwoordelijk gehandeld, als BOB om ervoor te zorgen dat zijn vriend veilig thuis zou komen. Echter, "overtreedt" hij nog steeds de "wet" (zij het per ongeluk) door een auto te besturen met een open flesje bier erin, en hij heeft daarna geprobeerd om het bewijs van dat feit te verbergen. Als hij was betrapt en gearresteerd, zouden weinig mensen de agent in die situatie als de slechterik zien.

4) Een man verkoopt een jachtgeweer met een loop die een halve centimeter korter is dan de "wet" toestaat. Het wapen is niet dodelijker dan een jachtgeweer dat een halve centimeter langer is, en niemand die betrokken is had iemand bedreigd of geweld gebruikt tegen wie dan ook. Maar de man, die betrapt is met het "illegale" voorwerp, wordt onderworpen aan een paramilitaire invasie van zijn woning, gevolgd door een gewapende confrontatie, waarbij meerdere mensen worden gedood. Helaas is dit voorbeeld niet denkbeeldig. Het overkwam Randy Wever bij het incident bij Ruby Ridge in 1992. En hij was niet zomaar "betrapt" op de verkoop van een "illegaal" jachtgeweer; hij werd uitgelokt door undercover "wetshandhavers". Het resultaat van de gewapende inval op de woning van de Weavers, en de daaropvolgende schietpartij en het langdurig beleg, was dat de vrouw en zoon van Weaver werden gedood, en hij en een vriend werden gewond. Hoewel het voor iedereen absurd zou zijn om te beweren dat er een moreel verschil is tussen het bezit van een jachtgeweer met een 45½ centimeter loop en het bezit van een jachtgeweer met een 45 centimeter loop, en hoewel deze stelling de *hele* "legale" rechtvaardiging voor

de gewapende aanval en confrontatie was, zouden veel toeschouwers nog steeds de fout vinden bij Randy Weaver, en hem bekijken als de slechterik voor het feit dat hij zich liet overhalen tot het overtreden van een willekeurige, volstrekt onredelijke "wet" (om ongrondwettelijk maar niet eens te noemen). Dat is de kracht van het geloof in "autoriteit": het kan veel mensen leiden tot het zien van een bende sadistische, moorddadige schurken als de goeden, en om hun *slachtoffers* te zien als de slechteriken.

Voor de meeste mensen heeft de uitspraak "de wet overtreden", ongeacht *welke* "wet", een automatische negatieve klank. Ze zien ongehoorzaamheid aan "gezag" niet alleen als gevaarlijk, maar als immoreel. Maar voor de "regerings" gelovige, is er iets nog erger dan het plegen van een kleine slachtofferloze "misdaad", en dat is openlijke ongehoorzaamheid aan een "gezagdrager". De gewone toeschouwer, die naar de interactie tussen een "gezagsdrager" en iemand anders kijkt, zal vaak iedereen die niet onmiddellijk en onvoorwaardelijk alle vragen beantwoordt en meewerkt aan alle verzoeken van de man in uniform met minachting bekijken. Zelfs als de persoon wel meewerkt, maar dat doet met een "houding" tegenover de "gezagsdrager" - anders dan een gedweeë onderdanige houding - zullen veel omstanders degene die niet kruipt snel veroordelen. En iemand die wegloopt van de politie, zelfs als hij in de eerste plaats niets verkeerd had gedaan, wordt door de meesten met verachting bekeken. En als iemand vlucht, zich verstopt, of weigert mee te werken, en wordt geslagen, gemarteld of zelfs vermoord door "wetshandhavers", menen veel omstanders dat het slachtoffer maar had moeten doen wat de politie zei. En wanneer iemand actief *tegenstand* biedt aan een "gezagsdrager", onder alle omstandig–heden, hebben weinigen de moed om de kant van die persoon te kiezen, zelfs met woorden alleen. Net zoals een goed getrainde hond zijn meester niet zal bijten, zelfs wanneer hij sadistisch wordt mishandeld, op dezelfde manier zijn degenen die getraind zijn om te buigen voor "gezag" meestal psychologisch niet in staat zichzelf er toe te brengen om een vinger uit te steken om zichzelf, laat staan iemand anders, te verdedigen tegen agressie gepleegd in de naam van de "wet" en "regering" en "gezag". Inderdaad, als gevolg van hun autoritaire indoctrinatie, zouden de meesten hun medeslachtoffers liever veroordelen dan samen met hen op te treden om de tirannie daadwerkelijk te weerstaan.

Er is natuurlijk een verschil tussen zeggen dat het niet slim is om iets te doen, en zeggen dat het *slecht* is om iets te doen. Het is één ding om te zeggen dat het dom is om een "grote bek" tegen een agent te hebben, en een ander ding om te zeggen dat dit doen eigenlijk immoreel is, en dat iemand die dat doet daarom elke mishandeling of straf *verdient* die hij krijgt. De gelovigen in "gezag" zeggen meestal dat laatste over iedereen die "de politie uitdaagt", ongeacht de reden.

Het idee dat de gewone man rechtvaardigheid oplegt aan onberekenbare "wetshandhavers" is existentieel beangstigend voor staatisten, zelfs wanneer een "wetshandhaver" iets zo ernstigs heeft begaan als het plegen van moord. In de ogen van de goed geïndoctrineerden, is de enige "beschaafde" manier van handelen in een dergelijke situatie, om een *ander* "gezag" te smeken om dingen recht te zetten, maar je mag nooit "het recht in eigen hand nemen". Mensen kunnen klagen over "legale" onrechtvaardigheid en het veroordelen, maar weinigen zijn in staat om zelfs maar de mogelijkheid te overwegen mee te doen aan weldoordacht, "illegaal" verzet, zelfs wanneer "regerings" agenten duidelijk kwaadaardige

wreedheid toebrengen aan ongewapende, niet-gewelddadige doelwitten. En als een volk, door langdurige hersenspoeling, kan worden omgesmolten, zodat ze psychologisch niet meer in staat zijn om de onderdrukkingen uit naam van "gezag" te weerstaan, dan maakt het geen verschil of die mensen de fysieke middelen hebben om het te weerstaan. Moderne tirannen en hun handhavers zijn altijd in de minderheid (en hebben vaak minder wapens) dan hun slachtoffers met een factor van honderden of duizenden. Toch weten tirannen nog steeds de macht te behouden, niet omdat mensen niet over het *fysieke* vermogen beschikken om weerstand te bieden, maar omdat, als gevolg van hun diep ingeprente geloof in "gezag", ze het *mentale* vermogen missen om weerstand te bieden. Zoals Stephen Biko zei: *"Het machtigste wapen in de handen van de onderdrukker is de geest van de onderdrukten".*

Dubbele standaard voor geweld

De dubbele standaard in de hoofden van hen die zijn geïndoctrineerd, wanneer het gaat om het gebruik van lichamelijk geweld, is enorm. Wanneer een "wetshandhaver" bijvoorbeeld is betrapt op video, een ongewapende onschuldige persoon bruut te mishandelen, gaat het gesprek meestal over de vraag of de agent moeten worden berispt, of misschien zelfs zijn baan moet verliezen. Als, aan de andere kant, een burger een "politieagent" aanvalt, zal bijna iedereen heftig eisen - vaak zelfs zonder te bedenken of zich af te vragen waarom die persoon het gedaan heeft - dat hij voor vele jaren de gevangenis in moet. En als iemand zijn toevlucht neemt tot het gebruik van dodelijk geweld tegen een vermeende "gezagsdrager", neemt zelfs bijna niemand de moeite om te vragen waarom hij het deed. In hun gedachten, is het nooit goed, ongeacht wat de "gezagdrager" deed, om een vertegenwoordiger van de god genaamd "regering" te doden. Voor de gelovigen in "gezag", is er niets erger dan een "politiemoordenaar", ongeacht de reden.

In werkelijkheid, is gebruik van dodelijk geweld tegen iemand die pretendeert te handelen namens "gezag" moreel identiek aan het gebruik van dodelijk geweld tegen iemand anders. Een agressieve daad wordt niet opeens legitiem of rechtvaardig simpelweg omdat het "gelegaliseerd" is en wordt begaan door personen die beweren in naam van "gezag" te handelen. En gebruik van zoveel geweld als nodig is om die agressieve daad te stoppen of te voorkomen is gerechtvaardigd, of de agressie "legaal" is of niet, en of de agressor een "wetshandhaver" is of niet. (Natuurlijk zijn de risico's van verzet tegen "legale" agressie vaak veel groter, maar dat maakt het niet minder moreel of gerechtvaardigd). Veel van de redenen die nu gebruikt worden door "wetshandhavers" om mensen met geweld aan te houden - zoals deelname aan vreedzame demonstraties zonder "vergunning" of "wets–handhavers" of "regerings" gebouwen fotograferen, niet meewerken aan willekeurige controles en ondervraging door "wetshandhavers" - hebben geen enkele rechtvaardiging wanneer ze worden bekeken zonder de "gezag" mythe. Als zodanig, is verzet tegen zulke fascistische misdaden, zelfs als het dodelijk geweld vereist om dat te doen, moreel gerechtvaardigd, zij het uiterst gevaarlijk. Maar de meeste mensen zijn letterlijk niet in staat zo’n idee zelfs maar te overwegen. Zelfs wanneer ze onrechtvaardige onderdrukking herkennen, denken ze dat de "beschaafde" reactie is, om de onrechtvaardigheid *te laten gebeuren*, en dan later een ander "gezag" te smeken het weer goed te maken.

Wanneer we geconfronteerd worden met "legale" agressie en onderdrukking, zijn er slechts twee mogelijkheden: of mensen zijn verplicht om "wetshandhavers" allerlei onrecht en onderdrukking tegen hen *toe te laten* (en dan later klagen), of mensen hebben het recht om zoveel geweld als nodig is te gebruiken om zulk onrecht en onderdrukking te laten ophouden en te voorkomen. Bijvoorbeeld, stellen dat iemand het "recht" heeft vrij te zijn van onredelijke huiszoekingen en inbeslagnemingen door "regerings" agenten (vierde amendement), zou niets betekenen als een slachtoffer van zulke tirannie verplicht was het toe te laten op dat moment en er dan later maar over moet gaan klagen. Een "recht" hebben om vrij van dergelijke onderdrukking te zijn, houdt logischerwijs ook in, dat men in de eerste plaats het recht heeft om zoveel geweld te gebruiken als nodig is om zulke onderdrukking *tegen te houden*, zelfs als dat het doden van politieagenten vereist. Maar die gedachte beangstigt degenen die zijn getraind om altijd te buigen voor "gezag". De meeste mensen die van "onvervreemdbare" rechten spreken, stokken nog steeds bij de gedachte die rechten met geweld te verdedigen tegen autoritaire aanvallen.

Zeggen dat iemand het "recht" heeft om iets te doen, en ondertussen ook zeggen dat hij niet zou worden gerechtvaardigd een dergelijk recht met geweld te verdedigen tegen "regerings" inbreuken, is een tegenstrijdigheid. In waarheid, wat de meeste mensen "rechten" noemen zien ze eigenlijk als door de "regering" verleende privileges, waarvan ze hopen dat hun meesters die zullen toestaan, maar die ze niet van plan zijn met geweld te beschermen, indien deze "rechten" door de "regering" worden "verboden". Bijvoorbeeld, een onvervreemdbaar recht hebben om gedachten uit te spreken (het recht op vrijheid van meningsuiting), betekent ook dat de persoon het recht heeft om dat met zoveel geweld als nodig is, tot en met dodelijk geweld, te verdedigen tegen "regerings" agenten die proberen hem tot zwijgen te brengen. Hoewel dit punt trouwe gelovigen in "gezag" een erg ongemakkelijk gevoel geeft, impliceert het hele concept dat iemand een onvervreemdbaar recht heeft om iets te doen, ook het recht om welke "wetshandhaver" dan ook, die probeert om hem dat af te nemen te doden. Maar in werkelijkheid is er bijna niets dat de "regering" kan doen, of het nu censuur, mishandeling, ontvoering, marteling of zelfs moord is, wat de gemiddelde staatist voorstander van gewelddadig, "illegaal" verzet zou maken. (De lezer wordt uitgenodigd om de diepten van zijn eigen loyaliteit in de mythe van de "gezag" te testen, door de vraag te overwegen wat er zou moeten gebeuren voordat hij zichzelf gerechtvaardigd zou voelen om een "wetshandhaver" te doden.)

"Wetshandhavers" escaleren meningsverschillen voortdurend tot het niveau van geweld, elke keer als ze proberen om iemand te arresteren, of iemands huis binnen te dringen, of iemands eigendom af te pakken. Autoritaire handhavers zullen het niveau van geweld dat zij gebruiken altijd blijven verhogen, totdat ze hun zin krijgen. Het resultaat is dat de mensen, tenzij ze bereid zijn om betrokken te raken in een openlijke opstand tegen het hele systeem, vroeg of laat zullen buigen voor de wil van de heersende klasse, of worden gedood. En hoewel de huurlingen van de "staat" altijd geweld, of de dreiging van geweld gebruiken, om gewone mensen te onderwerpen en te knechten, zullen op het moment dat hun beoogde slachtoffers met tegengeweld op dat geweld reageren, de meeste omstanders direct het *slachtoffer* van de agressie - degene die alleen geweld gebruikt om zich te *verdedigen* tegen een aanval - identificeren als de "slechterik". Deze flagrante dubbele standaard - het idee dat het goed is om doorlopend gewelddadige daden van agressie te

plegen voor "gezagdragers", maar vreselijk slecht voor het gewone volk om ooit met defensief geweld te reageren - laat zien hoe drastisch het geloof in "gezag" de perceptie van de werkelijkheid kan vervormen.

Ironisch genoeg, wanneer mensen terugkijken naar andere plaatsen en andere tijden, accepteert bijna iedereen het gebruik van "illegaal" geweld en prijst dat zelfs, inclusief dodelijk geweld tegen "regeringsdienaren". Er zijn maar weinig mensen die nog steeds vinden dat de Joden die in 1940 in Duitsland woonden hadden moeten blijven proberen om "binnen het systeem te werken", door voor gerechtigheid te stemmen en een verzoek in te dienen bij het Derde Rijk voor rechtvaardigheid. In plaats daarvan, worden zij die "illegaal" onderdoken, wegliepen, of zich zelfs met geweld verzetten (zoals in het getto van Warschau) nu door bijna iedereen gezien als gerechtvaardigd om dat te doen, ook al waren ze formeel "misdadigers", "wetsovertreders", en zelfs "politiemoordenaars". Maar staatisten, in hun eigen tijd en in hun eigen land, gaan er niet alleen mee door, iedereen te veroordelen die "legale" onderdrukking probeert te vermijden of te weerstaan, maar ze verkneukelen zich vrolijk over het lijden van zulke mensen wanneer ze door de "regering" worden gestraft. Genieten van een "belastingfraudeur" die wordt bestraft, is net zoiets als een slaaf die plezier heeft in de zweepslagen aan een medeslaaf die probeerde te ontsnappen. Er speelt misschien een zeker aspect van afgunst mee: het gevoel dat, als er één onderdaan slachtoffer is, het niet "eerlijk" is dat een ander aan dit lijden ontsnapt. Dit draagt bij aan het feit dat "belastingbetalers" - dat wil zeggen, degenen die onder dwang zijn afgeperst door de heersende klasse - vaak wrok uiten tegen eenieder die vermeden heeft op soortgelijke wijze afgeperst te worden. Vreemd genoeg, denken de slachtoffers van "legale" diefstal vaak dat ze deugdzaam zijn omdat zij zijn beroofd, en kijken ze neer op hen die, om welke reden dan ook, niet zijn beroofd.

Het gevaar van passiviteit

Iemand die "de wet overtreden" beschouwt als inherent slecht, ongeacht wat voor "wet", is er als de kippen bij om elke "illegale" activiteit waar hij weet van heeft te melden bij de "autoriteiten", zelfs als die activiteiten slachtofferloos zijn en geen geweld of bedrog vormen. Ook degenen die in jury's van "regerings" rechtsbanken zitten, zullen, als ze zich inbeelden dat ongehoorzaamheid aan "gezag" ("de wet overtreden") per definitie immoreel is, vrijwel altijd hun zegen geven, als iemand voor iets wat niemand geschaad heeft, en geen bedrog of geweld vormt, wordt gestraft, en soms heel zwaar wordt gestraft. Echter, in de situatie van de "klikspaan" en het jurylid, heeft iemand niet de rol van een louter toeschouwer maar heeft hij de rol van een *medewerker* aan onderdrukking.

De schade die wordt aangericht door het geloof in "gezag" onder de toeschouwers van onderdrukking komt vaker vanuit hun *passiviteit*, dan vanuit hun optreden. Keer op keer, zijn onderdrukkingen - groot en klein - gepleegd recht onder de neus van in principe goede mensen die niets deden. Tot op zekere hoogte, is dit het resultaat van eenvoudig zelfbehoud: iemand kan voorkomen betrokken te raken simpelweg omdat hij vreest voor zijn eigen veiligheid. Maar de Milgram experimenten toonden heel duidelijk aan dat zelfs zonder enige onderliggende bedreiging voor zichzelf, de meeste mensen zich onweer–

staanbaar gedwongen voelen om "gezag" te gehoorzamen, zelfs als ze weten dat wat ze wordt verteld verkeerd en schadelijk voor anderen is. En als ze het moeilijk vinden om vermeend "gezag" ongehoorzaam te zijn, vinden ze het nog moeilijker, zo niet onmogelijk, om zich ertoe te brengen in te grijpen als een "gezagsdrager" zijn wil aan iemand anders oplegt. Het resultaat van het feit dat de *toeschouwers* getraind zijn passief, gehoorzaam, en niet-confronterend te zijn, is te zien in vele situaties, over de hele wereld en door de hele geschiedenis heen, waar tientallen, honderden of zelfs duizenden toeschouwers, er als zombies bij staan te kijken, als agenten van "gezag" onschuldige mensen mishandelen of vermoorden. Zelfs in de Verenigde Staten, het vermeende "land van de vrijen en het thuis van de dapperen", komen steeds meer video’s bovendrijven, die laten zien dat politie–geweld plaatsvindt vlak voor menigten van toeschouwers, die er gewoon bij staan en er naar kijken, zonder een vinger uit te steken om hun medemens tegen het kwaad te beschermen, dat wordt begaan in de naam van "gezag".

<u>Deel 3e</u>
De effecten van de mythe op voorstanders

"Gelegaliseerde" agressie

Terwijl de meeste mensen zichzelf waarschijnlijk zien als "toeschouwers" als het gaat om autoritaire onderdrukking en onrecht, is in werkelijkheid bijna iedereen een *voorstander* van "regerings" geweld, in één of andere vorm. Iedereen die stemt, ongeacht op welke partij, of zelfs in woorden een "regeringsbeleid" of "regeringsregeling" ondersteunt, is de initiatie van geweld tegen zijn naasten aan het *goedpraten*, zelfs als hij dat niet als zodanig herkent. Dit komt omdat de "wet" *niet* gaat over vriendelijke suggesties, of beleefde verzoeken. Elke zogenaamde "wet" uitgevaardigd door de politici *is* een *bevel*, dat wordt ondersteund door de dreiging met geweld tegen hen die niet gehoorzamen. (Zoals George Washington het zei: *"regering is geen rede, het is geen welbespraaktheid, het is geweld".*)

De meeste mensen zijn, in hun dagelijkse leven, zeer terughoudend om dreigementen of fysiek geweld tegen hun medemens te gebruiken. Slechts een kleine fractie van de vele persoonlijke meningsverschillen die zich voordoen leiden tot gewelddadige conflicten. Echter, door hun geloof in de "regering", is bijna iedereen voorstander van wijdverbreid geweld, zelfs zonder zich dat te realiseren. En ze voelen zich er niet schuldig over, omdat ze menen dat bedreigingen en dwang van nature legitiem zijn als ze "rechtshandhaving" worden genoemd.

Iedereen weet wat er gebeurt als iemand wordt betrapt "de wet te overtreden". Het kan alleen een "boete" zijn (een eis om te betalen onder dreiging met geweld), of het kan een "arrestatie" zijn (iemand met geweld gevangen nemen), of het kan er zelfs toe leiden dat iemand die zich blijft verzetten gedood wordt. Maar *elke* "wet" is een bedreiging, ondersteund door de *mogelijkheid en de bereidheid om dodelijk geweld te gebruiken* tegen hen die ongehoorzaam zijn, en iedereen die het idee eerlijk overweegt zal dat feit erkennen.

Maar het geloof in "gezag" leidt tot een vreemde tegenstrijdigheid in hoe mensen de wereld zien. Bijna iedereen is er voorstander van dat de "wet" worden gebruikt om anderen te dwingen bepaalde dingen te doen, of om bepaalde dingen te financieren. Echter, terwijl ze dergelijk geweld bepleiten, heel goed wetende wat de gevolgen zijn voor iedereen die betrapt wordt niet te gehoorzamen, zien diezelfde voorstanders niet in dat wat ze bepleiten geweld is. Er zijn bijvoorbeeld miljoenen, die zichzelf als vreedzame, beschaafde mensen zien - sommigen dragen zelfs trots het label van "pacifist" - terwijl ze pleiten voor gewapende overvallen op iedereen die ze kennen, evenals op miljoenen onbekenden. Zij zien geen tegenstrijdigheid, omdat de term overval is vervangen door het eufemisme "belasting" en ze worden uitgevoerd door mensen die ingebeeld zijn om het *recht* te hebben roof te plegen, in de naam van de "regering".

De mate van ontkenning die het geloof in "gezag" creëert gaat diep. Als "politiek" geweld bepleit wordt, accepteren mensen geen verantwoordelijkheid voor de gevolgen daarvan. Bijvoorbeeld mensen die aanspraak maken op "regeringsvoordelen", vragen om buit te ontvangen, die via afgedwongen "belastingheffing" van hun buren gestolen is. Op dezelfde manier is solliciteren op een baan bij de "regering" eigenlijk hetzelfde als vragen om de buren te dwingen zijn salaris te betalen. Of iemand nu een directe betaling ontvangt of een dienst, regeling of andere uitkering, hij zal de gestolen goederen meestal accepteren zonder de minste zweem van schaamte of schuld. Hij kan verder prima gezelschap zijn voor de mensen die hij de staat vroeg om te beroven. In geen enkele andere situatie zou zo'n vreemde mentale gespletenheid optreden, niet alleen voor degene die pleit voor de daad van agressie, maar ook voor het slachtoffer ervan. Als iemand bijvoorbeeld, een gewapende dief had betaald om in te breken in het huis van zijn buurman en enkele van zijn waardevolle spullen te stelen, en de buurman wist dat hij dat had gedaan, zouden zulke buren waarschijnlijk niet op goede voet staan (op zijn zachtst gezegd). Maar wanneer hetzelfde wordt gedaan met behulp van "gezag", via verkiezingen, gevolgd door "gelegaliseerde" diefstal, ziet noch de dief noch het slachtoffer meestal dat er iets mis mee is.

(Persoonlijke noot van de auteur: ik ben de tel kwijt hoeveel mensen hun sympathie voor mij en mijn vrouw hebben uitgesproken omdat we gevangen werden gezet voor het niet buigen voor de belastingdienst. Maar het lijkt nooit bij onze niet-anarchistische kennissen door te dringen dat we werden opgesloten door de dezelfde mensen waar zij voor stemden, voor het niet gehoorzamen van bevelen die zij bepleitten. Voor zover ik weet, heeft niet één staatist die we kennen, zelfs de schizofrenie en de hypocrisie opgemerkt van het actief ondersteunen van de massa afpersing ("belasting") en het vervolgens betuigen van hartelijke medeleven aan de slachtoffers van diezelfde afpersing.)

De bovennatuurlijke essentie van geloof in "gezag" kan men zien in het feit dat, onder de mensen die er enthousiast voor zullen stemmen dat hun buren "legaal" afgeperst en beroofd worden, er maar weinig, gewone stervelingen iemand zouden vragen of betalen om hetzelfde te doen. Weinig mensen zouden zich gerechtvaardigd voelen in het inhuren van een straatbende om zijn buren te beroven om voor het onderwijs van zijn eigen kind te betalen, maar vele miljoenen pleiten voor hetzelfde wanneer ze "onroerendgoedbelasting" goedpraten om "openbare" scholen te betalen. Waarom voelen die beide dingen voor hen zo moreel verschillend? Omdat degenen die in "regering" geloven, ervan overtuigd zijn dat de "regering" uit meer bestaat dan de mensen die er in zitten. Er worden rechten aan toegekend die geen sterveling heeft. Vanuit het perspectief van de staatist heeft vragen aan de "regering" om iets te doen, veel meer gemeen met de goden bidden om iets te doen, dan dat het gemeen heeft met *mensen* vragen om iets te doen. Een staatist die om bepaalde "wetgeving" vraagt, zou geschokt en beledigd zijn als een bepaalde groep gewone mensen soortgelijke diensten aan zouden bieden. Stel je voor dat een straatbende het volgende aanbood aan een lokale bewoner:

"We zullen je buren gaan afpersen en gebruiken wat we krijgen om te betalen voor dingen die jij wilt, dat je kind naar school kan gaan, het opknappen van de wegen, dat soort dingen. We houden ook een deel voor onszelf natuurlijk. En vertel ons hoe jij wilt dat je

buren zich moeten gedragen, en wij zorgen ervoor dat ze zich op die manier gedragen. Als ze niet doen wat we zeggen, nemen we wat van hun spullen of we sluiten ze op".

Als gewone mensen zo'n aanbod deden, zouden ze worden veroordeeld voor hun poging tot misdaad. Maar als dezelfde dingen in een mediacampagne wordt voorgesteld door iemand die in de race is voor een positie in de "regering", en wanneer zulke dingen worden gedaan onder de noemer van vage politieke abstracte termen zoals "het algemeen belang" of "de wil van het volk", worden ze niet alleen gezien als toelaatbaar, maar ook als nobel en deugdzaam. Als de politicus zegt: "We moeten zorgen voor de nodige financiële middelen voor het onderwijs van onze kinderen, en we moeten investeren in onze infrastructuur", heeft hij het letterlijk over het onder dwang geld afnemen van de mensen (via "belastingen") en het op de manier besteden waarop *hij* denkt dat het zou moeten worden besteed. Dergelijke agressie wordt aanvaard als rechtvaardig wanneer het wordt gedaan in de naam van "gezag", maar gezien als immoreel indien het wordt gedaan door gewone stervelingen. Dit toont aan, dat in de geest van de staatist, "regering" meer is dan een verzameling mensen. Paradoxaal genoeg zal de staatist volhouden dat alles wat de "regering" toegestaan is te doen, en alles wat het is, van "het volk" komt. Alle geloof in een "regering" vereist de absurde, cult-achtige overtuiging dat, door middel van pseudo–religieuze politieke documenten en rituelen (grondwetten, verkiezingen, benoemingen, wetgeving, etc.) een stelletje gewone stervelingen het bestaan kan oproepen van een entiteit die bovenmenselijke rechten bezit - rechten die niet worden bezeten door één van de mensen die het heeft gemaakt. En zodra de mensen het bestaan van zo'n ding hallucineren, zullen ze dat ding enthousiast smeken hun buren met geweld te beheersen en af te persen. Mensen erkennen dat gewone stervelingen geen recht hebben om zulke dingen te doen, maar ze geloven echt dat de godheid genaamd "regering" het volste recht heeft om zulke dingen te doen.

Excuses voor agressie

Hoewel de "democratie" vaak geprezen wordt als zijnde het hoogtepunt van beschaving, samenwerking, en "met elkaar opschieten", is het precies het tegenovergestelde. Stemmen is een daad van *agressie*, en liefdevolle "democratie" komt neer op liefdevol grootschalig geweld en voortdurende conflicten. Politieke verkiezingen gaan niet over saamhorigheid, *eenheid* en tolerantie; maar het is ruziën over hoe iedereen moet worden *gedwongen* zich te gedragen, en wat iedereen moet worden *afgedwongen* om financieel te ondersteunen, via de controle machine genaamd "regering". De overvloed van campagnes, aanplak–borden en pamfletten voorafgaand aan elke verkiezing zijn niet het teken van een verlichte, vrije samenleving; zij zijn het teken van een geestelijk en lichamelijk tot slaaf gemaakte samenleving, gekibbel over welke slavenmeester ze willen dat de zweep vasthoudt. Elke persoon die stemt (links, rechts, of een andere partij) doet een poging om mensen aan de macht te brengen die grootschalige afpersing ("belasting") zal uitvoeren om de diverse "regerings" projecten te financieren. Elke kandidaat die suggereert al zulke beroving helemaal af te schaffen - door alle "belastingen" in te trekken - zou belachelijk worden gemaakt als een extremistische mafkees. Alle kiezers proberen een bende waarvan ze weten dat die massaberoving zal plegen te machtigen, maar geen van die kiezers

accepteert enige verantwoordelijkheid voor die daad. Ze weten wat hun kandidaten zullen doen als ze aan de macht komen, ze weten wat de gevolgen zullen zijn voor iedereen die daarna ongehoorzaam aan de bevelen van die politici zal zijn, maar het geloof in "gezag" maakt de kiezers psychologisch niet in staat te erkennen dat wat ze doen, pleiten voor grootschalig geweld is.

In feite, ondanks de traditionele mythologie en retoriek, *wil* niemand die in "regering" gelooft werkelijk dat het wordt toegepast met de zogenaamde "instemming van de onderdanen". Als het daadwerkelijk werd gedaan via echte instemming, zou dat betekenen dat ieders persoonlijke politieke voorkeur alleen aan *hemzelf* zou worden opgelegd, tenzij anderen toevallig exact dezelfde agenda bepleitten. Uiteraard is het doel van de kiezer niet om *zichzelf* te dwingen om financieel bij te dragen aan dingen die hij wil steunen, noch is het zijn doel om zijn *eigen* keuzes en gedrag te beheersen; het doel van elke kiezer is altijd om het mechanisme van de "regering" te gebruiken om *andere* mensen te dwingen tot het maken van bepaalde keuzes, het financieren van bepaalde dingen, en zich te gedragen op een bepaalde manier. In de praktijk heeft de individuele staatist soms een vrij gemakkelijke kijk op zijn *eigen* verplichting om de talloze politieke bevelen ("wetten") te gehoorzamen, denkend dat hij mans genoeg is om op zijn eigen gezond verstand en oordeel te vertrouwen ongeacht de "wet", terwijl hij ondertussen denkt dat alle *anderen* wel moeten worden gecontroleerd en tot in detail worden bestuurd door "gezag". Hij gelooft dat hij zelf betrouwbaar is en moreel, en zijn eigen beslissingen kan nemen, en dat de "wet" tot doel heeft om alle *anderen* in het gareel te houden.

De mate waarin de verschillende kiezers willen dat "gezag" anderen beheerst varieert aanzienlijk. De constitutionalist wil dat de "regering" anderen dwingt, om alleen de dingen die in de grondwet staan te financieren. De "progressieve", aan de andere kant, wil dat de "regering" anderen dwingt om allerlei dingen te financieren, van kunst, tot defensie, tot armenzorg, tot onderwijs, tot pensioenregelingen, enzovoort, ad infinitum. Maar terwijl de twee soorten kiezers kunnen verschillen in de mate en de aard van de agressie die ze ondersteunen, hebben ze geen verschillen in principe: ze hebben beiden ingestemd met de veronderstelling dat "gezag" het recht heeft om met geweld geld af te persen voor "regerings" doeleinden die als noodzakelijk worden gezien; ze verschillen alleen over wat telt als "noodzakelijk".

Het denken van bijna elke staatist is paradoxaal. Aan de ene kant, weten staatisten dat elke "wet" die ze goedpraten een bevel is, ondersteund door de dreiging met geweld. Ze zijn zich volledig bewust van de dingen die elke "wetsovertreder" die wordt betrapt wordt aangedaan, maar de gemiddelde staatist zal, wanneer hij wordt gevraagd, heftig *ontkennen* dat hij de initiatie van geweld tegen zijn buren goedpraat. Op praktisch niveau, weet de staatist dat de "politieke" agenda die hij steunt, indien het wordt aangenomen, zal worden opgelegd, ongeacht de mate van intimidatie of bruut geweld dat nodig is om de gehoorzaamheid van de mensen te krijgen. Toch zal de doorsnee staatist, terwijl hij zich hiervan volledig bewust is, ook een enorme logische gespletenheid vertonen, en weigeren toe te geven dat hij openlijk en direct de gewelddadige afpersing en gedwongen beheersing van miljoenen onschuldige mensen bepleit. De reden hiervoor is dat de staatist

gelooft dat de entiteit genaamd "regering" het *recht* heeft om te regeren, en als gevolg daarvan, als het geweld pleegt, het niet *telt* als geweld.

Zolang het geweld wordt begaan door hen die beweren "gezag" te zijn, en zij worden verondersteld een vrijstelling van de gebruikelijke regels van de moraal te hebben (niet stelen, niet aanvallen, niet moorden, etc.), kunnen zelfs de meest fervente aanhangers van allerlei "belasting" en andere "wetten" zichzelf blijven indenken vreedzame, meevoelende, geweldloze mensen te zijn. Sommige beelden zich zelfs in pacifisten te zijn. (Omdat alles dat "regering" doet via geweld of dreiging met geweld wordt gedaan, is er niet zoiets, en kan er niet zoiets zijn als een staatist die pacifist is. Hoewel natuurlijk niet alle anarchisten ook pacifisten zijn, zijn alle ware pacifisten wel anarchisten.) Er zijn vele manieren - een paar daarvan worden hieronder behandeld - waarop verder fatsoenlijke, deugdzame mensen agressie, geweld, intimidatie en diefstal goedpraten, omdat ze geloven dat het voor de bovenmenselijke, mythische godheid bekend als "regering" perfect toelaatbaar is dergelijke daden te plegen, en daarom geloven dat het perfect moreel en deugdzaam voor hen is, de "regering" te *vragen* om zulke daden te plegen.

Liefdadigheid door middel van geweld

De typische staatist is diepgaand schizofreen, zich gelijktijdig volledig bewust, en volledig *onbewust*, dat hij persoonlijk pleit voor het wijdverbreide gebruik van geweld tegen anderen. Een dramatisch voorbeeld hiervan zijn degenen die zichzelf zo liefdevol en barmhartig vinden voor het ondersteunen van "regerings" regelingen om de armen te helpen. Maar wat ze letterlijk bepleiten, via hun steun aan een "sociaal" plan, is een enorme afpersingszwendel, waarin vele miljoenen mensen worden beroofd van miljarden door middel van de dreiging te worden opgesloten. Voorstanders van dergelijke "liefdadigheid door middel van geweld" beelden zichzelf in deugdzaam en zorgzaam te zijn voor hetgeen de armen kunnen ontvangen, terwijl ze zich volledig distantiëren van de bedreigingen, intimidatie, lastigvallen, gedwongen beslagleggingen en arrestaties waarvan zij weten dat het gaat gebeuren en waarvan zij weten dat het een essentieel onderdeel is van een "sociaal" plan. Door deze bizarre selectieve ontkenning, kunnen degenen die in de "regering" geloven zich volledig bewust zijn van het brute geweld waarmee zulke "wetten" worden uitgevoerd, terwijl ze zich er schijnbaar niet van bewust zijn dat ze zelf dergelijke bruut geweld *goedpraten*, wanneer ze zulke "wetten" eisen.

Het geloof in "gezag" is wat deze vreemde psychologische contradictie toelaat, want het overtuigt de voorstanders van rijkdom herverdelingsregelingen dat de slachtoffers van die "legale" afpersing de *plicht* hebben om mee te werken, en dat het gebruik van geweld tegen degenen die "hun belasting" niet betalen dus gerechtvaardigd is. Als gevolg daarvan wordt de fundamentele maatstaf van moraliteit en deugd volledig op zijn kop gezet, met "sociaal plan" voorstanders die zichzelf bekijken als medelevend voor het bepleiten van diefstal met geweld, terwijl ze iedereen die dat geweld probeert te vermijden of zich ertegen verzet, als verachtelijke misdadigers beschouwen.

Ook voorstanders van "sociale zekerheid", een ponzi stijl rijkdom herverdelingsregeling, beelden zichzelf in zorgzaam en medelevend te zijn. Verblind door hun geloof in de "regering", zien ze niet in dat ze mensen niet alleen dwingen tot iets dat (ten onrechte) neergezet wordt als een pensioenregeling van de "regering", maar ze maken het nog erger door te insinueren dat mensen niet in staat zijn, en niet moeten worden vertrouwd, om zelf voor hun eigen toekomst te zorgen.

Het vereist een ernstig tekort aan realiteitszin om heftig te pleiten voor het dwingen van mensen om deel te nemen aan een "beleggingsregeling" die in niets investeert en geen activa heeft, en die een veel slechter rendement heeft dan de meeste echte investeringen (en eigenlijk helemaal geen rendement garandeert), en zich nobel en liefdadig te voelen als dit vervolgens daadwerkelijk wordt afgedwongen. Niet alleen is er geen sociale zekerheid "boekhouding" - individueel of collectief - van wat is "gestort", maar niemand kan enige contractuele rechten ontlenen aan sociale zekerheid, ongeacht hoeveel ze aan het systeem hebben "betaald", en de "regering" kan enkele of alle "voordelen" afsnijden wanneer het maar wil.

Voorstanders van wreedheden

Door de eeuwen heen, werd gruwelijke onderdrukking heel vaak door mensen gesteund, voor een deel omdat de mensen niet in staat waren om het kwaad als kwaad te herkennen als het in naam van de "wet" en het "gezag" werd begaan. Als de mensen werkelijk geloven dat de "regering" het recht heeft om te regeren, zoals bijna iedereen nu gelooft, zullen allerlei autoritaire "oplossingen" worden gesteund, of op zijn minst passief geaccepteerd, door de meeste mensen. Veel Duitsers in de jaren 1940 bijvoorbeeld, die zelf nooit particuliere intimidatie of geweld, laat staan moord, zouden plegen of goedpraten, steunden toch vurig het idee van een "legaal", door de "regering" goedgekeurd en door de "regering" geregelde "oplossing" van het zogenaamde "Joodse probleem" (zoals Hitler het noemde). Het werd officieel bekrachtigd, en het gebeurde via de "wet", zodat de mensen zich inbeelden zelf niet verantwoordelijk te zijn voor wat er gebeurde, zelfs als ze er vurig voorstander van waren.

Vandaag de dag, lijden mensen aan selectieve ontkenning, ze zijn snel om terecht te veroordelen wat andere gewelddadige, onderdrukkende regimes hebben gedaan, maar als gevolg van hun eigen geloof in "gezag", zijn ze langzaam om te erkennen dat, ook zijzelf, grootschalige, draconische wreedheden in de naam van de "wet" goedpraten. Zelfs wanneer onderdrukking verder gaat dan louter dreigementen en intimidatie, en leidt tot voortdurend, grootschalig, openlijk geweld en wreedheid, zijn de meeste mensen, als gevolg van hun geloof in "gezag", nog steeds niet in staat om het te herkennen als het kwaad.

Een duidelijk voorbeeld is oorlog. Het nationalisme dat zo sterk is in autoritaire mensen verblindt hen voor het absolute kwaad dat ze vergoelijken en steunen in naam van "nationale defensie". In veel gevallen is *deze* blindheid opzettelijk. Politici evenals behoudende kiezers klagen als de harde realiteit van oorlog aan het volk getoond wordt.

Ze willen met hun vlag zwaaien en juichen voor hun team, enthousiast deelnemen aan de kuddementaliteit, maar ze willen niet de rauwe resultaten *onder ogen zien* van datgene wat ze steunen. Ze kunnen worden overgehaald om trots "de troepen te steunen", en ze geloven in een zogenaamde rechtvaardige oorlog in de abstracte zin, zolang ze maar afgeschermd zijn van het moeten zien van het bloedbad - bloed, ingewanden en lichaamsdelen - die door hun "vaderlandsliefde" wordt veroorzaakt.

Hoewel "vaderlandsliefde" nog steeds wordt afgeschilderd wordt als een grote deugd, is de waarheid dat de moordenaars aan *beide* kanten van elke oorlog, met inbegrip van degenen die vochten voor de meest wrede, meedogenloze regimes in de geschiedenis, ingegeven zijn door het gevoel van rechtvaardigheid dat de nationalistische kuddementaliteit hen geeft. Oorlog kan helemaal niet plaatsvinden zonder dat soldaten hun toewijding en trouw inzetten voor hun eigen club, stam of "land", boven te doen wat juist is. "Vaderlands–liefde" en het geloof in "gezag" zijn de twee belangrijkste ingrediënten voor oorlog. De eenvoudigste manier om in principe goede mensen te brengen tot het plegen van het kwaad is door daden van agressie en verovering af te schilderen als "vechten voor het vaderland".

Hoewel heersers lang hebben geoefend met mind-control over hun onderdanen, is de mind-control van degenen die in "gezag" geloven, in veel gevallen, aan henzelf te wijten. Ze *willen* geloven in "hun land", en in een rechtschapen, abstract principe, een ideaal, een nobel doel (bijvoorbeeld: "het verspreiden van democratie"), zonder na te denken over wat er gebeurt in eenvoudige concrete termen. Het is makkelijker om massamoord te steunen wanneer het "oorlog" heet, en nog meer wanneer het "nationale defensie" heet. Als het in autoritaire, kuddementaliteit terminologie is gehuld, geeft het de mogelijkheid aan de voorstanders - en aan hen die het daadwerkelijk doen gebeuren - zich in te beelden iets moedigs en rechtvaardigs te ondersteunen. Hoewel individuele soldaten echt kunnen geloven dat ze vechten voor een goede zaak, is het onmogelijk om aan de goede kant te staan en in oorlog te zijn met een heel land. Zoals eerder besproken, is de manier waarop "overheden" oorlog voeren *nooit* gerechtvaardigd, en *nooit* moreel, daar het altijd gaat om grootschalig geweld tegen onschuldigen. Maar dat is een feit dat nationalisten, links en rechts, weigeren in te zien.

Een ander voorbeeld van moderne draconische wreedheid, "legaal" begaan in de "vrije wereld", is afkomstig van de geweldscampagne bekend als "de oorlog tegen drugs". Onder de noemer van het proberen een gewoonte uit te roeien - geen geweld, diefstal of fraude, maar louter een *gewoonte* - zijn *miljoenen* geweldloze, vreedzame, productieve mensen overvallen, mishandeld, en opgesloten. Handhaving van "narcotica wetten" gebeurt op een bijzonder brute, wrede manier, met paramilitaire invasies van particuliere woningen, en zijn alledaags. Meerjarige gevangenisstraffen voor slachtofferloze "misdaden" zijn er in overvloed. En de voorstanders van de "oorlog tegen drugs" zijn goed op de hoogte, niet alleen van de openlijk gewelddadige handhavingsacties. Maar ook van het feit dat de enige meetbare effecten, hogere prijzen voor bepaalde geestverruimende middelen zijn, en er meer misdaad gepleegd wordt om voor zulke middelen te betalen. En van de gewelddadige conflicten tussen rivaliserende verkopers van die middelen, en van het feit dat er meer geld, wapens, macht, en "gelegaliseerde" toestemming naar de politie gaat, om

onschuldigen lastig te vallen en geweld tegen hen te plegen. Zelfs als het echt werkte, en het gebruik van bepaalde drugs geëlimineerd of aanzienlijk verminderd was, zou dergelijke wreedheid absoluut onterecht en immoreel zijn. Maar ook al heeft het volstrekt niet geholpen om ook maar één centimeter dichter bij het gestelde doel te komen, juichen veel mensen enthousiast voor nog *meer* lastigvallen, terrorisme en geweld. (Om hypocrisie bij fascisme te voegen, drinken de meeste van hen wel alcohol: een daad moreel gelijk aan hetgeen ze willen dat het "gezag" met geweld uitroeit)

En terwijl miljoenen levens blijvend worden vernietigd door die wrede, draconische kruistocht, geven veel staatisten graag de schuld aan de *slachtoffers*, door te verklaren dat ze "de wet hebben overtreden " en daarom verdienen wat hen wordt aangedaan. Dus, volgens die zogenaamd morele en verantwoorde persoon, zelfs als niemand is geschaad, er geen geweld of bedrog is gepleegd, maar iemand simpelweg niet luistert naar de willekeurige besluiten van zijn meesters, verdient hij het om te worden overvallen, opgesloten of gedood. En, natuurlijk, zien zulke personen het als onvergeeflijk als een van de doelwitten van deze fascistische schurkenstreken beslist om terug te vechten. Vanuit het verwrongen, verwaande gezichtspunt van die vrome nationalistische autoritairen, is het nobel en deugdzaam voor staatshuurlingen om gewelddadig overvallen te plegen, en een productieve, vredelievende cannabisroker, trachten te ontvoeren en gevangen te zetten, maar is het een verschrikkelijk kwaad voor die cannabisroker geweld te gebruiken om zich te verdedigen tegen zulke agressie. Dat is de waanzin die wordt veroorzaakt door het bijgeloof genaamd "gezag".

Gedwongen voordelen

Staatisten verdedigen "belasting" vaak door te stellen dat het gedwongen afnemen van geld door de "regering" met terugwerkende kracht wordt gerechtvaardigd, als een deel van het afgenomen geld wordt besteed op een manier die degene van wie het geld was afgenomen voordelen biedt, of in ieder geval de samenleving in het algemeen ten goede komt. Een staatist kan bijvoorbeeld beweren dat, als iemand op een weg rijdt die deels werd gefinancierd door geld afkomstig van die persoon, of er indirect van profiteert dat anderen de weg kunnen gebruiken, dan die persoon niet mag klagen over "belast" te zijn om het te financieren. Door de ware aard van de situatie te negeren, maken staatisten de fout dit te karakteriseren als simpelweg betalen voor de diensten. Niemand zou een soortgelijk argument maken als "gezag" er niet bij is betrokken. Bijvoorbeeld, stel dat een restaurant een maaltijd leverde aan iemand die niet had besteld, en vervolgens gewapende kerels stuurde om een belachelijk hoge prijs op te halen bij die persoon. Als de persoon, na op die manier te zijn afgeperst, besloot de maaltijd op te eten, zou geen weldenkend mens beweren dat dit de acties van het restaurant moreel aanvaardbaar zou maken. Toch is dat precies vergelijkbaar met de gebruikelijke kijk van staatisten: dat als iemand profiteert van "regerings" diensten, hij niet mag klagen over "belasting". De onuitgesproken aanname is dat "legale" beroving volstrekt legitiem is, zolang het "gezag" achteraf een aantal voordelen biedt aan degene die beroofd werd. En het lijkt voor staatisten weinig verschil te maken of een dergelijk "voordeel" slechts indirect is, of verschrikkelijk duur, of gecombineerd wordt met allerlei andere dingen die helemaal niet ten goede komen aan die

persoon, of waar de persoon moreel tegen gekant is, (b.v. financiering van oorlog, abortus, een religieuze, of een antireligieuze agenda). Dit komt omdat staatisten geloven dat het uiteindelijk het voorrecht is van degenen in "gezag", en niet van degenen die het geld hebben verdiend, om te beslissen hoe het geld moet worden besteed, en dat, zolang de heersende klasse beweert de mensen voor hun eigen bestwil te beroven en te overheersen, gewone arbeiders niet het recht hebben zich te verzetten tegen elke dwang en elk geweld dat de meesters maar nodig achten.

Geweld voor bescherming

Een uitloper van het idee dat de "voordelen" die de "regering" biedt met terugwerkende kracht allerlei diefstal en afpersing rechtvaardigt, is het veelgenoemde belachelijke argument dat het nodig is dat de mensen onder dwang worden beheerst en beroofd, zodat de "regering" hen kan *beschermen* tegen slechte mensen die hen anders met geweld zouden kunnen beheersen en beroven. Deze absurde, verwrongen redenering komt vrij vaak voor, of de discussie nu gaat over een militair "gezag" of over de binnenlandse "rechtshandhaving". En staatisten vertrouwen op angst zaaien om deze krankzinnigheid te versterken, door het doen van sombere voorspellingen over al de nare dingen die in theorie zouden kunnen gebeuren, als de mensen *niet* met geweld worden beroofd via een massale "regerings" afpersingzwendel.

Nogmaals, zulke domme argumenten worden nooit gebruikt in situaties waarbij geen "gezag" is betrokken. Niemand zou accepteren dat het goed is als een restaurant iemand dwingt te betalen voor voedsel dat hij niet heeft besteld, op grond van het feit dat de persoon anders zouden kunnen verhongeren. Niemand zou accepteren dat het goed is als een aannemer iemand dwingt te betalen voor een gebouw dat hij niet heeft besteld, met het argument dat de persoon anders dakloos zou kunnen zijn. Maar nog belachelijker zou zijn om te beweren dat het goed is als een straatbende een "beschermingszwendel" opzet, zodat ze de middelen hebben om alle *andere* gevaarlijke straatbendes buiten hun stad te houden, maar dat is precies de poging tot rechtvaardiging voor alle "regering": dat het moet worden toegestaan om agressie te plegen tegen iedereen, zodat het de mensen kan *beschermen* tegen anderen die misschien agressie tegen hen zouden kunnen plegen. Voorstanders van een sterke politiemacht of een machtig leger - die beide met een gedwongen ontneming van welvaart worden gefinancierd - hebben het uitgangspunt geaccepteerd dat het niet alleen goed is, maar zelfs noodzakelijk dat mensen worden onderdrukt, beheerst en afgeperst door de "regering" zo lang als het wordt gedaan voor hun eigen bestwil. Het feit dat autoritaire "beschermers" nalaten misdaad of oorlog te voorkomen, en dat zelfs drastisch *vermeerderen*, zowel via oorlogszucht als het creëren van "illegale" markten, lijkt onopgemerkt aan de voorstanders van bescherming door een "regering" voorbij te gaan. Nogmaals, alleen maar omdat men "gezag" het recht toekent om agressie te plegen, gebruikt iemand ooit het krankzinnige argument, dat het gepast is geweld tegen mensen te beginnen om hen te "beschermen".

Bij twijfel, voor geweld gaan

In de meeste gevallen zullen mensen zelfs voor met geweld opgelegde autoritaire plannen pleiten omdat ze simpelweg niet zeker zijn wat er zou gebeuren als ze dat niet deden, of niet zeker zijn hoe iets zou worden bereikt als de mensen in vrijheid bleven. Bijvoorbeeld, als iemand moeite heeft zich voor te stellen hoe een volstrekt privaat wegenstelsel zou functioneren, zal hij meestal voor een "regerings" plan pleiten, onder dwang gefinancierd. Als hij niet zeker weet hoe vrije mensen zichzelf goed zouden kunnen verdedigen zonder een permanent leger, zal hij waarschijnlijk een autoritaire militaire oplossing bepleiten, onder dwang gefinancierd middels "belastingheffing". Degenen die in "regering" geloven zullen standaard geweld bepleiten. Alles wat nodig is, is een beetje onzekerheid en onwetendheid om te zorgen dat gewone mensen om een dwingend plan van de "regering" pleiten voor zo ongeveer alles.

Dit is niet hoe mensen zich in hun dagelijkse leven gedragen. De gemiddelde persoon loopt niet iedereen te dwingen, en tegen iedereen die hij tegenkomt geweld te gebruiken, omdat hij niet helemaal zeker weet of iedereen zich anders wel correct gedraagt en de juiste beslissingen neemt. Maar dat is precies wat de meeste staatisten doen via de "regering": ze pleiten voor de wijdverbreide, gedwongen beheersing van miljoenen mensen, simpelweg omdat ze er niet helemaal zeker van zijn dat mensen, als ze in vrijheid leven, hun geld uit zouden geven op de manier waarop ze dat zouden moeten, en anderen zouden behandelen zoals het hoort, vreedzame, effectieve oplossingen voor problemen zouden vinden, etc. Door middel van het bijgeloof van "gezag", kunnen staatisten comfortabel pleiten voor de gewelddadige onderdrukking van hun buren, simpelweg omdat ze niet helemaal zeker zijn hoe hun buren zich anders zouden gedragen.

En de machtslustigen benutten dat feit in hun voordeel. Alles wat de politicus hoeft te doen, om steun te krijgen voor een autoritair ingrijpen, is aan het publiek te vertellen dat de dingen wel eens niet zo goed zouden kunnen werken als hij de mensen in vrijheid liet. Hij hoeft niet eens te wachten tot iemand daadwerkelijk iets oneerlijks, kwaadaardigs, nalatigs of anderszins destructiefs doet. Het enige wat hij hoeft te doen is de mogelijkheid suggereren dat als de mensen nog in vrijheid zijn, er nare dingen zouden *kunnen* gebeuren. Omdat voorstanders van de "regering" een "wet" niet als geweld herkennen, is de drempel om een autoritaire, gedwongen "oplossing" te steunen zeer laag. Degenen die de macht zoeken kunnen eenvoudig suggereren dat een "plan" ergens iemand zou kunnen helpen, en veel mensen zullen "legaal" geweld op basis van alleen die veronderstelling al goedpraten.

Heel wat "regerings" geweld is gebaseerd op gissingen over wat er zou *kunnen* gebeuren als gevolg van wat mensen zouden *kunnen* doen. Bijvoorbeeld, veel van de "staats" dwang in naam van "milieubewustzijn" is gebaseerd op het idee dat de "staat" onder dwang de keuzes van iedereen moet regelen, omdat mensen anders keuzes zouden kunnen maken die bijdragen aan opwarming van de aarde, het einde van het regenwoud, het uitsterven van dieren, enzovoort. Weinig mensen zouden, op eigen houtje, agressie plegen op basis van een *vermoeden* over de mogelijke indirecte gevolgen van de niet kwaadwillende, niet gewelddadige acties van anderen. Toch is dat gemeengoed in "regerings" beleid.

Als een ander voorbeeld van het standaard bepleiten van "regerings" geweld, kunnen we denken aan de praktijk van het met geweld voorkomen dat buitenlanders een voet in een heel "land" zetten, zonder de schriftelijke toestemming van de heersende klasse van dat "land". Zulke immigratie "wetten" creëren net zoiets als een oorlogsmentaliteit, waar een hele demografische groep mensen wordt gecriminaliseerd en gedemoniseerd, en onderworpen aan daden van agressie, op basis van bezorgdheid over wat *sommige* van die mensen zou *kunnen* doen. Mensen menen dat veel "illegalen" misdadigers zijn, of gewoon naar het land komen voor een "uitkering". Ongeacht hoe vaak zulke beschuldigingen kloppen, is het resultaat dat *alle* "illegalen" - iedereen die in het land verblijft zonder toestemming van de politici - gedwongen onder controle zijn. Dit is het resultaat van kuddementaliteit, schuld door associatie. Het zou vanzelfsprekend moeten zijn dat het gebruik van geweld tegen een persoon omdat hij van hetzelfde ras is, of uit hetzelfde land komt, of op een andere manier vergelijkbaar is met iemand die daadwerkelijk schade heeft veroorzaakt, volkomen onterecht is. Merk op dat de pogingen van de "regering" om "illegale immigratie" tegen te gaan, ook leiden tot agressie tegen veel "legale" bewoners (naast "illegalen") bij "grensposten", waarvan er veel niet eens op de grenzen staan. Iedereen die op een weg rijdt tegen te houden en te ondervragen omdat er iemand *misschien* "illegaal" is, is precies het soort van ongerechtvaardigde agressie dat vaak wordt gepleegd door "regerings" agenten, en maar zelden door iemand anders.

De "geweld als standaard" oplossing, kan ook worden gezien in de opdringerige door–zoekingen en ondervragingen van iedereen die probeert op een vliegtuig te stappen in het "land van de vrijen". Om als eigenaar van een vliegtuig voorwaarden te stellen aan iedereen die mee wil in zijn vliegtuig (en als dit zou ook gelden voor een trein, een auto, of iets anders) is iets heel anders dan dat een derde partij met geweld gaat voorkomen dat wie dan ook meevliegt, met welk vliegtuig dan ook, waar dan ook in een heel land, tenzij de kandidaat passagiers zich eerst onderwerpen aan ondervraging, het doorzoeken van hun bagage, en zelfs visitaties, door de agenten van de derde partij. Mensen zouden nooit tolereren dat enig particulier zich op deze manier gedraagt (met de houding van "ik kan maar beter iedereen dwingen, stel dat…"), maar voor de agenten van "gezag", is die tactiek gemeengoed. En mensen beelden zich in dat het legitiem is. In feite *eisen* ze zelfs vaak dat "gezag" zulke dingen doen.

In hun dagelijks leven, is het "standaard" type gedrag van de meeste mensen geweldloosheid. Hoewel er af en toe fysieke conflicten zijn, gaan de meeste mensen tot het uiterste om ze te vermijden, niet alleen door te proberen om geen gevecht te beginnen, maar ook door te proberen om gespannen situaties te ontzenuwen. Zelfs als een gevecht zich voordoet, lopen meestal beide kanten uiteindelijk weg. Elke dag, vinden miljarden mensen manieren om vreedzaam naast elkaar bestaan, zelfs al hebben zij significant verschillende standpunten, overtuigingen en houdingen. Maar dat is in hun *persoonlijke* leven. Als het gaat om "politiek", is geweld de standaard. Iedere kiezer probeert, in meer of mindere mate, zijn eigen opvattingen en ideeën aan iedereen met geweld opgelegd te krijgen, via het mechanisme van "regering". De standaard is niet om anderen "hun eigen ding te laten doen", of om te proberen vreedzaam met elkaar om te gaan; de standaard is om agressie bepleiten tegen absoluut iedereen, door middel van de autoritaire dwang genaamd de "wet". Er is een verbijsterend grote discrepantie tussen wat de gemiddelde

persoon op individuele basis als "beschaafd gedrag" beschouwd, en wat hij als een legitiem en beschaafd ziet als het gaat om de acties van "gezag". Het is moeilijk voor te stellen dat iemand zich in zijn persoonlijke leven zou gedragen op de manier waarop kiezers zich gedragen als het gaat om "politiek". Zo'n persoon zou voortdurend anderen - vrienden en vreemden gelijk - beroven van grote sommen geld om dingen te financieren die hij van belang acht, alsmede het gebruik van bedreigingen, fysiek geweld, en zelfs ontvoeringen om anderen te dwingen tot het nemen van de beslissingen die hij denkt het beste te zijn voor zijn slachtoffers en voor de samenleving in het algemeen. In het kort, zou iedereen die zich in zijn privé leven op de manier gedroeg waarop *alle* staatisten zich in de "politieke" arena gedragen, zou onmiddellijk worden herkend als een misdadiger, een dief en een gek. Maar het doen van precies dezelfde dingen via de "regering", pleiten voor massa afpersing en schurkenstreken, wordt door de meesten aanvaard als iets dat normale, beschaafde mensen *horen* te doen. In feite verwijzen ze soms naar de stemgang als een plicht, alsof het eigenlijk immoreel is om geen voorstander te zijn van dwangmatige overheersing van de buren. Verbazingwekkend, en ironisch is dat, de *enige* mensen die voortdurend grootschalig geweld en dwang via de "regering" *niet* bepleiten - anarchisten en voluntaristen - door de meerderheid meestal bekeken worden als raar, onbeschaafd en gevaarlijk.

Hoe de mythe de deugd verslaat

Bijna alle ouders geven hun kinderen routinematig twee totaal tegenstrijdige bood–schappen: 1) het is per definitie verkeerd om te stelen, te slaan, te pesten, etc. en 2) het is goed om "gezag" te gehoorzamen. Bijna alles dat "gezag" doet vormt pesten, intimidatie met behulp van geweld of dreiging met geweld om het gedrag van anderen te beheersen en hun eigendom af te nemen. Elke "gezagsdrager", van een onderwijzer tot aan de dictator van een land, beheerst niet alleen onder dwang zijn ondergeschikten op een regelmatige basis, maar spreekt en doet ook alsof hij het absolute, onbetwistbare recht heeft om dat te doen. Dus de leraar is altijd onder dwang *zijn* wil aan het opleggen aan de leerlingen, terwijl hij hen op hetzelfde moment vertelt dat het verkeerd is als *zij* onder dwang hun wil aan anderen opleggen. Het is het ultieme voorbeeld van de hypocriete boodschap "Doe wat ik zeg, niet wat ik doe".

Als kinderen werden opgevoed met het idee dat het van nature verkeerd is om te stelen, te slaan, te pesten, etc., waarom zou er dan nog een maatschappelijke behoefte voor hen zijn om ook te worden geleerd "respect voor gezag" te hebben? Het traint hen alleen om gemakkelijker te worden beheerst en bestuurd, dat is in het voordeel van degenen die heerschappij over hen zoeken (ouders, leraren, of politici), maar het traint hen niet om nog beschaafder, meelevender, of humaner te zijn. Het doet precies het tegenovergestelde, zoals de Milgram experimenten hebben aangetoond. Kortom, de kinderen wordt eerst geleerd hoe ze een beschaafd mens kunnen zijn, en dan wordt hen een krankzinnig bijgeloof geleerd, dat alles wat ze over beschaafdheid hebben geleerd overschrijft en uitwist. Deze bizarre paradox is overal terug te zien in deze moderne samenleving.

Een normaal mens zou schaamte en schuld voelen als hij geld van zijn buurman stal, maar hij heeft er geen moeite mee, om door middel van verkiezingen, te bepleiten dat de "regering" nog veel meer geld van diezelfde buurman afneemt. De gemiddelde persoon zal een deur openhouden voor een onbekende, maar zal er ondertussen voor pleiten dat diezelfde onbekende een groot deel van zijn leven onder dwang wordt beheerst via de "wet". De oppervlakkige beleefdheid en inachtneming die de meeste mensen vertonen, is nietszeggend en waardeloos geworden door het enorme niveau van staatsdwang en agressie dat ze bepleiten. Zelfs de nazi's hadden goede tafelmanieren, en zeiden: "alstublieft" en "dank je wel" (in het Duits), en toonden de juiste etiquette en waren over het algemeen hoffelijk, wanneer ze geen massamoord begingen.

Er is een schril contrast tussen hoe bijna alle staatisten anderen in hun persoonlijke leven behandelen en hoe ze bepleiten dat de "regering" anderen moet behandelen via de "wet". Miljoenen mensen die zeer terughoudend zouden zijn om fysiek een ander mens te slaan vergoelijken toch trots de gewelddadige onderwerping of regelrechte moord op duizenden mensen. Ze noemen het "steunen van de troepen". Sommige staatisten zeggen zelfs dat ze tegen de oorlog zijn, maar de troepen steunen. Dit is vergelijkbaar met zeggen dat men tegen verkrachting is, maar verkrachters steunt. Omdat "regerings" troepen *altijd* dwang en geweld gebruiken tegen onschuldigen, wat bijkomstig is aan het defensieve geweld dat ze gebruiken, betekent "steunen van de troepen" noodzakelijkerwijs steunen van onderdrukking. Maar vanwege hun kuddementaliteit en een emotionele gehechtheid aan de eigen landgenoten, proberen veel mensen om "de troepen" te distantiëren van wat het is dat alle "troepen" *doen*.

Als een ander voorbeeld van hoe het geloof in "gezag" waarneming vervormt, geven veel "bijstand" ontvangers openlijk toe, dat als ze moeten kiezen tussen het aanvaarden van vrijwillig geschonken giften van mensen die ze kennen, of iets te ontvangen dat "regering" onder dwang van volslagen onbekenden afnam, ze de voorkeur geven aan het laatste, omdat het, in hun hoofd, het *minst* beschamende is van de twee opties. Het feit dat iemand ooit liever gestolen eigendom zou accepteren dan mededogen en vrijgevigheid te accepteren toont aan hoe diep het geloof in "gezag" het gevoel van moraliteit vervormt.

In het kort, elke staatist - iedereen die in "regering" gelooft - bedriegt zichzelf door te geloven dat hij een goed persoon is die goede dingen steunt en zich verzet tegen onrecht, en beeldt zichzelf respect voor zijn medemens in, terwijl hij ondertussen bepleit dat zijn medemensen onder dwang worden bestuurd, afgeperst, gevangengezet of zelfs gedood. Het bijgeloof van "gezag" heeft zich zo diep in de geest van de massa genesteld, dat ze kwaad kunnen bepleiten op een gigantisch, bijna onbevattelijk niveau, terwijl ze zich toch verbeelden liefdadig en medelevend te zijn. Ze eisen dat de "regering" dingen doet, die ze nooit zouden durven dromen op eigen houtje te doen. Ze houden zichzelf voor, on–gewelddadige, beschaafde, verlichte wezens te zijn, terwijl ze bepleiten dat al hun buren routinematig worden beroofd en met geweld beheerst, en in hokken gestopt of gedood als ze zich verzetten. In waarheid, de menselijke oppervlakkige naastenliefde, hun mededogen en beleefdheid is niets anders dan een wrede grap in vergelijking met wat bijna iedereen doet, of wat ze anderen vragen te doen, in de naam van "gezag".

Veel ouders en leerkrachten herhalen regelmatig hetgeen misschien wel de meest fundamentele regel van de mensheid is, ook wel "de gouden regel" genoemd: Behandel anderen zoals je zelf behandeld wilt worden. Echter, geen van die leraren, en bijna geen van de ouders, die deze regel uitkramen, leven werkelijk bij deze regel, want door middel van "gezag", bepleiten ze dat afpersing en dwang wordt opgelegd aan iedereen die ze kennen. "De gouden regel" is in wezen een formule voor anarchie: als iemand niet graag gedomineerd wil worden en onder dwang beheerst door anderen, moet hij er geen voorstander van zijn dat anderen worden gedomineerd en onder dwang beheerst. Als men met rust gelaten wil worden, moet hij anderen met rust laten. Indien hij de vrijheid wenst om zijn eigen leven te leiden, moet hij anderen de vrijheid laten om hetzelfde te doen. Om het bot te zeggen, pleiten voor agressie tegen anderen, ook al is het via enige vorm van "regering", is volkomen onverenigbaar met het zijn van een liefdadig, zorgzaam, medelevend, vriendelijk, fatsoenlijk, liefdevol mens. En de enige reden waarom zo veel anderszins goede mensen voortdurende grootschalige agressie via de "regering" blijven bepleiten, is omdat ze zijn verleid de leugen te accepteren dat er een wezen is dat "gezag" heet, dat niet gebonden is door morele normen die van toepassing zijn op mensen.

"Linkse" lafheid

Bot gezegd, willen de mensen dat "gezag" bestaat omdat ze zelf onvolwassen lafaards zijn. Ze willen een almachtige entiteit om hun wil aan anderen op te leggen. Dit neemt verschillende vormen aan in verschillende variaties van politieke pleidooien, maar de basismotivatie is altijd hetzelfde. De politiek "linkse", bijvoorbeeld, heeft een hekel aan de realiteit. Hij wil niet dat er een wereld bestaat waarin lijden en onrecht mogelijk zijn. Maar in plaats van te doen wat hij als mens kan, wil hij een "regering" om het voor hem te doen. Hij wil een magische entiteit die ervoor zorgt dat iedereen, zichzelf inbegrepen, wordt gevoed, gehuisvest en verzorgd, ongeacht hoe lui of onverantwoordelijk ze zijn. In plaats van mensen te vertrouwen om voor elkaar zorg te dragen, wil hij een bovenmenselijk "gezag" dat huisvesting, voedsel, gezondheidszorg, en allerlei andere dingen, voor iedereen garandeert. Hij wil het zo graag, dat hij weigert om de voor de hand liggende waarheid te accepteren dat een dergelijke garantie nooit mogelijk is, en dat als gewone stervelingen de *zorg* voor zichzelf en elkaar niet op zich nemen, niets anders voor hen zal zorgen.

De "linkse" ziet de wereld als een voortzetting van het klaslokaal, waar er altijd een "gezag" de leiding en de controle heeft die ervoor zal zorgen dat de goede kinderen worden beloond en ze worden beschermd tegen de slechte kinderen. Elk kind wordt verteld wat te doen en wordt verzorgd, en alles wat er van hem gevraagd wordt is dat hij doet wat hem wordt opgedragen. Er wordt niet van hem verwacht dat hij enige verantwoordelijkheid draagt voor zijn eigen welzijn, behalve zijn gehoorzaamheid aan het "gezag". Hij voorziet niet in zijn eigen voedsel, of zijn eigen onderdak, of zijn eigen bescherming, of iets anders. Hij vertrouwt er gewoon op dat het "gezag" (b.v. leerkrachten en ouders) voor hem zullen zorgen. Hij is opgegroeid in een omgeving die geen gelijkenis vertoont met de werkelijkheid en hem wordt geleerd om te kijken naar "gezag" voor al zijn behoeften.

En de "linkse" blijft precies datzelfde doen, lang nadat hij de school verlaten heeft. Hij spreekt over iedereen die "recht" heeft op huisvesting, voedsel, gezondheidszorg, en andere dingen, alsof een reusachtige sinterklaas verplicht is om ervoor te zorgen dat dergelijke dingen op magische wijze verschijnen voor iedereen. De realiteit van de natuur, hoewel het hem elke dag in het gezicht staart, is te storend voor hem om te erkennen, omdat het zo anders *is* dan de wereld waarin hij opgroeide, waar het "gezag" voor alles verantwoordelijk was. De partijprogramma's die worden ondersteund door "linksen" zijn een manifestatie van hun eigen waanzinnige angst voor de werkelijkheid en hun weigering om de wereld te zien zoals het is. Ze zijn zo bang voor onzekerheid dat ze proberen zich het bestaan in te beelden van een bovenmenselijke entiteit ("regering"), dat op één of andere manier alle onzekerheden van de werkelijkheid kan overwinnen en een altijd veilige, altijd voorspelbare wereld kan creëren. En als de mythologische redder niet alleen faalt om de wereld te repareren, maar alles veel erger maakt (zoals gebeurde met de collectivistische regimes van de Sovjet-Unie, Cuba, China, en vele anderen), weigert de "linkse" nog steeds zijn blinde geloof in de alwetende, almachtige god genaamd "regering" te laten vallen.

Een eenvoudige vergelijking doet alle "linkse" politieke theorieën instorten. Als honderd mensen schipbreuk lijden op een eiland, hoe inhoudsloos zou het dan zijn om te zeggen dat iedereen daar "recht" heeft op eten, of op gezondheidszorg, of op een baan, of op een "leefbaar loon"? Als, bijvoorbeeld, iemand "recht" heeft op huisvesting, en huisvesting komt alleen van de kennis, vaardigheden en inspanningen van andere mensen, betekent dit dat die ene persoon het recht heeft om een andere persoon te *dwingen* om een huis voor hem te bouwen. Dit is precies wat er in een groter verband gebeurt, wanneer "linksen" bepleiten dat sommige mensen met geweld beroofd worden via de "belasting" om te voorzien in "behoeften" van anderen. Het idee dat mensen op grond van hun loutere bestaan recht hebben op allerlei dingen - dingen die alleen ontstaan als gevolg van menselijke kennis en inspanning - is waanzinnig. Het logische gevolg van dit zogenaamd liefdevolle en barmhartige oogpunt is geweld en slavernij, want als "behoefte" iemand het recht geeft op iets, moet datgene eerst met geweld worden afgenomen van iedereen die het heeft of het kan produceren, als hij het niet vrijwillig zal leveren.

Het feit dat een dergelijke kortzichtige, dierlijke houding ("collectivisme") wordt neergezet als een progressieve medelevende filosofie verandert niets aan het feit dat het in werkelijkheid niet te onderscheiden is van de "filosofie" van ratten en kakkerlakken: ongeacht wie iets produceerde, als iemand anders het wil (of beweert het "nodig te hebben"), moet hij het met geweld nemen. (Het Communistisch Manifest spreekt hierover als "van ieder naar zijn vermogen, aan ieder naar zijn behoefte".) Natuurlijk, is er een fundamenteel verschil tussen suggereren dat mensen die iets over hebben, *vrijwillig* de minder bedeelden zouden moeten helpen, en het bepleiten dat er *geweld* moet worden gebruikt om dingen "eerlijk" te maken. "Regerings" regelingen gaan nooit over het *vragen* aan mensen om elkaar te helpen; ze gaan altijd over het gebruik van bedreiging en agressie om mensen te *dwingen* om bepaalde dingen te doen en zich te gedragen op een bepaalde manier. Maar de mythe van "gezag" staat "linksen" toe te pleiten voor grootschalig, voortdurend geweld en intimidatie, terwijl ze zich ondertussen verbeelden zorgzaam en medelevend te zijn. Wat politiek "linksen" in feite willen, is een alwetende, almachtige

"mama" om mensen te *dwingen* om te delen en leuk te spelen, en ze *negeren* het feit dat zoiets niet bestaat, en dat zoiets inbeelden alleen bijdraagt aan geweld, lijden en ellende voor de samenleving.

"Rechtse" lafheid

Net zoals politiek "linksen" willen dat een gigantische mama-staat iedereen beschermt en voor iedereen zorgt, willen politiek "rechtsen" een gigantische *papa-staat* om hetzelfde te doen. De resultaten verschillen enigszins, maar het achterliggende waanidee is hetzelfde: het verlangen naar een almachtig "gezag" om de mensheid te beschermen tegen de realiteit, het "rechtse" waanidee richt zich minder op moederlijke vertroeteling en het bij de hand nemen, maar richt zich meer op vaderlijke bescherming en discipline. "Rechtsen" willen een "regering" gebruiken om een grote, krachtige beschermende machine te creëren, en om stevig de moraal op te leggen aan de bevolking, waarvan zij zich inbeelden dat dit nodig is voor het overleven van de mensheid. Hun ontkenning van de werkelijkheid is net zo sterk als die van de "linksen". Ook de eilandvergelijking demonstreert het punt goed. Als honderd mensen schipbreuk lijden op een eiland, wie kan zich dan voorstellen dat het dwingen van de meerderheid een "beschermer" te dienen en te gehoorzamen, nodig of nuttig zou zijn? En wie kan zich voorstellen dat het met geweld opleggen van de moraal van één of twee van hen op de rest, een dergelijke groep deugdzamer zou maken?

Een "rechtse" *papavorm* van "regering" is het equivalent van een strenge vader, die optreedt als beschermer van de familie tegen krachten van buitenaf (het equivalent van een "regerings" leger), en de beschermer van elk lid van de familie tegen anderen in de familie (het equivalent van binnenlandse "rechtshandhaving"), en degene die "ongewensten" uit de buurt van de familie houdt (het equivalent van de immigratie "wetten"), alsmede de handhaver van de moraal, die familieleden die ongehoorzaam zijn aan de regels straft. Dit laatste komt overeen met "wetten" tegen pornografie, prostitutie, gokken, drugsgebruik, en andere gewoonten en gedragingen die, hoewel zij geen geweld of bedrog vormen tegen wie dan ook, door velen wordt geacht destructief te zijn - fysiek, moreel of geestelijk - voor diegenen die zich ermee inlaten.

Maar proberen om de moraal onder dwang op te leggen is schadelijker dan het gedrag zelf. Afgezien van het feit dat niemand het recht heeft om met geweld geweldloze keuzes van een ander te beheersen, is het ook vreselijk gevaarlijk om het precedent te scheppen, dat het goed is om geweld te gebruiken om onbetamelijk of onaangenaam gedrag uit te bannen. Zodra zo'n uitgangspunt in principe aanvaard wordt, zal de hele menselijke samenleving een voortdurende oorlog van iedereen tegen iedereen zijn. Er zal nooit een tijd zijn waarin iedereen dezelfde waarden en standpunten deelt. Vrede en vrijheid kunnen niet bestaan als ieder verschil van mening, en ieder verschil in levensstijl of gedrag, leidt tot gewelddadige conflicten via "regerings" dwang. Beschaving, een toestand van vreed–zaam samenleven, komt niet doordat iedereen hetzelfde gelooft, maar doordat mensen overeenkomen af te zien van het initiëren van geweld, zelfs tegen mensen die *niet* dezelfde dingen geloven. "Rechts" staatisme garandeert, net zo goed als de "linkse" versie, voortdurende strijd en conflict, omdat het ernaar streeft de vrije wil en het individuele

oordeel, te overschrijven met de zogenaamde moraal van een heersende klasse, wier eerste principe gedwongen overeenstemming en eenvormigheid is. Natuurlijk kan geweld geen deugd creëren ook al creëert het soms gehoorzaamheid, zodat alle pogingen van "gezag" om mensen te dwingen moreel en deugdzaam te worden, gedoemd zijn te mislukken, en het uiteindelijk niets anders oplevert dan de toename van geweld en conflicten in de samenleving.

Echte tolerantie

Het geloof in "gezag" is zo sterk dat veel mensen het afkeuren van iets automatisch associëren met willen dat de "regering" het "illegaal" maakt. In hun privé-leven, zouden de meeste mensen zelfs in hun wildste dromen nooit overgaan tot geweld tegen iedereen die ze tegenkomen die een onaangename gewoonte of levensstijl heeft. Bijna iedereen tolereert, op een regelmatige basis, keuzes en gedrag van anderen dat hij niet goedkeurt. Natuurlijk, iets "tolereren" betekent alleen maar iets toelaten om te bestaan (d.w.z. niet proberen het met geweld uit te bannen); het betekent niet het goedpraten of goedkeuren ervan. Echte tolerantie is wat mensen met verschillende standpunten en overtuigingen vreedzaam naast elkaar laat bestaan.

Ironisch genoeg wordt de term "tolerantie" door staatisten vaak gebruikt als een excuus om *intolerantie* te begaan. Bijvoorbeeld, als een werkgever ervoor kiest om geen zaken te doen met iemand op basis van iemands ras, religie, seksuele geaardheid, of een ander algemeen kenmerk, noemen sommigen dat "intolerantie" (wat het niet is). En dan willen ze dat de "regering" gebruikt maakt van de macht van de "wet" om de werkgever te dwingen wie dan ook aan te nemen die de "regering" goeddunkt. En dat is intolerantie, omdat het neerkomt op weigeren iemand zijn eigen keuzes te laten maken, met wie hij zich wil associëren en met wie hij wil handelen.

Dit is slechts één van de vele voorbeelden van hoe het geloof in "gezag" de verschillen verergert, en geweld introduceert waar het anders niet zou *plaatsvinden*. Er zijn verschillende geweldloze manieren waarop mensen het gedrag dat zij afkeuren kunnen ontmoedigen. Neem het voorbeeld van een ondernemer die weigert om zwarten aan te nemen (wat misschien weerzinwekkend is, maar het is *niet* een daad van agressie). Degenen die een dergelijk beleid aanstootgevend vonden, kunnen zijn bedrijf boycotten, of zich uitspreken tegen zijn werkwijzen of overtuigingen. In plaats daarvan, is voor staatisten de gebruikelijke reactie op zo’n situatie, een verzoekschrift in te dienen bij het "gezag" om zogenaamd eerlijke en verlichte keuzes op te *dringen* aan iedereen.

Hetzelfde geldt voor vele andere maatschappelijke problemen. De strijd over de vraag of het homohuwelijk "legaal" moet worden erkend of "verboden" is niets anders dan een wedstrijd in onverdraagzaamheid van beide kanten. Het is niet gerechtvaardigd om met geweld te voorkomen dat twee mannen zeggen dat ze getrouwd zijn, noch is het gerechtvaardigd om iemand anders te dwingen om een dergelijke relatie als "huwelijk" te erkennen. Het idee dat iedereen hetzelfde moet denken over wat een huwelijk (of iets anders) vormt, is een symptoom van conformiteitfascisme. Op dezelfde manier trachten

"onzedelijkheidswetten" onder dwang te beperken wat mensen kunnen lezen of bekijken, en "opiumwetten", evenals veel van wat de voedsel en waren autoriteit doet, zijn pogingen om met geweld te beperken welke stoffen mensen kunnen innemen. "Minimumloon–wetten" proberen met geweld te controleren wat twee mensen mogen afspreken. "antidiscriminatiewetten" proberen mensen te dwingen tot het maken van deals en associaties die ze niet willen maken. "Invaliditeitswetten" zijn pogingen om geweld te gebruiken, in de naam van "eerlijkheid", om te regelen welke diensten mensen kunnen bieden, zoals het sluiten van een bedrijf als de eigenaar zich niet kan veroorloven om een rolstoeloprit of een mindervaliden toilet te installeren.

Al zulke "wetten", en al zulke daden van "gezag" en "regering", zijn daden van agressie, exact het *tegenovergestelde* van tolerantie. Het is absurd om te proberen mensen te dwingen aardig, eerlijk, of meelevend te zijn, niet alleen omdat agressie van nature verkeerd is, maar ook omdat er nooit slechts *één* idee is van wat aardig, eerlijk en medelevend zijn inhoudt. Dat miljoenen mensen constant vechten om het zwaard van het "gezag", elk in de hoop om met geweld zijn visie op "goedheid" op te leggen aan iedereen, is de directe oorzaak van het grootste deel van het geweld en de onderdrukking in de geschiedenis geweest. Hoewel het misschien tegen de intuïtie lijkt in te gaan, is dit feit historisch onbetwistbaar: *het merendeel van het kwaad begaan door de geschiedenis heen is afkomstig van pogingen om "gezag" te gebruiken om goede dingen te bereiken.*

De grondwet van de Sovjet-Unie, bijvoorbeeld, beschreef een "gezag" dat iedereen gelijk zou behandelen, ongeacht ras, religie, beroep of geslacht, en de individuele rechten van alle burgers in hun economische, politieke en sociale leven in stand zou houden. De "rechten" in de Sovjet grondwet opgesomd bevatten ook de vrijheid van meningsuiting, vrijheid van godsdienst, het recht op werk, het recht op rust en vrije tijd, het recht op huisvesting. het recht op onderwijs, het recht op gezondheidszorg, en het recht van de burgers om te worden verzorgd op hun oude dag, onder andere. Het werkelijke gevolg van dit nobel klinkende experiment was echter voortdurende, gewelddadige onderdrukking, lastigvallen, intimidatie, economische slavernij, gedwongen onderdrukking van gedachten en meningen, grootschalige armoede, en moord op tientallen miljoenen mensen, velen via opzettelijk georkestreerde hongerdood. De grondwet van de Volksrepubliek China is zeer vergelijkbaar met die van de Sovjet-Unie, en de resultaten waren dat ook: grootschalige gewelddadige onderdrukking en tirannie, en ook massamoord. (Vooral de poging van de Chinese "regering" om de dwang van de staat te gebruiken om de bevolkingsgroei te beperken heeft tot verschrikkelijke en betreurenswaardige resultaten geleid.)

Tirannen hebben altijd gepredikt de nobelste intenties te hebben voor wat ze doen. Maar zelfs die goede bedoelingen, wanneer het geloof in "gezag" erbij komt, leiden altijd tot immoreel geweld, soms tot een bijna onbevattelijk niveau. Zelfs zonder alle historische voorbeelden, moet het duidelijk zijn dat proberen medeleven, eerlijkheid, liefde, deugd, samenwerking en broederschap te bereiken door middel van autoritaire *agressie* en *geweld* krankzinnig is, en dat een "regering", van nature, als instrument van dwangmatige overheersing nooit kan, en nooit zal leiden tot gerechtigheid, vrede en harmonie.

Het is ook het vermelden waard dat de politiek linkse *en* rechtse allebei verliefd zijn op het concept van "gelijkheid", de politiek rechtse is voor "gelijkheid onder de wet", en de linkse is voor "gelijke behandeling". Maar geen van beiden wil eigenlijk echte gelijkheid, omdat ze beide de heersende klasse *uitzonderen* van die "gelijkheid". Echte gelijkheid sluit het bestaan van *alle* "regering" uit, omdat een heerser en een onderdaan natuurlijk nooit gelijken kunnen zijn. Wat staatisten eigenlijk willen is gelijkheid onder de slaven, maar enorme ongelijkheid tussen de slaven en de meesters. Dit laat opnieuw zien dat ze "regering" zien als bovenmenselijk, want het komt nooit bij hen op, als ze "gelijkheid voor iedereen" voorstellen, dat die gelijkheid ook de politici en de politie zou insluiten.

Groot of klein, links of rechts, de staat is slecht

Alle personen die voorstander zijn van een "regering" in welke vorm dan ook, - links, rechts, gematigd, onafhankelijk, communistisch, fascistisch, religieus, of een andere smaak - gelooft dat vertegenwoordigers van de "regering" op grote schaal daden moeten begaan die, indien ze zouden worden begaan door een ander, algemeen zou worden erkend als onrechtvaardig en immoreel. Alle staatisten geloven dat de mensen die voor "regering" werken, een *vrijstelling* hebben van de fundamentele menselijke moraal, en niet alleen dingen *mogen* doen waartoe anderen geen recht toe hebben, maar zulke dingen zullen en *moeten* doen, voor het (veronderstelde) belang van de samenleving. Het soort en de mate van agressie varieert, maar *alle* staatisten zijn voorstander van agressie.

In de mythologie van staatisten, zijn politiek "links" en "rechts" tegenpolen. In werke–lijkheid, zijn het twee kanten van dezelfde medaille, het verschil zit alleen in wat de verschillende kiezers hopen dat de machthebbers zullen doen met die macht. Maar in de praktijk, houden "linkse" en "rechtse" politici zich allemaal bezig met herverdeling van geld, oorlogszucht, gecentraliseerde controle van de handel, en tal van dwingende beperkingen op het gedrag van hun onderdanen. Als "rechtse" en "linkse" regeringen volledige macht benaderen, zijn ze absoluut niet meer van elkaar te onderscheiden. Hitlers zogenaamd "extreem rechtse" regime, en Stalins zogenaamd "extreem linkse" regime, waren vrijwel identiek. Wat het oorspronkelijke afgekondigde doel van die beide ook was, het eindresultaat was totale macht en controle voor de politici, en volledige hulpeloosheid en slavernij van alle anderen.

Het mogen kiezen tussen de verschillende politieke partijen geeft de mensen precies evenveel macht en vrijheid als kiezen tussen de dood door opknoping of executie door een vuurpeloton. En het toevoegen van een derde partij voegt alleen de optie dood door elektrocutie toe. Zolang de mensen alleen maar kibbelen over *welke* bende iedereen tot slaaf moet maken ("democratie"), zullen de mensen in slavernij blijven.

Ironisch genoeg, klagen staatisten van allerlei pluimage over de invloed die "lobbyisten" en "speciale belangengroepen" hebben op politici, en negeren het feit dat *elke* kiezer een speciaal belang is, en elke campagnemedewerker een lobbyist is. Zodra mensen de veronderstelling geaccepteerd hebben dat de "regering" het recht heeft om onder dwang de samenleving op microniveau te regelen, is het onvermijdelijk dat er voortdurende

competitie tussen groepen zal zijn, die allemaal geld en gunsten aan politici geven om hun zin te krijgen. Het is dom om eerst voorstander te zijn van autoritair bestuur ("regering") en dan te klagen over het onvermijdelijke *effect* van autoritair bestuur: mensen die proberen om invloed te kopen. Politici kunnen alleen worden gekocht omdat ze de macht hebben om te verkopen, en zij hebben alleen maar de mogelijkheid om te verkopen omdat de mensen in "regering" geloven. Staatsmacht zal altijd worden gebruikt om de agenda van één persoon te dienen ten koste van een ander (hoe kan dwang anders worden gebruikt?), wat het probleem van "corruptie bij de regering" irrelevant maakt. Elke staatist *wil* dat de "regering" met geweld zijn wil aan anderen oplegt, maar noemt het "corruptie" als de agenda van iemand *anders* wint, de hypocrisie is verbazingwekkend.

Zo ook rechtse geleerden, die in radio-interviews en elders, schijnheilig linkse politici afbranden voor het bepleiten van gedwongen herverdeling van rijkdom, terwijl de geleerden precies hetzelfde doen voor iets andere doeleinden. Kritiek leveren op bijstand en ondertussen voorstander zijn van zakelijke subsidies, of het bekritiseren van wetsvoorstellen voor "eerlijkheid", maar ondertussen voorstander zijn van de "oorlog tegen drugs", of het bekritiseren van linkse plannen om de industrie te nationaliseren, terwijl hij zelf voorstander is van een gigantisch, onder dwang gefinancierd "regerings" leger toont een volledige afwezigheid van filosofische principes. Op hetzelfde moment, is het net zo hypocriet van linksen om heel rechtschapen rechtse oorlogszucht te veroordelen en ondertussen een reusachtige, opdringerige, venijnige afpersing zwendel ("belasting") te steunen, of om te klagen over de "intolerantie" van de rechtse, en ondertussen allerlei autoritaire gedragscontroles te bepleiten. In werkelijkheid is er geen echt verschil tussen de filosofische principes van de ene staatist en de andere, omdat ze beiden instemmen met de vooronderstelling dat een heersende klasse, met het recht om de bevolking te beheersen en te beroven, noodzakelijk en legitiem is. Het enige argument daarna is niet één van principe, maar gewoon een debat over de vraag hoe de buit verdeeld moet worden en welke keuzes de arbeiders moeten worden opgedrongen. Er is niet zoiets als een tolerante linkse of een tolerante rechtse omdat *niet één* van hen tolereert dat mensen hun eigen geld besteden en hun eigen leven beheren.

Het is waar dat de mate van het kwaad en de soorten immorele agressie die bepleit worden variëren op basis van de verschillende stijlen van staatisme. Voorstanders van de grondwet bepleiten bijvoorbeeld relatief lage niveaus van diefstal en afpersing ("belastingen") en willen dat alleen bepaalde, beperkte activiteiten en gedragingen moeten worden geregeld door middel van dreiging en dwang ("regulering"). Maar elke macht die elke grondwet pretendeert te verlenen aan een wetgever is macht die *niet* in het bezit is van gewone stervelingen. Wie zou de moeite nemen om een regel in een grondwet te schrijven die pretendeert om aan *bepaalde* mensen een recht te verlenen, terwijl alle anderen dat al bezitten? Al zulke "verlening van macht", elk document dat beweert "regering" te creëren of enige "wetgever" te bekrachtigen om iets te doen, zijn pogingen om een vergunning uit te geven om kwaad te plegen. Echter, zoals overduidelijk voor zichzelf zou moeten spreken, geen mens of groep van mensen - ongeacht welke documenten ze creëren of welke rituelen ze uitvoeren - kan aan iemand anders morele toestemming verlenen om kwaad te plegen. En het stellen van vermeende "grenzen" aan een dergelijke toestemming

maakt het niet meer zuiver of legitiem. Kortom, bepleiten van "regering" is altijd bepleiten van het kwaad.

Linksen en rechtsen houden beiden vol dat iemand "de leiding" moet hebben, want dat is de realiteit waar ze in opgegroeid zijn: het enige wat van hen verlangd werd was dat ze gehoorzaam zijn aan het "gezag", door die training, hebben ze weinig of geen idee wat te doen als ze aan hun lot worden overgelaten, als er niemand is om hen te vertellen wat te doen. Dus weigeren ze op te groeien, en proberen een bovenmenselijke "gezag" in bestaan te hallucineren. Paradoxaal genoeg, aangezien er geen aardse soort boven de mens is, willen zij deze bovenmenselijke entiteit fabriceren uit niets anders dan mensen, en proberen dan om er bovenmenselijke kwaliteiten, rechten en deugden aan te geven.

Het hele concept is een waanvoorstelling, maar het wordt gedeeld door de overgrote meerderheid van de mensen over de hele wereld, die weigeren het feit te accepteren dat er geen kortere weg is naar het vaststellen van goed en kwaad, dat er geen magische truc bestaat die waarheid en rechtvaardigheid automatisch zal laten prevaleren, dat er geen "systeem" bestaat dat de veiligheid of eerlijkheid kan garanderen, en dat de dagelijkse sterfelijke mensen, met al hun gebreken en tekortkomingen, de beste en de enige hoop zijn voor de beschaving. Er is geen tandenfee, of sinterklaas, of magische entiteit genaamd "regering", die een immorele soort zich moreel kan laten gedragen, of een groep van onvolmaakte mensen perfect kan laten functioneren. En het geloof in een dergelijke entiteit, meer dan alleen maar zinloos en ineffectief, verhoogt drastisch de algemene domheid, conflicten, onrecht, intolerantie, geweld, onderdrukking en moord in de menselijke samenleving. Toch, de meeste van hen, geïndoctrineerd in de verering van de "regering", houden liever vast aan hun vertrouwde, verschrikkelijk destructieve, gruwelijk slechte, diep antimenselijke bijgeloof dan volwassen te worden en het feit te accepteren dat er niemand boven hen is. En dat er geen reuze papa of mama is om alles goed te maken, dat ze zelf aan het roer staan, en dat elk van hen zelf verantwoordelijk is om te bepalen wat hij moet doen en dat vervolgens doen. Helaas, ze lijden liever in de hel van eeuwigdurende oorlog en totale onderwerping dan dat ze de onzekerheid en de verant–woordelijkheid onder ogen zien die komt met de vrijheid.

Het geloof in "gezag" ontkracht, en heeft voorrang op bijna alle positieve effecten van religieuze en morele overtuigingen. Wat de meeste mensen hun "religie" noemen is een lege huls, en wat de meeste mensen uitkramen als hun morele deugd is irrelevant, zolang ze in de mythe van "gezag" geloven. Christenen, bijvoorbeeld, wordt dingen geleerd als "Als iemand je slaat, keer hem de andere wang toe", en "heb je naaste lief" (en zelfs "heb je vijanden lief") en "behandel anderen zoals je wilt dat ze jou behandelen". Maar elke zogenaamde christen die in de "regering" gelooft laat deze principes voortdurend varen, en bepleit voortdurende agressie tegen iedereen - vriend en vijand, buurman en onbekende - via de cultus van "regering". Om een show op te zetten als zijnde vroom, religieus, meelevend, liefdevol en deugdzaam en ondertussen te "stemmen" voor een "regerings" bende, die belooft geweld te gebruiken om het handelen van iedereen die je kent te beheersen is het toppunt van hypocrisie. Zich onthouden van persoonlijk beroven van de naaste, en ondertussen voorstander te zijn dat iemand *anders* het doet, is zowel laf als

hypocriet. Maar bijna elke christen (en elk lid van elke andere religie) doet zulke dingen doorlopend, door middel van "politieke" ondersteuning.

Zoals eerder genoemd, is het geloof in "regering" een puur religieus geloof. Als zodanig, zijn verreweg de meeste mensen die het label "atheïst" dragen niet echt atheïsten, omdat zij in de god genaamd "regering" geloven. Natuurlijk herkennen ze het niet als een religieuze overtuiging, maar hun geloof in die etherische, bovenmenselijke redder van de mensheid ("gezag") is net zo diep en net zo op geloof gebaseerd als elke andere religieuze overtuiging. Ironisch genoeg, wijzen atheïsten vaak *snel* naar de gruweldaden die in de geschiedenis begaan zijn in de naam van religie, maar ze verzuimen de gruwelijke resultaten van de god waarvoor *zij* buigen op te merken: de "regering". Atheïsten zijn absoluut correct om erop te wijzen dat toen kerken het geaccepteerde "gezag" waren - de organisaties verondersteld het recht te hebben om anderen met geweld te regeren - velen van hen op grote schaal, gruwelijke daden, terrorisme, marteling en moord pleegden. Maar wat de meeste moderne atheïsten zich niet realiseren, ondanks duidelijke bewijzen die recht voor hun neus liggen, is dat zij lid zijn van de meest destructieve kerk in de geschiedenis, de kerk van de "regering", die erin geslaagd is om gruweldaden, dood en verderf aan te richten op niveau dat veel verder gaat dan wat zelfs de meest wrede kerken in het verleden deden. Bijvoorbeeld, in de tijdsspanne van tweehonderd jaar, werden rond één of twee miljoen mensen gedood in de godsdienstoorlogen die bekend staat als "de kruistochten", ter vergelijk, in de *helft* van die tijdsduur in de twintigste eeuw, werden meer dan *honderd keer* zoveel mensen gedood door "progressief beleid" van collectivist–ische "regeringen". Vooruitgang in de technologie zal ongetwijfeld een grote rol gespeeld hebben in de toename van het aantal doden, maar het punt is, of het masker van "gezag" nu gedragen wordt door een kerk of een staat, het bijgeloof is verschrikkelijk gevaarlijk, en het resultaat verschrikkelijk destructief. Het feit dat er zoveel atheïsten één vorm van bijgeloof hartstochtelijk veroordelen, en ondertussen heftig *voorstander* zijn van een andere vorm, toont een verbazingwekkende mate van selectieve blindheid, vaak zijn degenen die het meest kritisch zijn over de onderdrukking door "religie", een deel van de meest vrome "ware gelovigen" van de god genaamd "regering".

Nogmaals, in de ogen van hen die in de "regering" geloven, is er een wereld van verschil tussen aanvaardbaar *individueel* gedrag en aanvaardbaar "regerings" gedrag. Wanneer een individu iets steelt, wordt het gezien als een immorele misdaad; wanneer degenen in de "regering" *miljarden* per jaar stelen, wordt het als acceptabel gezien. Als de gemiddelde persoon zijn eigen geld drukt, en uitgeeft, wordt dat gezien als fraude en valsemunterij - een immorele daad verwant aan diefstal. Wanneer de "regering" aan een particuliere bank "legale" toestemming geeft om hetzelfde te doen, maar met *biljoenen* fiatgeld, uit het niets gecreëerd papiergeld, wordt dat gezien als acceptabel, zelfs nuttig en nodig. Terwijl verschillende "overheden" hebben verklaard dat het de gewone man niet is "toegestaan" om vuurwapens te bezitten, mogen de "regerings" huurlingen geweren, bommen, tanks, straaljagers, raketten en zelfs kernwapens hebben.

Ironisch genoeg, worden zulke wapens - met uitzondering van kernwapens - routinematig in de handen gestopt van dezelfde mensen, die *voordat* zij huurlingen voor de staat werden, verboden werd om wapens te bezitten. Met andere woorden, als die mensen hun

eigen oordeel gebruiken, verklaren politici dat ze te onbetrouwbaar zijn en te veel een gevaar voor de samenleving, om te worden vertrouwd met een vijfshots revolver. Maar wanneer diezelfde mensen blindelings orders opvolgen, en de commandostructuur gehoorzamen, verklaren diezelfde politici dat ze kunnen worden vertrouwd met geweren, sluipschuttersgeweren, granaten, geplaatste machinegeweren, tanks, gevechtsvliegtuigen, bommenwerpers, zware artillerie, en talloze andere instrumenten van grootschalige vernietiging.

Naast de grote kloof tussen wat de massa waarneemt als aanvaardbaar individueel gedrag en aanvaardbaar "regerings" gedrag, lijkt het publieke gevoel wanneer de "regering" te ver is gegaan bijna willekeurig. De normen waarop de gemiddelde mensen worden beoordeeld zijn eenvoudig en constant: als ze stelen, bedriegen, mishandelen of moorden, is dat slecht. Maar de maatstaf van goed en kwaad voor de "regering" lijkt grotendeels willekeurig. Het is nu bijvoorbeeld algemeen aanvaard dat het "verbod" op alcohol niet gerechtvaardigd zou zijn, maar het "verbieden" van het telen van cannabis - en het gebruik van grootschalig, voortdurend geweld om dat verbod af te dwingen - is legitiem. Als een nog meer bizarre tegenstrijdigheid, zouden de meeste mensen terecht beledigd zijn als de "regering" probeerde iedereen te dwingen tot het oprapen van zwerfvuil in zijn eigen buurt, maar de meesten accepteren het als legitiem wanneer de "regering", via de militaire "dienstplicht", mensen dwingt mee te gaan naar een ander land om ofwel mensen te doden of gedood te worden. Bizar, dit uiterst gruwelijke voorbeeld van dwangarbeid - het dwingen van mensen om de halve wereld rond te gaan om wildvreemden te vermoorden - werd zelfs door een "regering" gepleegd wiens eigen regels "onvrijwillige dienstbaarheid" verbiedt (het dertiende amendement).

Het is duidelijk dat de grenzen van wat de "regering" toegestaan is om te doen, wat het grote publiek betreft, niet gebaseerd zijn op welk principe dan ook. Eén reden waarom de mensen, over de hele wereld en in de hele geschiedenis, zo traag zijn om tirannie te weerstaan, is dat, zolang de groei van tirannie langzaam en gestaag is, de tirannen nooit gezien worden "een grens te overschrijden". Dit is omdat, zonder enige onderliggende principes om goed en kwaad aan af te meten, er geen lijn kan zijn om over te steken. Het geloof in "gezag" is volledig onverenigbaar met morele principes, juist omdat de essentie van het geloof, het idee is dat degenen in "gezag" niet door dezelfde gedragsregels als hun onderdanen gebonden worden. Logisch gezien, hoe kunnen onderdanen zich ooit gerechtvaardigd voelen in het dicteren van gedragsnormen aan hun meesters? En als "belasting" (gedwongen inbeslagname van welvaart) stijgt van 62% naar 63%, hoe kan een staatist principieel verklaren dat enige lijn werd overschreden, of dat de "regering" zijn grenzen heeft overschreden? Er kan geen principieel bezwaar tegen beroving zijn, tenzij het een bezwaar is tegen elk niveau van beroving, zelfs als het "legaal" is. Als in principe 1% gedwongen inbeslagname van de welvaart door de "regering" legitiem is, dan is 99% dat dus ook. Ofwel de heersers bezitten de mensen, en hebben het recht om zo veel te nemen als ze willen, of de mensen bezitten zichzelf, en de heersers hebben niet het recht om met geweld iets van hen te nemen. Er kan geen principe zijn ergens daar tussenin. Hoe zou dat er kunnen zijn? Welke mogelijke rationele basis zou er kunnen zijn om te geloven dat 46% slavernij goed is, maar dat 47% slavernij slecht is? Hoe er kan ergens tussen 0% en 100% enige principiële lijn zijn?

Wanneer het geweld van de "regering" te grootschalig, te willekeurig en te wreed wordt, beginnen staatisten heel langzaam te twijfelen. Maar er is geen echte principiële leidraad voor hoe zij oordelen over de rechtvaardigheid van de daden van de heersende klasse, als eenmaal is aanvaard dat een groep mensen het natuurlijke recht heeft om daden van agressie tegen anderen te begaan, is er geen objectieve norm voor het beperken van een dergelijk recht. Als de "regering" mensen kan verplichten een "rijbewijs" te hebben om naar de buurtwinkel te rijden waarom kan het mensen dan niet verplichten een "vergunning" te hebben om over straat te lopen? Als het legitiem is voor "wetgevers" om te eisen dat particuliere vuurwapens worden geregistreerd en gereguleerd, waarom is het dan niet ook legitiem voor hen om te eisen dat alle vormen van meningsuiting en expressie worden geregistreerd en gereguleerd? Als het goed is voor politici om een "regerings" monopolie op het bezorgen van brieven af te dwingen (US Postal Service), waarom is het dan niet goed voor hen om een "regerings" monopolie op telefoondiensten af te dwingen?

De reden dat de "regering" altijd een hellend vlak is, dat constant wegdrijft van de vrijheid in de richting van totalitarisme, is dat zodra iemand het uitgangspunt van een heersende klasse accepteert, er geen enkele objectieve basis meer is voor het toepassen van eventuele beperkingen op de bevoegdheden van die heersende klasse. Er kan geen rationele morele standaard zijn om te zeggen dat een bepaalde persoon het recht heeft om daden van agressie te plegen - diefstal, intimidatie, mishandeling en onderdrukking - maar dat hij dergelijke daden slechts tot op zekere hoogte kan plegen, of alleen als het "nodig" is. Om als slaven toe te geven dat zij het rechtmatig eigendom van iemand anders zijn, en dan beweren dat er grenzen zijn aan wat hun eigenaars met hen mogen doen, is een logische tegenstrijdigheid. Om als een onderdaan enige meester te accepteren (inclusief de zogenaamde "regering"), en zich dan in te beelden dat hij - de onderdaan - zal beslissen over de omvang van de macht van de meester, gaat tegen alle logica en realiteit in. Toch is dat wat alle gelovigen in "representatieve regering" proberen te doen.

Kortom, wie in "gezag" geloven, hebben op het meest fundamentele niveau, aanvaard dat ze *eigendom* zijn van iemand anders: de mensen die beweren "gezag" te zijn. Na dat idee aanvaard te hebben, gaan ze verder hun meesters om gunsten te bedelen. Door dat te doen, versterken ze echter voortdurend het idee dat het uiteindelijk aan de meesters is wat er met de onderdanen zal worden gedaan. De enige constante boodschap die weergalmt in het hele "politiek proces" is dit: "Hier zijn de dingen die wij, de mensen, vragen dat u, de heersers, ons *toestaat* te doen". De impliciete boodschap die ten grondslag ligt aan alle politieke actie is dat de enige macht die mensen hebben, is de macht om te zeuren en smeken, en dat het uiteindelijk altijd aan de meesters is wat er zal gebeuren. Aandringen op een wijziging in de "wet" is accepteren dat de "wet" legitiem is.

In contrast, als een gewapende automobilist overvallen werd door een autodief met een mes, zou de automobilist geen behoefte voelen om de agressor te vragen, om hem te smeken *toestemming* te geven dat hij zijn eigen auto mag houden. Als de automobilist de middelen had om de aanvaller met geweld af te weren, zou hij het volste recht hebben om dat te doen. Ergens om *vragen* is accepteren dat de beslissing bij de ander ligt. Aan degenen in de "regering" vragen om een beetje meer vrijheid, is toegeven dat het is aan *hen* is of de mensen wel of niet vrij kunnen zijn. Met andere woorden, vragen om vrijheid

is toegeven niet vrij te zijn, maar om iemands onderwerping aan een ander te accepteren. Bedenk hoe tegenstrijdig het voor iemand is om te beweren een "onvervreemdbaar recht" te hebben om iets te doen, en dan toch aan de politici te vragen om hun wettelijke *toestemming* te geven om dat te doen. Het geloof in "gezag" leidt uiteindelijk zelfs degenen die denken dat ze vurige voorstander van vrijheid zijn, ertoe om hun eigen onderwerping te *vergoelijken*. Het maakt niet uit hoe hard ze "eisen" dat politici een "wet" moeten veranderen, degenen die beweren vrijheid lief te hebben, terwijl ze nog steeds lijden aan het bijgeloof in "gezag" versterken alleen maar de legitimiteit van de heersende klasse die hen regeert, door er impliciet mee in te stemmen dat mensen hun "wetgevende" *toestemming* nodig hebben om het recht te krijgen iets te doen.

Het effect van de mythe op vrijheidsstrijders

"Regering" zelf doet geen kwaad, want het is een fictieve entiteit. Maar het geloof in "regering" - het idee dat sommige mensen daadwerkelijk het morele recht hebben om over anderen te heersen - heeft onmetelijke pijn en lijden, onrecht en onderdrukking, slavernij en dood veroorzaakt. Het fundamentele probleem huist niet in bepaalde gebouwen, of in een groep politici, of in een bende soldaten of handhavers, het fundamentele probleem is niet een organisatie die kan worden weggestemd, of omvergeworpen, of "hervormd". Het fundamentele probleem is het geloof zelf - de waan, het bijgeloof en de mythe van "gezag" - dat woont in de hoofden van een paar miljard mensen, met inbegrip van degenen die het meest hebben geleden als gevolg van dat geloof. Ironisch genoeg, heeft het geloof in "gezag" zelfs een dramatische invloed op de perceptie en de acties van degenen die actief strijden tegen een bepaald regime. Het bijgeloof verandert, en beperkt drastisch de manier waarop dissidenten onderdrukking "bestrijden", en maakt bijna al hun inspanningen vruchteloos. Bovendien, in het zeldzame geval dat een bepaalde tiran wordt omver–geworpen, wordt de ene vorm van onderdrukking vrijwel altijd vervangen door een andere - dikwijls één die nog erger is dan de vorige.

In plaats van te strijden tegen een niet-bestaand beest, is wat "vrijheidsstrijders" moeten doen, erkennen dat het niet echt *is*, dat het niet bestaat, dat het niet kan bestaan, en vervolgens naar dat besef te handelen. Natuurlijk, zolang slechts een paar mensen het bijgeloof overwinnen, zullen ze waarschijnlijk worden uitgelachen, veroordeeld, aan–gevallen, opgesloten of vermoord door degenen die nog steeds sterk in de mythe geloven, maar als zelfs een significante minderheid van de mensen het bijgeloof ontgroeien, en hun gedrag veranderen zal dienovereenkomstig de wereld drastisch veranderen. Als mensen daadwerkelijk ware vrijheid *willen*, zullen ze dat voor elkaar krijgen zonder de noodzaak van een verkiezing of revolutie.

Het probleem is dat bijna niemand eigenlijk *wil* dat de mensheid vrij is, en haast niemand zich principieel verzet tegen onderdrukking. Te weten, de effecten van de mythe van "gezag" blijven intact, zelfs in de hoofden van de meeste mensen die zichzelf beschouwen als rebellen, non-conformisten en vrijdenkers. Tijdens hun tienerjaren, gaan veel mensen door een periode van schijnbare opstandigheid, die voornamelijk bestaat uit het doen van alles wat degenen in "gezag" hen vertellen *niet* te doen: zich inlaten met roken, seksuele

losbandigheid, drugsgebruik, dragen van rare kleding en kapsels, nemen van tatoeages of body piercings, enzovoort. Als zodanig, worden hun acties nog steeds beheerst, zij het op omgekeerde wijze, door de mythe van "gezag". In plaats van te gehoorzamen omwille van gehoorzaamheid, zijn ze ongehoorzaam omwille van ongehoorzaamheid, maar ze vertonen nog steeds geen tekenen voor zichzelf te kunnen denken. Ze gedragen zich als boze kinderen in plaats van als zelfbewuste kinderen, maar gedragen zich nog steeds niet als volwassenen. En in de meeste gevallen, duurt hun natuurlijke verlangen om de ketens van het "gezag" te breken niet lang, ze "ontgroeien" hun antiautoritaire neigingen, en transformeren geleidelijk terug in "modelburgers", oftewel gehoorzame onderdanen.

Zo ook, de zogenaamd radicale, antiautoritaire hippies van de jaren zestig, die min of meer de nieuwe "regering" *werden* in Amerika onder Bill Clinton. Zelfs de "vredesactivisten", die als mantra hadden "leven en laten leven", kozen tegen de tijd dat ze in de gelegenheid waren om het nieuwe "gezag" te worden, ervoor om zich met geweld te bemoeien met het leven van anderen net zoveel of zelfs meer dan hun voorgangers, ondermeer via militaire verovering. Ook die van "Generation X", de "MTV-crowd", enzovoort, hebben altijd hun best gedaan mensen aan de macht te brengen die met hen eens zijn, in plaats van eraan te werken daadwerkelijke vrijheid te realiseren. Er is een fundamenteel verschil tussen het hebben van bezwaren tegen een bepaalde heersende klasse, en het *principieel* erkennen van, en verzet tegen de waanzin van "gezag". Kortom, van alle diverse maatschappelijke manifestaties van zogenaamde opstandigheid en non-conformisme, is er bijna geen één feitelijk aan de mythe van "gezag" ontsnapt. Integendeel, ze hebben alleen maar geprobeerd om een nieuw "gezag" te maken, een nieuwe heersende klasse, een nieuwe "regering" een nieuwe gecentraliseerde dwangmachine, waardoor zij hun buren met geweld zouden kunnen onderwerpen en beheersen. Kortom, bijna alle zogenaamde "rebellen" zijn bedriegers, die doen alsof ze in verzet zijn tegen "de baas", maar in werkelijkheid gewoon "de baas" willen *zijn*.

En dit was te verwachten, als men al begint met de veronderstelling dat er wel "gezag" is en moet zijn, en dat een "regering" die controle over een populatie uitoefent een legitieme situatie is, waarom zou iemand dan niet de baas willen zijn? Elke persoon wil, per definitie, dat de wereld is op de manier waarop hij denkt dat het zou moeten zijn, en op welke manier kan iemand dat beter bereiken dan door zelf koning te zijn? Als iemand het idee dat autoritaire macht geldig is heeft geaccepteerd, waarom zou hij dan *niet* willen dat het wordt gebruikt om te proberen een wereld te creëren zoals hij het wil? Dit is waarom de enige mensen die echt principieel voorstander van vrijheid zijn, anarchisten en voluntaristen zijn - mensen die begrijpen dat het met geweld over anderen heersen niet rechtvaardig is, zelfs niet wanneer het "wet" genoemd wordt, en zelfs niet wanneer het wordt gedaan in de naam van "het volk" of "het algemeen belang". Er is een groot verschil tussen het streven naar een nieuwe, wijzere, nobelere meester, en het streven naar een wereld op voet van gelijkwaardigheid, waar er geen meesters en geen slaven zijn. Evenzo is er een groot verschil tussen een slaaf die in het principe van vrijheid gelooft, en een slaaf waarvan het uiteindelijke doel is om de nieuwe meester te worden. En dit is zelfs waar, als die slaaf echt van plan is een vriendelijk en gul meester te zijn. Zelfs degenen die pleiten voor een relatief beperkte, goedaardige vorm van "regering" pleiten *tegen* de vrijheid. Zolang de mensen geloven in de mythe van "gezag", zal elke ondergang van de

ene tiran worden gevolgd door de oprichting en groei van een nieuwe tiran. De geschiedenis is vol met voorbeelden, zoals Fidel Castro en Guevara, die zichzelf neerzetten als "vrijheidsstrijders" net lang genoeg om de nieuwe onderdrukkers te worden. Ze waren ongetwijfeld heel oprecht in hun felle verzet tegen de onderdrukking waar zij en hun vrienden onder te lijden hadden, maar ze waren niet tegen autoritaire onderdrukking in principe, zoals duidelijk blijkt uit hun gedrag toen ze zelf de macht kregen. Dit patroon herhaalt zich keer op keer door de geschiedenis heen, waarin de afkeer van het ene tirannieke regime het zaad wordt van het volgende tirannieke regime. Zelfs de opkomst van Hitler was grotendeels te wijten aan de woede over de gevoelde onrechtvaardigheid en onderdrukking via het Verdrag van Versailles opgelegd aan Duitsland. Natuurlijk zullen opstandelingen, zolang ze aan het bijgeloof van "gezag" lijden, en ze de ene "regering" omvergeworpen hebben, als eerste prioriteit een nieuwe "regering" op gaan zetten. Dus zelfs daden van grote dapperheid en heldhaftigheid, onder hen die nog steeds geloven in "regering", hebben weinig meer opgeleverd dan het vervangen van de ene tiran door een andere. Velen zijn in staat geweest specifieke handelingen van tirannie door bepaalde regimes te herkennen en hebben zich ertegen verzet, maar zeer weinigen hebben ingezien dat het onderliggende probleem niet is wie op de troon zit; het probleem is dat er een troon is om op te zitten.

Hetzelfde falen om het echte probleem te herkennen treedt ook op in meer alledaagse, relatief vreedzame "hervorming". In Amerika is bijvoorbeeld een groot deel van de bevolking prima in staat om het onrecht te zien als gevolg van de "oorlog tegen drugs", wereldwijde oorlogszucht, en andere schendingen van burgerrechten gepleegd door rechtse tirannen. Ze herkennen echter niet het geloof in "gezag" als het echte probleem, de door hen bedachte oplossing is om de teugels van "regering" dan maar aan linkse tirannen te geven. Ondertussen is een ander groot deel van de bevolking prima in staat om het onrecht als gevolg van zware "belastingen", "regerings" bemoeienis met de industrie, rijkdom-herverdelingsregelingen, ontwapening van burgers etc. te zien. Maar, ze herkennen niet het geloof in "gezag" als het echte probleem, degenen die zulke onrechtvaardigheden herkennen zien als oplossing om de teugels van "regering" terug te geven aan rechtse tirannen. En dus, decennium na decennium, gaat de machine van onderdrukking in andere handen over, terwijl de individuele vrijheid, in alle aspecten van het leven, blijft slinken. En toch, alles dat de meeste Amerikanen nog kunnen overwegen als een oplossing is nog een andere verkiezing, of een andere politieke partij, of een andere lobbypoging, hopend dat de heersende klasse deze keer meer wijs of welwillend zal zijn.

Sommigen die de ramp, veroorzaakt door het tweepartijen systeem zien, geven de schuld voor de negatieve effecten van "de regering" aan "extremisme". Ze menen dat dingen alleen zouden verbeteren, als mensen een vorm van dwingende controle ergens tussen "uiterst links" en "uiterst rechts" in zouden steunen. Zulke mensen beweren dat ze onafhankelijk, ruimdenkend en gematigd zijn, maar in werkelijkheid zijn ze slechts *algemene* voorstanders van onderdrukking in plaats van voorstanders van een bepaalde smaak van onderdrukking. "Links" en "rechts" zijn slechts twee maskers, die de enige heersende klasse om beurten draagt, en het maken van een nieuw masker dat een compromis is tussen de andere twee zal geen enkel effect hebben op de aard van het beest, of op de verwoesting die het veroorzaakt. Een positie halverwege tussen "linkse" en

"rechtse" tirannie innemen resulteert niet in vrijheid; het resulteert in tweeledige tirannie. Van degenen die links of rechts stemmen - of op iedere andere partij - herkent niemand het onderliggende probleem, en als gevolg daarvan, komt niemand ooit dichter bij een oplossing. Ze blijven slaven, omdat hun gedachten en discussies beperkt zijn tot de zinloze vraag *wie* de meester moet zijn. Ze overwegen nooit - en durven zich dat ook niet toe te laten - de optie dat ze helemaal geen meester zouden moeten hebben. Als gevolg daarvan richten ze zich volledig op allerlei politiek handelen, maar de basis van alle politieke handelingen is het geloof in "gezag", wat *zelf het probleem* is. Dus de inspanningen van staatisten zijn, en zullen altijd zijn, gedoemd te mislukken.

Helaas geldt dit ook voor de minder gangbare "politieke bewegingen", die vermoedelijk meer pro-vrijheid zijn, met inbegrip van Constitutionalisten, de Libertarische partij, en anderen. Zolang ze denken en handelen binnen de grenzen van het "regerings" spel, zijn hun inspanningen niet alleen volledig onbekwaam om het probleem op te lossen, maar verergeren het probleem in feite door onbedoelde legitimering van het systeem van overheersing en onderwerping, dat het label "regering" draagt.

De regels van het spel

Zelfs de meeste mensen die beweren vrijheid lief te hebben en geloven in "onvervreemdbare" rechten laten het bijgeloof van "gezag" toe hun effectiviteit drastisch te beperken. Het meeste van wat deze mensen doen, op de een of andere manier, bestaat uit tirannen *vragen* om hun "wetten" te veranderen. Of ze voeren campagne voor of tegen een bepaalde partij, of ze lobbyen voor of tegen een bepaald stuk van de "wetgeving", zo versterken ze alleen maar de veronderstelling dat gehoorzaamheid aan het "gezag" een morele noodzakelijkheid is.

Wanneer activisten proberen politici te overtuigen om "belastingen" te verlagen of een "wet" in te trekken, geven die activisten stilzwijgend toe dat ze toestemming van hun meesters nodig hebben om vrij te zijn. En iemand die "probeert verkozen te worden", en belooft voor de mensen te strijden, impliceert ook dat het aan degenen in de "regering" is om te beslissen wat de arbeiders zal worden toegestaan. Daniel Webster zei: *"Er zijn mannen in alle leeftijden die beloven goed te regeren, maar ze bedoelen te regeren; ze beloven goede meesters te zijn, maar ze bedoelen meesters te zijn".* Activisten besteden enorm veel tijd, geld en moeite om hun meesters te bedelen hun bevelen te veranderen. Velen gaan zelfs zover om te benadrukken dat ze " binnen het systeem werken ", en dat ze niets "illegaals" bepleiten. Dit toont aan dat, ongeacht hun ongenoegen over de machthebbers, ze nog steeds in de mythe van "gezag" geloven en zullen samenwerken met "legale" onrechtvaardigheid, tenzij en totdat zij de meesters kunnen overtuigen om de regels te veranderen - rechtvaardigheid te "legaliseren". Hoewel de bedoelde boodschap van dissidenten zal zijn dat ze afkeuren waar de meesters mee bezig zijn, is de werkelijke boodschap die elk politieke optreden afgeeft naar machthebbers *"We wensen dat u uw bevelen verandert, maar we zullen blijven gehoorzamen of u het nu doet of niet".* De waarheid is, iemand die vrijheid probeert te bereiken door een verzoek aan de macht–hebbers om het hem te geven, heeft al gefaald, ongeacht de respons. Smeken om de zegen

van "gezag", is accepteren dat de beslissing alleen aan de *meester* is, wat betekent dat de persoon, per definitie, al een slaaf is.

Iemand die smeekt om lagere "belastingen" is stilzwijgend akkoord dat het aan de politici is hoeveel een mens mag houden van wat hij heeft verdiend. Iemand die de politici smeekt om hem niet te ontwapenen (via een "wapenwet") heeft, door dit te doen, toegegeven dat het aan de meester is om de man gewapend te laten of niet. In feite, mensen die lobbyen bij politici om één van de "onvervreemdbare rechten" van mensen te respecteren, gelooft helemaal niet in onvervreemdbare rechten. Rechten die "regerings" goedkeuring vereisen zijn niet inherent, en zijn niet eens rechten, het zijn voorrechten, verleend of geweigerd volgens de grillen van de meesters. En degenen die machtsposities hebben weten dat ze van mensen die niets anders doen dan zielig bedelen om vrijheid en rechtvaardigheid niets te vrezen hebben. Hoewel de dissidenten hardop praten over "opeisen" van hun rechten, is de boodschap die ze daadwerkelijk afgeven dit: "We zijn het erover eens, meester, dat het aan u is wat we wel en niet mogen doen".

Die onderliggende boodschap is in allerlei activiteiten te zien waarvan ten onrechte wordt gedacht dat ze vormen van verzet zijn. Bijvoorbeeld, mensen die vaak deelnemen aan protesten bij "regerings" gebouwen, met borden lopen, slogans roepen, soms zelfs bij geweld betrokken raken, om hun ongenoegen te uiten over wat de meesters aan het doen zijn. Maar zelfs zulke "protesten" doen, voor het grootste deel, weinig meer dan het *versterken* van de machthebbers. Optochten, demonstraties, protesten, en zo verder, zijn ontworpen om een boodschap te zenden naar de meesters, met als doel om de meesters te overtuigen hun slechte manieren te veranderen. Maar die boodschap impliceert nog steeds dat het aan de meesters is wat de mensen mogen doen, wat een zichzelf vervullende profetie wordt: als de mensen zich aan een "gezag" gebonden voelen, *zijn* ze aan een "gezag" gebonden. Degenen in de "regering" ontlenen *al* hun macht uit het feit dat hun onderdanen zich *inbeelden* dat ze de macht hebben.

<u>Legitimeren van onderdrukking</u>

Hoe harder mensen proberen om binnen een politiek systeem te werken om vrijheid te bereiken, hoe meer ze, in hun eigen gedachten en in de gedachten van iedereen die het ziet, het idee zullen versterken dat het "systeem" legitiem is. Een verzoekschrift aan politici om hun "wetten" te veranderen houdt in dat die "wetten" iets uitmaken, en zouden moeten worden gehoorzaamd. Niets laat de kracht van het geloof in "gezag" beter zien dan het schouwspel van honderd miljoen mensen die enkele honderden politici bedelen om lagere "belastingen". Als mensen echt begrepen dat de opbrengst van iemands arbeid van zichzelf is, zouden ze nooit deelnemen aan zulke waanzin; ze zouden gewoon stoppen met het inleveren van hun bezit aan politieke parasieten. Hun aangeleerd verlangen naar de goedkeuring van "gezag" creëert een mentaliteit in hen die niet anders is dan de mentaliteit van een slaaf: ze voelen zich letterlijk slecht over het houden van hun eigen geld en het maken van hun eigen keuzes, zonder dat ze eerst toestemming krijgen van hun meester om dat te doen. Zelfs wanneer de vrijheid aan hen is om te nemen, blijven staatisten kruipen

voor de voeten van megalomanen om vrijheid bedelend, en zichzelf dus garanderent dat ze *nooit* vrij zullen zijn.

De waarheid is, dat iemand niet in "gezag" kan geloven en tegelijk vrij zijn, omdat het accepteren van de mythe van "regering" ook het accepteren van de eigen verplichting een meester te gehoorzamen is, en dat betekent het accepteren van de eigen slavernij. Jammer genoeg geloven veel mensen dat de meester bedelen, via "politieke actie", alles is wat ze kunnen doen, dus nemen ze steeds deel aan rituelen die alleen de slaaf-meester relatie legitimeert, in plaats van gewoon ongehoorzaam te zijn aan de tirannen. Het idee van ongehoorzaamheid aan "gezag", het "overtreden van de wet", en het "misdadiger" zijn, is voor hen meer verontrustend dan het idee een slaaf te zijn.

Degenen die een aanzienlijk lager niveau van autoritaire controle en dwang willen, worden er soms van beschuldigd "tegen de regering" te zijn, een bewering die de meesten heftig *ontkennen*, door te zeggen dat ze niet per se tegen "regering" zijn, maar alleen een *betere* "regering" willen. Maar door hun eigen woorden erkennen ze dat ze *niet* geloven in werkelijke vrijheid, maar nog steeds geloven in het goddelijke recht van politici, en het idee hebben dat een heersende klasse een goede en legitieme zaak kan zijn. Alleen iemand die nog steeds een blijvende verplichting voelt om bevelen van politici te gehoorzamen, zou willen voorkomen dat het label "tegen de regering zijn" op hem wordt geplakt. Aangezien "regering" *altijd* bestaat uit agressie en overheersing, kan men niet echt pro vrijheid zijn *zonder* anti "regering" te zijn. Het feit dat zoveel activisten dat label ("antiregering") verwerpen, laat zien hoe diepgeworteld het bijgeloof van "gezag" blijft, zelfs in de hoofden van degenen die denken dat ze fervente voorstanders van individuele vrijheid zijn.

(Eén bijzonder fascinerend fenomeen is ook nog de moeite waard hier te vermelden. Verontwaardigd over het autoritaire onrecht, maar nog steeds niet bereid om zelf het bijgeloof van "gezag" op te geven, blijven velen in de groeiende patriottenbeweging / vrijheidsbeweging / militie zoeken naar, of claimen te hebben gevonden, een "legale" oplossing die tirannen zal overtuigen om hen met rust te laten. In de loop der jaren, is de ene na de andere theorie opgedoken over het bestaan van een geheim formulier, of een "wettelijke" truc of een officiële procedure, die iemand van de "regerings" controle kan bevrijden. Jammer genoeg toont dit alleen maar aan dat zulke mensen nog steeds niets meer aan het doen zijn dan zoeken naar een manier om toestemming te krijgen om vrij te zijn. Maar de weg naar werkelijke vrijheid is nooit een nieuw politiek ritueel geweest, en zal ook nooit een nieuw "wettelijke" document of argument zijn, of enige andere vorm van "politieke" actie. De enige weg naar werkelijke vrijheid is dat iemand zijn eigen gehechtheid aan het bijgeloof van "gezag" opgeeft.)

De libertarische tegenstrijdigheid

Misschien wel het beste voorbeeld van hoe het geloof in "gezag" denken vervormd en het bereiken van vrijheid in de weg staat, is het feit dat er een "Libertarische" politieke partij is. Het hart en de ziel van het libertarisme is het non-agressie principe: het idee dat het

initiëren van geweld of bedrog ten nadele van een ander altijd verkeerd is, en dat geweld alleen is toegestaan als het wordt gebruikt ter verdediging tegen agressie. Het principe is volkomen gezond, maar het proberen om het werkelijkheid te maken via een politiek proces, is volledig met zichzelf in tegenspraak, omdat "regering" en non-agressie volstrekt onverenigbaar zijn. Als de organisatie met de naam "regering" zou stoppen met elke vorm van bedreiging of geweld, behalve om zich tegen agressors te verdedigen, zou het ophouden "regering" te zijn. Het zou geen recht hebben om te "regeren", geen recht op "wetgeving" hebben, geen monopolie op bescherming hebben, en geen recht hebben op iets anders dan elk mens voor zichzelf ook mag doen.

Eén excuus voor libertariërs om politiek actief te zijn is de bewering dat de samenleving alleen van zijn huidige autoritaire opstelling naar een werkelijk vrije samenleving kan transformeren als dit langzaam en geleidelijk gebeurt. Echter, dat is nog nooit gebeurd, en zal ook nooit gebeuren, om een heel eenvoudige reden: of er is zoiets als "gezag" of het is er niet. Ofwel er is een legitieme heersende klasse met het recht om iedereen te regeren, of ieder individu bezit zichzelf en is uitsluitend gebonden aan zijn eigen geweten. De twee zijn een elkaar wederzijds uitsluitend paradigma. Het is onmogelijk om er ergens tussenin te zijn, want elke keer dat er een conflict is tussen wat het "gezag" beveelt en wat iemands individuele beoordeling dicteert is het onmogelijk om beiden te gehoorzamen. De ene moet boven de ander gaan. Als "gezag" boven het geweten gaat, dan zijn de gewone mensen allemaal het rechtmatige eigendom van de heersende klasse, in dat geval kan en zal vrijheid niet bestaan. Als, aan de andere kant, het geweten boven "gezag" gaat, dan bezit ieder mens zichzelf, en moet ieder mens altijd zijn eigen oordeel over goed en kwaad volgen, ongeacht wat enig zelfbenoemd "gezag" of enige "wet" zou bevelen. Er kan geen "geleidelijke verschuiving" tussen die twee zijn, noch kan er een compromis bestaan.

Proberen om het libertarisme om te zetten in een politieke beweging vereist een verminkte, verwrongen hybride van twee opties: het idee dat een systeem van overheersing ("regering") kan worden gebruikt om individuele vrijheid te bereiken. Telkens wanneer een "libertariër" gaat lobbyen voor wetgeving of probeert verkozen te worden, geeft hij door zijn eigen daden toe, dat "gezag" en door mensen gemaakte "wetten" legitiem zijn. Maar als iemand werkelijk in het non-agressie principe geloofde, zou hij begrijpen dat bevelen van de politici ("wetten") dat principe niet overtroeven, en dat iedere "wet" die in strijd met het principe is onrechtmatig is. Dit geldt ook voor het idee van "onver–vreemdbare rechten", als iemand een inherent recht heeft om iets te doen, dan heeft hij, per definitie, geen toestemming van tirannen nodig om het te doen. Hij hoeft niet te lobbyen voor een "wetswijziging" en hoeft niet te proberen om een meester te verkiezen die zijn rechten zal respecteren.

Iedereen die daadwerkelijk in het principe van non-agressie gelooft - het fundamentele beginsel van libertarisme - moet wel een anarchist zijn, want het is logisch gezien onmogelijk zich tegen de initiatie van geweld te verzetten, en tegelijk voorstander te zijn van enige vorm van "regering", die niets anders dan geweld *is*. En libertariërs kunnen ook niet voor de grondwet zijn, daar die heel duidelijk beweert aan een aantal mensen het recht te geven geweld te initiëren, via de "belastingen" en "regulering", enzovoort. Het principe van het libertarisme sluit logisch *alle* "regering" uit, zelfs een constitutionele republiek.

(Iedereen die probeert een "regering" te omschrijven die geen daden van agressie pleegt, beschrijft, in het beste geval, een particulier beveiligingsbedrijf.) Desondanks zijn zo veel mensen zo grondig getraind in de autoritaire denkwijze dat zelfs wanneer ze de voor de hand liggende morele superioriteit van het leven door het non-agressie principe (de basis van het libertarisme) kunnen zien, ze nog steeds weigeren het absurde idee op te geven, dat het recht om te regeren ("gezag") als een instrument voor vrijheid en rechtvaardigheid kan worden gebruikt.

Er is een fundamenteel verschil tussen twisten over wat de meester zou moeten doen - en dat is waar alle "politiek" uit bestaat - en stellen dat de meester helemaal geen recht heeft om te regeren. Een Libertarische kandidaat probeert die beide tegenstrijdige dingen tegelijk te doen. Het legitimeert uiteraard de zetel die de kandidaat wenst in te nemen, zelfs terwijl de kandidaat beweert te geloven in de principes van non-agressie en zelfeigenaarschap die de mogelijkheid van elk legitiem "openbaar ambt" volledig *uitsluit*. Kortom, als individuele vrijheid het doel is, dan is "politieke actie" niet alleen waardeloos, maar ook enorm contraproductief, omdat het vooral de macht van de heersende klasse legitimeert. De enige manier om vrijheid te bereiken is om eerst *geestelijke* vrijheid te bereiken, door te beseffen dat niemand enig recht heeft om een ander te regeren, wat betekent dat "regering" nooit legitiem is, het nooit moreel is, en zelfs nooit echt is. Degenen die zich dat nog niet hebben gerealiseerd, en blijven proberen om "het systeem" te verzoeken om hen vrij te maken, spelen de tirannen recht in de kaart. Zelfs een verzoekschrift voor lagere "belastingen" of "regerings" uitgaven, of vragen om dingen te "legaliseren" of te "dereguleren", of bedelen voor andere verlagingen in "regerings" druk op het volk, doet nog steeds niets om het echte probleem aan te pakken, en voegt in feite toe aan het echte probleem, door onbewust het idee te herhalen en te versterken dat als mensen vrijheid willen, ze vrijheid "gelegaliseerd" moeten hebben. Politieke actie, door zijn aard, bekrachtigt altijd de heersende klasse en ontkracht de mensen.

Als genoeg mensen de "gezag" mythe herkennen en loslaten, is er geen noodzaak voor een verkiezing, een politieke actie, of een revolutie. Als mensen zich niet langer inbeelden dat ze verplicht zijn om politici te gehoorzamen, zouden de politici letterlijk tot irrelevantie worden genegeerd. In feite vermindert het geloof in "democratie" drastisch het vermogen van mensen om tirannie te weerstaan, door de manieren waarop ze zich verzetten te beperken. Stel dat 49% van de bevolking lagere "belastingen" wilde, maar bij hun geloof in "gezag" bleven, konden ze via "democratie" exact niets bereiken. Aan de andere kant, als zelfs maar 10% van de bevolking helemaal geen "belastingheffing" wilde, en aan de mythe van "gezag" (incl. de "democratische" soort) waren ontsnapt, konden ze hun doel makkelijk bereiken door simpele niet-naleving. Met Amerika als voorbeeld, als twintig miljoen mensen - minder dan 10% van de "belastingbetalers" - openlijk weigerde mee te werken aan pogingen van de belastingdienst om hen af te persen, zou de heersende klasse machteloos zijn om er iets aan te doen, en de beruchte belastingdienst, samen met de massale afpersingszwendel die zij beheert, zou knarsend tot stilstand komen. Het zou voor 100.000 belastingdienst medewerkers volstrekt onmogelijk zijn, om continu miljoenen mensen die geen verplichting tot betalen voelen te beroven. In feite, zou het voor iedere organisatie onmogelijk zijn om een "wet" af te dwingen, waar zelfs maar een fractie van

het publiek ongehoorzaam aan kon zijn zonder gevoel van schaamte of schuld. Brute kracht alleen zou opvolging niet kunnen afdwingen.

Elke grote populatie van mensen die gehoorzaamheid, in en op zichzelf, niet als een deugd beschouwen, en geen inherente plicht voelen om aan de bevelen van hen die beweren rechtmatig te regeren te gehoorzamen, zou volstrekt onmogelijk te onderdrukken zijn. Oorlogen vinden alleen plaats omdat mensen zich verplicht voelen de strijd aan te gaan als "gezag" het ze vertelt. (Zoals het gezegde gaat: "Wat als ze een oorlog hadden, en er kwam niemand?") Zolang mensen verleid kunnen worden om continu te bedelen dat vrijheid "gelegaliseerd" wordt, zullen ze gemakkelijk te onderwerpen en te beheersen zijn. Zolang iemands vermeende plicht om "gezag" te gehoorzamen boven zijn eigen persoonlijke overtuigingen en individuele beoordeling gaat, zijn die overtuigingen en meningen in de praktijk irrelevant. Tenzij en totdat een vrijheidsstrijder bereid is om de meester ongehoorzaam te zijn - om "de wet te overtreden" - is zijn vermeende liefde voor vrijheid een leugen, en zal hij niets bereiken.

<u>Net zo als de oude baas</u>

Velen hebben gesteld dat samenleving zonder heersers onmogelijk is, want op het moment dat een "regering" instort of omvergeworpen wordt, zal er onmiddellijk een nieuwe "regering" in het gat springen. Op één bepaalde manier is dat *waar*. Als mensen blijven vasthouden aan de mythe van "gezag", zullen ze na elke beroering van een bepaald regime gewoon een nieuw stel meesters inzetten om het oude stel te vervangen. Maar de reden hiervoor is noch de noodzaak van "regering" noch de basisnatuur van de mens. Wat "vrijheidsstrijders" zich bijna nooit realiseren, omdat ze tekeer gaan tegen tirannie en onderdrukking, is dat het onderliggende probleem nooit is welke specifieke mensen aan de macht zijn. Het onderliggende probleem zit in de hoofden van de mensen die worden onderdrukt, met inbegrip van de hoofden van de meeste "vrijheidsstrijders". Zolang mensen de mythe van "gezag" blijven accepteren, zal zelfs openlijke revolutie, op lange termijn, niets helpen om onderdrukking te verminderen. Wanneer een groep heersers en uitbuiters valt, zullen de mensen gewoon een ander opzetten. (Hoewel weinig mensen die met hun vlaggen zwaaien op "onafhankelijkheidsdag" het zullen beseffen, was het niveau van de onderdrukking onder koning George III, net voor de Amerikaanse Revolutie, onbeduidend vergeleken met het huidige niveau van "belastingen", "regelgeving", dwang, intimidatie en andere autoritaire inbreuken die routinematig *optreden* in het Amerika van vandaag.)

Het is gemakkelijk voor mensen om bepaalde onrechtvaardigheden gepleegd in de naam van een bepaald regime te zien, maar het is voor diezelfde mensen veel moeilijker te erkennen dat de oorzaak van dergelijke onrechtvaardigheden in het *geloofssysteem* van het grote publiek ligt. Geschiedenisboeken staan vol met voorbeelden van lange, bloedige bewinden van tirannen, uiteindelijk gevolgd door bloedige revolutie, gevolgd door de zalving van een nieuwe tiran. De aard van de tiran kan veranderen - een monarch vervangen door een communistisch regime, een "rechtse" tiran vervangen door een "linkse" tiran, een onderdrukkende theocratie vervangen door een onderdrukkend

"populistisch" regime, en ga zo maar door - maar zolang het geloof in "gezag" blijft, zal ook onderdrukking blijven.

Zelfs de meest gruwelijke voorbeelden van de onmenselijkheid van de mens, gepleegd in naam van "gezag", overtuigen zelden iemand om het idee van "gezag" op zichzelf te betwijfelen. In plaats daarvan leidt het hen er alleen maar toe zich te verzetten tegen een *bepaald* stel tirannen. Als een ontmoedigend voorbeeld, veel van het meest fervente verzet tegen de nazi's kwam van de communisten, die zelf voorstander waren van een vorm van onderdrukking dat net zo wreed en destructief is als het regime van Hitler. Vanwege hun autoritaire denkwijze, hadden de Duitsers geen kans om vrede of rechtvaardigheid te bereiken, aangezien hun volledige nationale debat alleen maar ging over *welk* soort almachtige heersers de leiding zouden moeten hebben, zonder zelfs maar een hint naar de mogelijkheid dat *niemand* dergelijke macht zou moeten hebben. Het publieke debat is over het grootste deel van de wereld, door het grootste deel van de tijd, vergelijkbaar geweest, gefocust op *wie* moet regeren, in plaats van te vragen of er eigenlijk wel heersers zouden moeten zijn.

<u>Een mix van wijsheid en waanzin</u>

In de late achttiende eeuw is er iets heel ongewoons gebeurd, iets dat leek *alsof* het de eeuwige cyclus van seriële tirannen zou kunnen breken. Die gebeurtenis was de ondertekening van de onafhankelijkheidsverklaring. Wat dat geval ongewoon maakte, was niet dat de mensen zich verzetten tegen een tiran - wat talloze malen eerder was gebeurd - maar dat de opstandelingen een aantal fundamentele filosofische principes tot uitdrukking brachten, tot afwijzing van niet alleen een bepaald regime, maar tot afwijzing van onderdrukking in principe. Bijna…

De Onafhankelijkheidsverklaring en de Grondwet die enkele jaren later volgde, waren een combinatie van diep inzicht en schrille tegenstrijdigheden. Aan de zonnige kant, ging de discussie van die tijd niet alleen over wie de baas zou zijn, maar richtte zich sterk op het concept van individuele rechten en het beperken van de macht van de "regering". Maar tegelijkertijd, beweerde de Onafhankelijkheidsverklaring ten onrechte dat "regering" een legitieme rol in de samenleving kan hebben: ter bescherming van de rechten van het individu, dit is echter in de praktijk nooit waarheid geworden, en het kan in theorie niet eens waar zijn. Zoals hierboven uitgelegd, zou een organisatie die niets meer deed dan individuele rechten te verdedigen geen "regering" zijn, in geen enkele betekenis van het woord.

De Verklaring sprak ook van onvervreemdbare rechten, en beweerde dat "alle mensen gelijk geschapen zijn" (wat hun rechten betreft). Maar de auteurs realiseerden zich niet dat zulke concepten de mogelijkheid van een legitieme heersende klasse volledig uitsluiten, zelfs een zeer beperkte. Dezelfde principes die ze tot uitdrukking brachten werden vervolgens onmiddellijk tegengesproken door hun inspanningen om een beschermer te creëren, een "regering". Op één dag verklaarden ze dat "*alle mensen gelijk geschapen zijn*" (de onafhankelijkheidsverklaring), en de volgende dag ze verklaarden ze dat sommige

mensen, zichzelf "congres" noemend, het recht had alle anderen te beroven ("belasting") (art. I, sec. 8, lid 1). De Amerikaanse revolutie was het gevolg van een mengeling van tegenstrijdige ideeën, sommigen waren voorstander van individuele soevereiniteit, en sommigen voorstander van een heersende klasse. De verklaring stelt dat wanneer een "regering" inbreuk maakt op individuele rechten - zoals *iedere* "regering" altijd doet op hetzelfde moment dat het wordt opgericht - de mensen de plicht hebben om die te veranderen of af te schaffen. Maar de grondwet beweert aan het congres de macht te geven om "*opstanden te onderdrukken*" (art. 1, sec. 8, lid 15). Dit houdt in dat de mensen het recht hebben zich tegen "regerings" onderdrukking te verzetten, maar dat de "regering" het recht heeft om hen met geweld te verpletteren wanneer ze dat doen. Kortom, de werken van de "Founding Fathers" zijn een combinatie van diepe wijsheid en volslagen waanzin. Op sommige plaatsen beschreven ze heel goed het concept van zelfeigenaarschap; op andere plaatsen, probeerden ze een heersende klasse te creëren. Ze leken niet op te merken dat deze twee agenda's volstrekt onverenigbaar met elkaar zijn.

Het resultaat van hun inspanningen was, in zekere zin, een gigantische mislukking. Het regime dat ze creëerden groeide veel groter dan wat zowel de federalisten als de antifederalisten gezegd hadden te willen. De Verklaring en de Grondwet hebben volstrekt gefaald de macht van de "regering" beperkt te houden. De belofte van een "regering" die een dienaar van het volk zou zijn, en hun rechten zou beschermen, maar ze verder met rust zou laten, groeide uit tot het grootste, machtigste autoritaire rijk dat de wereld ooit gekend heeft, met de grootste en meest indringende afpersingszwendel ooit gekend, de grootste en machtigste oorlogsmachine uit de geschiedenis, en de meest opdringerige en inbreuk–makende bureaucratie uit de geschiedenis.

In waarheid was het idee vanaf het begin gedoemd te mislukken. Misschien wel het meest waardevolle wat het "Grote Amerikaanse Experiment' bewerkstelligd heeft, is aantonen dat "beperkte regering" onmogelijk is. Er kan geen meester zijn die zijn slaven antwoordt. Er kan geen heer zijn die zijn onderdanen dient. Er kan geen heerser zijn die zowel boven de mensen staat en aan hen ondergeschikt is. Jammer genoeg zijn er nog steeds veel mensen die weigeren om deze les te leren, en in plaats daarvan blijven volhouden dat de grondwet niet is mislukt, maar dat de mensen faalden - door het niet goed te doen, door onvoldoende waakzaamheid, of door een andere verwaarlozing of corruptie. Eigenaardig genoeg is ditzelfde excuus ook door communisten gebruikt om te verklaren waarom *hun* gebrekkige filosofie, wanneer in de echte wereld in praktijk gebracht, altijd uitdraait op gewelddadige onderdrukking. De waarheid is dat *elke* vorm van autoritaire controle - elk type "regering" of het nu constitutioneel, democratisch, socialistisch, fascistisch, of iets anders is, - zal resulteren in een stel meesters die met geweld een groep slaven onder–drukken. Dat is wat "gezag" is, alles wat het ooit geweest is, en alles wat het ooit zou kunnen zijn, ongeacht hoeveel lagen van eufemismen en aangename retoriek worden gebruikt in een poging om het te verbergen.

De contract mythe

De mythologie rond de grondwet stelt dat het diende als een soort contract tussen de mensen in het algemeen en hun nieuwe "dienaren" in het congres. Maar daar zit geen greintje waarheid in. Iemand kan, door het ondertekenen van een contract, niet iemand *anders* binden aan een "overeenkomst". Het idee dat een paar dozijn blanke, mannelijke, rijke landeigenaren een overeenkomst konden invoeren voor rekening van meer dan twee miljoen mensen is absurd, maar de absurditeit stopt daar niet. Geen enkel contract kan ooit een recht creëren dat geen van de deelnemers heeft, en dat is wat alle "regerings" grondwetten pretenderen te doen. Ook de vorm van het document maakt duidelijk dat het niet om een echt contract gaat, maar om een poging het recht om te regeren uit het niets te fabriceren, hoe "beperkt" het ook bedoeld was te zijn.

Een daadwerkelijke overeenkomst door contract verschilt fundamenteel van elk document dat beweert een "regering" te creëren. Stel dat duizend Amerikaanse kolonisten een overeenkomst hadden getekend dat zegt "We gaan akkoord één tiende te geven van alles wat we produceren, in ruil voor beveiliging door de George Washington Protection Company", dan zouden ze moreel gebonden kunnen zijn door zo'n overeenkomst. (Het maken van een overeenkomst en het niet nakomen ervan is een vorm van diefstal, zoals naar een winkel gaan en iets meenemen zonder te betalen.) Maar ze konden niet iemand anders aan de overeenkomst binden, noch konden ze een dergelijke overeenkomst gebruiken om de "George Washington Protection Company" het recht te geven om mensen die niets met het contract te maken hadden, te gaan beroven of anderszins te beheersen. Bovendien, terwijl de grondwet pretendeert het "congres" te machtigen om diverse dingen te doen, is het congres niet werkelijk *vereist* om iets terug te doen. Wie zou bij zijn volle verstand een contract tekenen dat de andere partij niet bindt om iets te doen? (In *Shaney v. Winnebago*, 489 US 189, heeft het Amerikaanse hooggerechtshof zelfs officieel verklaard dat de "regering" geen werkelijke plicht heeft om de bevolking te beschermen.) Het resultaat is, dat de grondwet, in plaats van een briljant, nuttig, geldig contract, een krankzinnige poging was van een handvol mannen, om eenzijdig miljoenen andere mensen te onderwerpen aan besturing door een machine van agressie, in ruil voor geen enkele garantie op wat dan ook. Het feit dat miljoenen grondwetaanhangers wanhopig proberen om *daarnaar* terug te keren, in de hoop dat het hun "land" kan redden als de mensen het opnieuw proberen - na deze volledig mislukte eerste poging - is een bewijs van de kracht en de waanzin van het bijgeloof van "gezag".

Deel 4
Leven zonder het bijgeloof

De oplossing

Bijna iedereen kan op zijn minst een aantal problemen zien bij de "regering" waar hij onder leeft, of het nu de corruptie, oorlogszucht, socialistische herverdeling, inbreuk door politie, of andere onderdrukking is. En velen zijn wanhopig op zoek naar een oplossing voor zulke problemen. Dus stemmen ze op deze of gene persoon, ondersteunen deze of gene politieke beweging of partij, lobbyen ze voor of tegen deze of die wetgeving, en bijna altijd eindigt het in teleurstelling over de resultaten. Ze kunnen gemakkelijk allerlei problemen identificeren en erover klagen, maar een echte oplossing ontgaat hen altijd.

De reden dat ze altijd teleurgesteld zijn, is omdat het probleem niet bij de mensen in de "regering" zit: het zit in de hoofden van hun slachtoffers. Knutselen met de "regering" kan niet een probleem verhelpen dat niet afkomstig is van de "regering". De ontevreden kiezer beseft niet dat het zijn eigen kijk op de werkelijkheid, zijn eigen geloof in "gezag" is, wat de oorzaak is van het grootste deel van de problemen in de samenleving. Hij gelooft dat een heersende klasse een natuurlijk, noodzakelijk, en nuttig onderdeel van de samenleving is, en dus richten al zijn inspanningen zich op het gekibbel over wie de leiding moet hebben, en over hoe de macht van de "regering" moet worden gebruikt. Als hij denkt aan "oplossingen", denkt hij binnen de grenzen van staatisme. Daardoor is hij vanaf het begin al machteloos. De meesters bedelen om aardig te zijn, of om een nieuwe meester vragen, leidt nooit naar vrijheid. In plaats daarvan, zijn zulke gedragingen graag geziene indicators dat de persoon niet eens vrij is in zijn eigen geest. En een man wiens geest niet vrij is, zal ook nooit vrij in het lichaam zijn.

Mensen zijn zo gewend mee te doen met de cultus rituelen samengevat onder de noemer "de politiek" (stemmen, lobbyen, verzoekschriften, campagnes, etc.) dat iedere suggestie dat ze zich niet zouden moeten vermoeien aan dergelijke zinloze en machteloze pogingen deel te nemen, in hun ogen neerkomt, op de suggestie dat ze "niets moeten doen". Omdat ze de partijprogramma’s lezen, verkiezingsuitslagen bekijken, zeuren en bedelen zien als het hele spectrum van mogelijkheden waarover zij beschikken als het gaat om "regering", zijn ze niet in staat om nog iets anders dat werkelijk naar vrijheid zou kunnen leiden te begrijpen. Dus wanneer een voluntarist of anarchist zowel het probleem als de oplossing uitlegt, maar zonder een nieuwe kandidaat te presenteren om op te stemmen, of een nieuwe politieke partij om te steunen, of een nieuwe beweging om achter aan te lopen - met andere woorden, niets voor te stellen dat samenvalt met het bijgeloof (van "regering" en "gezag") zal de gemiddelde staatist klagen dat er geen oplossing werd aangeboden. Vanuit hun perspectief, iedereen die het "politieke" spel niet speelt, binnen de door de heersende klasse vastgestelde regels, "doet niets". Ze verklaren geëmotioneerd, "Je moet meedoen!" Ze realiseren zich niet dat deelname aan het spel gemaakt en gecontroleerd door tirannen "niets doen" is, niets nuttigs tenminste.

In waarheid, in plaats van dat er een gebeurtenis plaats moet vinden, of een bepaald ding gedaan moet worden, is de echte oplossing - de enige oplossing voor de problemen met betrekking tot "regering" - om bepaalde zaken *niet* te doen, en dat bepaalde zaken *niet* gebeuren. In zekere zin is er geen positieve, actieve oplossing voor "regering". De ultieme oplossing is negatief en passief:

Stoppen met bepleiten van agressie tegen je buren. Stoppen met de uitoefening van rituelen die initiatie van geweld goedpraten en het idee dat sommige mensen het recht hebben om te regeren te versterken. Stoppen met denken, spreken en handelen op een manier die de mythe versterkt dat normale mensen aan een meester gebonden zouden, en moeten, zijn, en zo'n meester zouden moeten gehoorzamen in plaats van hun eigen geweten te volgen.

Wanneer mensen ophouden te buigen voor het altaar van de "regering", ophouden de spelletjes van tirannen mee te spelen, ophouden willekeurige regels te respecteren, geschreven door megalomanen, zal het probleem vanzelf verdwijnen. Omdat het een mythische entiteit is, hoeft "gezag" niet te worden omvergeworpen, of weggestemd, of "hervormd". De mensen moeten alleen ophouden zich *in te beelden* dat er iets is dat er niet is, en nooit was. Als de mensen ophouden een irrationeel bijgeloof hun *waarnemingen* te laten vervormen, zouden hun *acties* onmiddellijk en drastisch verbeteren. De meeste agressie, die nu wordt begaan in naam van "autoriteit" zou verdwijnen. Niemand zou opdrachten geven, bevelen afdwingen, of een verplichting om bevelen te gehoorzamen voelen, tenzij de bevelen als inherent gerechtvaardigd werden gezien op basis van de situatie, niet op basis van degene die de opdracht geeft, of zijn vermeende "gezag". Dat *alleen* al zou het overgrote merendeel van diefstal, afpersing, intimidatie, lastigvallen, dwang, terrorisme, mishandeling en moord elimineren die de mensen nu tegen elkaar begaan. Als mensen geen meester erkennen en aanvaarden, zullen ze geen meester hebben. Uiteindelijk bestaat hun slavernij, en de middelen om eraan te ontsnappen, *geheel binnen hun eigen geest*.

Om het merendeel van de problemen op te lossen heeft de samenleving niets extra's nodig, niet de instelling van een nieuw "systeem" noch de implementatie van een nieuw masterplan. In plaats daarvan is het nodig om één ding - één allesdoordringend, uiterst destructief ding - weg te doen uit de samenleving: het geloof in "gezag" en "regering", Wat "dingen zal laten werken" is geen gecentraliseerd plan, geen autoritaire agenda, maar de wederzijds vrijwillige interactie van vele mensen, die elk hun eigen waarden en hun eigen geweten volgen. Natuurlijk past dit helemaal niet bij de manier waarop bijna iedereen getraind is om te denken: dat de samenleving een masterplan nodig heeft met "leiders", die het zullen laten gebeuren. In werkelijkheid is wat de samenleving het meest nodig heeft, het volledig ontbreken van een masterplan, en het volledig ontbreken van autoritaire "leiding" aan wie de mensen hun vrije wil en oordeel moeten overgeven. De oplossing is niet om iets nieuws toe te voegen aan de maatschappij, maar om eenvoudig het meest gevaarlijke bijgeloof te begrijpen en uit de weg te ruimen.

Realiteit is anarchie

Veel mensen zijn anarchisten geworden - voorstanders van een samenleving zonder heersende klasse – nadat ze tot de conclusie zijn gekomen dat de samenleving welvarender en vreedzamer zou zijn, en meer rechtvaardigheid en veiligheid zou genieten, zonder enige "regering". Echter, dat is ongeveer hetzelfde als dat iemand na zorgvuldige analyse zou beslissen, dat het kerstfeest beter zou werken zonder kerstman. Maar als de kerstman niet echt is, is het zinloos om te discussiëren over de vraag of hij "nodig" zou zijn om het kerstfeest te laten "werken". Als het kerstfeest al werkt, werkt het nu al *zonder* kerstman. En zo is het met het gebruikelijke debat tussen "regering" en "anarchie". "Regering" bestaat niet. Het heeft nooit bestaan en zal ook nooit bestaan, en dat kan worden bewezen, met behulp van logica die in het geheel niet afhankelijk is van individuele morele overtuigingen.

Kort samengevat, kunnen mensen rechten die ze niet hebben ook niet delegeren, wat het voor iedereen onmogelijk maakt om het recht te verwerven om te "regeren". Mensen kunnen de moraal niet veranderen, wat de "wetten" van de "regering" zonder enig inherent "gezag" maakt. Ergo, "gezag" - *het recht om te regeren* - kan logischerwijs niet bestaan. Het concept is tegenstrijdig in zichzelf, zoals het concept van een "militante pacifist". Een mens kan geen bovenmenselijke rechten hebben, en daarom kan niemand het inherente recht om te regeren hebben. Iemand kan niet moreel verplicht zijn om zijn eigen morele oordeel te negeren; Daarom kan niemand de inherente verplichting hebben om anderen te gehoorzamen. En deze twee ingrediënten - het recht van de heerser om te bevelen en de plicht van de onderdaan om te gehoorzamen - zijn het hart en de ziel van het begrip "gezag", zonder dat kan het niet bestaan.

En zonder "gezag" is er geen "regering". Als de controle die de bende genaamd "regering" *over* anderen uitoefent geen legitimiteit heeft, is het geen "regering" zijn bevelen geen "wetten" zijn handhavers geen "rechtshandhavers". Nogmaals, zonder het *recht* om te regeren, en de gelijktijdige morele plicht om te gehoorzamen aan de kant van de massa, is de organisatie genaamd "regering" niets meer dan een bende misdadigers, dieven en moordenaars. "Regering" is een onmogelijkheid; het is gewoon geen optie, net zo min als de kerstman een optie is. En volhouden dat het "nodig" is, terwijl dit niet het geval is en zelfs niet zo kan zijn, of kommer en kwel voorspellen, als we die mythische entiteit niet hebben, verandert niets aan dat feit. Beweren dat mensen het *nodig* hebben om een rechtmatige heerser te hebben, één met het morele recht om alle anderen met geweld te overheersen, en iemand die alle anderen verplicht om te gehoorzamen, verandert niets aan het feit dat zoiets niet bestaat, en er niet zoiets kan zijn.

Als zodanig, is het doel van dit laatste hoofdstuk niet alleen bedoeld om te betogen dat de samenleving zonder de fictie genaamd "regering" beter zou werken, maar om de lezer de wegen te laten zien waarop mensen de werkelijkheid anders zullen waarnemen, anders zullen denken, zich anders zullen gedragen, en anders zullen communiceren - heel anders, inderdaad - als ze afstand doen van het meest gevaarlijke bijgeloof: het geloof in "gezag". Anarchie, dat afwezigheid van "regering" betekent, gaat over *wat is*. Het is wat er altijd geweest is en er altijd zal zijn. Wanneer mensen die waarheid zullen aanvaarden en

ophouden een wezen genaamd "gezag" te hallucineren, zullen ze ophouden zich te gedragen op de irrationele en destructieve manier waarop ze zich nu gedragen.

Bijna iedereen heeft, in elk geval in het begin, moeite om helder over zo'n concept te denken. Omdat elke politicus en elke "regering", voortdurend "oplossingen" voorstelt, die gaan over hoe de maatschappij georganiseerd, beheerd en gecontroleerd moet worden via een gecentraliseerd, autoritair "systeem", kunnen de meeste mensen het idee van een complete *afwezigheid* van een dwangmatig opgelegd "systeem", in het begin verstandelijk niet eens verwerken. Ze vragen instinctief dingen zoals "hoe zouden de wegen worden aangelegd?" of "hoe zouden we ons verdedigen"? De waarheid is dat niemand kan weten hoe alles zou werken of wat er allemaal zou gebeuren. Mensen kunnen voorspellingen doen over hoe de dingen zouden moeten werken, of suggesties doen over hoe de dingen zouden kunnen werken, maar iemand kan onmogelijk al de beste manieren weten om alles te laten werken. Ondanks de enorme hoeveelheid onzekerheid dat dit creëert, is het historisch track record van mensen die in vrijheid leven veel beter dan enige centraal geregelde "oplossing" ooit geweest is.

Echter, staatisten zijn getraind om doodsbang te zijn voor deze oneindig meer complexe vorm van samenleving, waar er niet één masterplan is, maar er miljarden individuele plannen zijn, en er interactie met elkaar is op ontelbare verschillende manieren. Voor hen, betekent dat chaos. En op een bepaalde manier, is het chaos, in de zin dat er geen enkele leidende gedachte en geen enkele besturende entiteit is. Dit betekent niet dat mensen geen afspraken kunnen maken, of niet samen kunnen werken, of geen samenwerking kunnen aangaan en compromissen kunnen vinden. In plaats daarvan, betekent het dat elke persoon het leven zal zien als een volwassene, in plaats van zijn vrije wil en verantwoordelijkheid weg te gooien om blindelings de agenda van iemand anders te volgen.

Even terzijde, zelfs zonder het bijgeloof in "gezag", zouden er nog steeds leiders en volgers zijn. Maar het zou doorgaans werkelijk leiderschap zijn, waar een persoon leidt door bijvoorbeeld een niveau van intelligentie, mededogen of moed te laten zien, wat anderen inspireert om zich op dezelfde wijze te gedragen. Dat is een heel ander fenomeen dan wat tegenwoordig gewoonlijk "leiderschap" genoemd wordt. Wanneer mensen spreken van de "leiders" van landen, hebben ze het over mensen die onder dwang miljoenen anderen beheersen. De term "leider" voor een iemand in de "regering" gebruiken is onjuist en tegenstrijdig, politici geven niet het goede voorbeeld. Als ze al een voorbeeld geven, is dat hoe je oneerlijk, samenzwerend, narcistisch en machtsbelust kunt zijn. Ze zeggen wat mensen willen horen, om hen te domineren en te beheersen. Zulke mensen "leiders" noemen, is even belachelijk als dieven "producenten" noemen, of moordenaars "genezers" noemen. In afwezigheid van geloof in "regering", kunnen echte leiders ontstaan: mensen die geen recht om te regeren claimen, geen recht om iemand anders te dwingen hen te volgen, maar met deugden en daden die anderen herkennen als zijnde waard om mee te wedijveren.

Niemand kan alles voorspellen, en niemand zal de controle hebben over wat er allemaal zal gebeuren in een wereld zonder de mythe van "regering". Het volgende is dan ook niet bedoeld als een volledige uitleg over hoe elk stukje van de samenleving ooit zou gaan

werken als de "gezag" mythe is verdwenen. In plaats daarvan, is het een introductie tot een paar van de manieren waarop de mens zou kunnen ophouden een irrationeel bijgeloof toe te staan om hun denken te vervormen en hun gedrag te verdraaien, zodat ze zich misschien gaan gedragen als rationele, vrije wezens, gedreven door hun eigen vrije wil en individuele beoordeling, zoals ze behoren te zijn.

Angst voor vrijheid

De meeste mensen leiden hun leven omringd door autoritaire hiërarchieën, van gezinnen, tot scholen, tot bedrijven, tot in alle niveaus van "regering". Als gevolg daarvan, hebben de meeste mensen het moeilijk om zich zelfs maar een begin van een "leiderloze" beschaving voor te stellen, een samenleving van gelijken, een bestaan gespeend van heersers, een wereld zonder "wetgevers" en hun "wetten". De gedachte alleen al roept, in de hoofden van de meeste mensen, beelden op van chaos en onrust.

Mensen voelen zich beter bij wat ze gewend zijn, en vrezen het onbekende. Mensen zijn zo gehecht aan wat hen vertrouwd is, dat zelfs degenen die in zeer hoge misdaadgebieden of oorlogsgebieden leven, zelden de wereld die ze kennen verlaten om naar iets beters te zoeken. Op dezelfde manier, en dat is een goed gedocumenteerd feit, ontwikkelen sommige langdurig gevangenen een angst voor vrijlating, en als ze vrij zijn, begaan ze opnieuw misdaden met de *bedoeling* om naar de gevangenis te worden teruggestuurd. Zelfs slaven kunnen een angst voor bevrijding vertonen. Dit komt omdat het leven van een gevangene of een slaaf, hoewel het waarschijnlijk geen vervulling geeft, voorspelbaar is, en het denken aan een nieuw, drastisch veranderd leven, in een vreemde plaats, onder vreemden, met alle onzekerheden die daarmee verband houden, - hoe zal ik eten? waar zal ik leven? wat zal het zijn? zal ik veilig zijn? - verschrikt bijna iedereen. Zo is het dus, als de meeste mensen denken over de menselijke samenleving zonder een heersende klasse. Het concept is zo vreemd aan alles wat ze ooit hebben gekend, en vreemd aan alles waar ze ooit over hebben nagedacht, en vreemd aan alles wat ze hebben geleerd dat noodzakelijk en goed is, dat ze nauwelijks weten hoe ze moeten beginnen zich dat in te beelden. Zelfs onze taal illustreert onze angst voor het leven in de samenleving als vrije gelijken, omdat een dergelijke toestand wordt omschreven als "anarchie" - een term die ook gebruikt wordt om chaos en verwoesting te beschrijven. We zijn zo gewend geraakt aan de mentale kooi, die de mythe van "gezag" heeft gevormd rond elk van ons, dat de meesten van ons doodsbang zijn voor het idee van een leven *zonder* die kooi. We zijn letterlijk bang voor onze eigen vrijheid.

En sommige mensen werken er hard aan om die angst te versterken. Degenen die het meeste van de mythe van "gezag" profiteren - zij die hunkeren naar heerschappij over anderen, en de onverdiende rijkdom en macht die het hen geeft - benadrukken voortdurend de boodschap dat het leven zonder hen aan de leiding constante pijn en het lijden voor iedereen zou betekenen. Zo ongeveer alles waar mensen bang voor kunnen zijn - misdaad, armoede, ziekte, invasie, milieu, ramp, etc. - is door tirannen gebruikt om mensen door angst in onderdanigheid te jagen. De details verschillen, maar het model van de boodschap van de tirannen is altijd hetzelfde: "Als je ons geen macht over je geeft, zodat wij je

kunnen beschermen, zul je vreselijk lijden". Die boodschap, in combinatie met de natuurlijke menselijke angst voor het onbekende, heeft de mogelijk geschapen voor een onbegrijpelijk niveau van onderdrukking, diefstal, en regelrechte moord, gedurende generatie op generatie, over de hele wereld. Ironisch genoeg is het die loze belofte van bescherming tegen lijden en onrecht geweest, die zo veel mensen heeft verleid tot het accepteren van het precieze ding dat door de eeuwen heen meer leed en onrecht heeft *veroorzaakt* dan iets anders: het geloof in "regering".

Het lijkt vreemd dat een denkend mens van nature niet open en ontvankelijk is voor het idee dat hij eigenaar van zichzelf is en de leiding over zijn eigen leven dient te hebben, niet gehinderd door enig menselijk "gezag". Echter, de gemiddelde persoon die zo’n boodschap hoort, haalt vaak uit naar de boodschapper, en staat erop dat werkelijke vrijheid, een wereld zonder meesters en onderdanen, chaos en verderf zou betekenen, en is dan groot voorstander van de voortdurende slavernij van de gehele mensheid, *waaronder hijzelf*. Hij doet dat niet gebaseerd op een rationele gedachte of een bewijs of ervaring, maar op basis van zijn eigen diepgewortelde, existentiële angst voor het onbekende - het onbekende is in dit geval van een samenleving van gelijken in plaats van meesters en onderdanen. - Hij heeft het nog nooit op een grote schaal in actie gezien en heeft er nog nooit over nagedacht, en hij kan zich dat niet voorstellen, en is daarom bang. En zij die heerschappij over anderen wensen zijn voortdurend bezig die angst te versterken en te stimuleren in de mensen die ze proberen te onderwerpen.

Zien van een andere wereld

Wanneer iemand die in de cultus van "gezag" geïndoctrineerd was zich uiteindelijk los maakt van het bijgeloof, is het eerste wat er gebeurt dat hij een drastisch andere wereld ziet. Als hij de effecten van het bijgeloof in "gezag" observeert, die bijna elk aspect van het leven van de meeste mensen infiltreert, ziet hij de dingen zoals ze werkelijk zijn, niet zoals hij ze vroeger had gedacht. Het meeste van de tijd, wanneer hij zogenaamde "rechtshandhaving" in actie ziet, herkent hij het als ruw, onwettig en immoreel geweld dat wordt gebruikt om de mensen af te persen en te beheersen om de wil van politici te dienen. (De uitzondering hierop is wanneer de politie geweld gebruikt om anderen te stoppen die zich daadwerkelijk schuldig hebben gemaakt aan daden van agressie - ironisch genoeg, zijn dit juist handelingen die de politie voor de heersende klasse zelf routinematig pleegt.) Als de herstellende staatist allerlei politieke rituelen bekijkt, een toespraak van de premier, verkiezingen, een politiek debat, of een lokale gemeenteraad die een nieuw "voorschrift" uitvaardigt, ziet hij het voor wat het is: het acteren van wanen en hallucinaties door mensen die geïndoctrineerd zijn in een compleet irrationele cultus. Eventuele discussies in de media van wat "de openbare orde" moet zijn, of welke "vertegenwoordigers" moet worden gekozen, of welke "wetgeving" moet worden vastgesteld, schijnen, iemand die het bijgeloof is ontsnapt, zo nuttig en rationeel als goed geklede, aantrekkelijke, respectabele uitziende mensen die serieus bespreken hoe de kerstman om zou moeten gaan met de volgende kerst.

Voor degene die de mythe van "gezag" ontsnapt is, verkruimeld het uitgangspunt waarop *alle* politieke discussie berust, en elk stukje van de retoriek dat voortvloeit uit het bijgeloof wordt herkend als zijnde volkomen krankzinnig. De niet langer geïndoctrineerde persoon ziet elke campagnetoespraak, elk politiek argument, elke discussie in het nieuws over alle politiek, elke nieuwsuitzending van één of ander debat van het kabinet over een nieuw stuk "wetgeving" als een kenmerk van de symptomen van diepe wanen als gevolg van de blinde acceptatie van volstrekt stompzinnige, cult-achtige dogma's. Alle verkiezingen, campagnes, schrijven en ondertekenen van petities, zijn plotseling niet rationeler, of nuttiger dan bidden tot een vulkaangod om zijn zegen aan de stam te geven. Iemand die is gedeprogrammeerd ziet niet alleen de futiliteit in alle "politieke" actie, maar ziet dat dergelijke acties, ongeacht wat hun beoogde doelen zijn, eigenlijk het bijgeloof *versterken*. Net als dat iedereen in een stam bidt tot een vulkaangod het idee versterkt dat er een vulkaangod *bestaat*, zo versterkt bedelen om gunsten van politici het idee dat er een rechtmatige heersende klasse is, dat hun bevelen "wet" zijn, en dat gehoorzamen aan dergelijke "wetten" een morele verplichting is.

Degenen die de meesten nu met veel respect bekijken, en die vaak "eerbaar" worden genoemd, worden door de mensen die uit de "gezag" mythe ontwaakt zijn herkend als waanzinnige, gekken met een godcomplex. De niet geïndoctrineerden zouden niet meer trots voelen in het schudden van de hand van de "president" dan in het schudden van de hand van een andere psychotische, narcistische massamoordenaar. De mannen die zwarte jurken dragen en houten hamers hanteren en naar zichzelf verwijzen als "de rechter" worden gezien als de dwazen die ze zijn. Degenen die wapenstokken en uniformen dragen, en zichzelf iets anders wanen dan louter mensen, worden door de ontwaakten niet gezien als nobele strijders voor "recht en orde", maar als verwarde zielen die lijden aan één of andere psychische stoornis.

Degenen die het bijgeloof van "gezag" hebben opgegeven kunnen natuurlijk nog steeds bang zijn voor de schade die de megalomanen en hun huursoldaten en hun politie in staat zijn toe te brengen, maar de acties van de huurlingen worden niet langer gezien als op enigerlei wijze legitiem, rationeel of moreel. Degenen die de mythe zijn ontsnapt beginnen in te zien dat degenen wiens acties door hun "officiële" functie worden beïnvloed net zo gevaarlijk zijn als mensen die high zijn van PCP, en om dezelfde reden: omdat ze een werkelijkheid hallucineren die er niet is, die hen ertoe leidt gewelddadig te handelen, ongeremd door een rationeel denkproces. Degenen die het bijgeloof ontsnapt zijn, en die met een "politieagent" worden geconfronteerd, kunnen nog steeds net zo optreden als ze zouden doen wanneer ze worden geconfronteerd met een hondsdolle hond: zacht spreken, op een onderdanige manier gedragen, en geen plotselinge handbewegingen maken. Maar het is niet uit respect voor zowel de "politie" als de hondsdolle hond; het is uit angst voor het gevaar van een brein dat slecht functioneert, omdat het is geïnfecteerd door een destructieve ziekte, of het nu hondsdolheid is of het geloof in "gezag".

Als gelovigen in "gezag" agressie plegen, zich verbeeldend dat dergelijke handelingen te rechtvaardigen zijn, omdat ze "wettelijk" worden genoemd, hebben hun doelwitten weinig opties. Als een "belasting" controleur, of een politieagent, of een andere handhaver van de wil van politici, degenen die de mythe van "gezag" zijn ontsnapt probeert af te persen, te

controleren, te overheersen of te mishandelen kunnen de doelwitten van die "legale" agressie, meegaan in wat ze weten dat onrecht is, of ze kunnen proberen het op één of andere manier te omzeilen, of proberen iets te verbergen voor de "legale" agressors, of ze kunnen zich met geweld verzetten tegen de agressors. Het is jammer dat de laatste optie is ooit nodig is, want hoewel het gebruik van defensief geweld moreel gerechtvaardigd is (zelfs wanneer "illegaal"), is het triest dat een goed mens ooit geweld tegen een ander *goed* persoon gebruikt, simpelweg omdat de laatste zijn perceptie van goed en kwaad verdraaid en verwrongen heeft door een irrationeel bijgeloof. Zelfs de moorddadige misdadigers van de meest brute regimes in de geschiedenis, dachten als gevolg van hun geloof in de mythe van "gezag" dat ze hun plicht deden; zij dachten tot op een bepaald niveau, dat hun acties nobel en rechtvaardig waren, anders zouden zij ze niet hebben gepleegd. Dergelijke gedachteloze loyaliteit aan "gezag" laat vaak de beoogde slachtoffers met slechts twee opties: onderwerpen aan tirannie of de misleide "wetshandhavers" doden. Het zou voor iedereen veel beter zijn als, voordat gewelddadige weerstand noodzakelijk wordt, de huurlingen van de staat konden worden gedeprogrammeerd uit hun waan, om zo de noodzaak te vermijden ze van het plegen van het kwaad te weerhouden, door afschrikken, verwonden of zelfs doden.

(Persoonlijke noot van de auteur: Het mooiste wat je voor iemand kunt doen die verleid is tot het fungeren als een pion van de onderdrukkingsmachine genaamd "regering" is, om te doen wat je kunt om hem te overtuigen zijn loyaliteit aan de mythe van "gezag" te heroverwegen. Als al het andere faalt, geef hem dan een exemplaar van dit boek. Hoe onplezierig dat ook kan zijn, je zou veel van zijn potentiële toekomstige slachtoffers een grote dienst bewijzen, en je kan zelfs de handhaver zelf een grote dienst bewijzen door hem de noodzaak te ontnemen één van zijn toekomstige beoogde slachtoffers te verminken of te vermoorden.)

Een wereld zonder regels

Iemand die gedeprogrammeerd is en naar de wereld kijkt, ziet in plaats van hiërarchieën van de verschillende heersende klassen in verschillende rechtsgebieden, een wereld van gelijken - niet in talent, bekwaamheid, of rijkdom natuurlijk, maar in rechten. - Hij ziet een wereld waarin ieder mens zichzelf bezit, en hij komt tot het besef dat hij geen rechtmatige meester heeft, dat er niemand boven hem staat, en dat ook voor alle anderen geldt. Hij is aan geen "regering", geen "land", en geen "wet" verplicht. Hij is een soevereine entiteit. Hij is door zijn eigen geweten gebonden, en nergens anders door.

Een dergelijk besef is ongelooflijk bevrijdend, maar kan ook heel verontrustend zijn voor degenen die altijd hun gedrag afgemeten hebben aan hoe goed zij anderen gehoorzaamden. Gehoorzaamheid is niet alleen gemakkelijk, omdat het iemand anders alle beslissingen laat nemen, maar het laat degene die blindelings gehoorzaamt ook toe zich in te beelden dat de gevolgen, wat ze ook mogen zijn, altijd andermans verantwoordelijkheid zijn. Te moeten *uitzoeken* wat goed en kwaad is, en te weten dat jij alleen verantwoordelijk bent voor je beslissingen en handelen, kan voelen als een enorme last. In wezen, is het verliezen van het geloof in "gezag" volwassen worden, wat voordelen en nadelen heeft. De ontwaakte

persoon kan de wereld niet langer bekijken als een onbezorgd, onverantwoordelijk kind, maar op hetzelfde moment, zal hij een niveau van vrijheid en zelfbeschikking hebben die hij zich eerder niet kon indenken.

Staatisten hebben vaak een diepgewortelde angst voor een wereld waarin ieder mens zelf bepaalt wat hij moet doen. Helaas voor hen, is dat alles wat ooit bestaan heeft, en alles wat ooit zal bestaan. Iedereen *beslist* al voor zichzelf wat hij zal doen. Dat heet "de vrije wil". Veel mensen nemen aan dat als iemand niet gebonden is door een "gezag", en de houding heeft "Ik kan doen wat ik wil", hij zich zal gedragen als een egoïstisch dier. Sommige stellen zich zelfs voor dat ze zelf dieren zouden worden als ze niet beheerst werden door een meester. Zo'n geloof impliceert dat mensen een sterke morele verplichting voelen om te doen wat ze wordt verteld, maar voor de rest helemaal geen moreel kompas hebben. Maar de meeste mensen gehoorzamen de "wet" omdat ze geloven dat het *goed* is om dat te doen. Er is geen reden om aan te nemen dat diezelfde mensen, zonder ondergeschikt te zijn aan een meester, er niet meer om zouden geven of ze goed doen. Maar velen denken nog steeds dat mensen domme wilden zijn, die alleen in toom gehouden worden door heersers. Dus verwachten ze dat de meeste mensen, niet langer geremd door een geloof in "gezag", zouden worden als ontketende dieren.

Degenen die het waanidee van "gezag" opgegeven hebben weten wel beter. Er zijn natuurlijk consequenties van acties, met of zonder "gezag". Afgezien van morele kwesties, kiezen de meeste mensen meestal om zich te gedragen op een manier die niet de woede van anderen oproept. Zelfs als niemand in goed en kwaad geloofde, zou het gevaarlijk zijn om een gewone dief of moordenaar te zijn. En manieren vinden om vreedzaam samen te leven heeft voordelen voor het individu *en* voor de groep. Maar afgezien daarvan, proberen de meeste mensen om goed te zijn. In feite is dat waarom ze de "wet" gehoorzaamden: omdat ze werd geleerd dat het goed is om dat te doen. Het probleem is niet dat mensen niet goed willen zijn; het is dat hun oordeel over wat goed en wat slecht is verschrikkelijk verdraaid en verwrongen is door het geloof in "gezag". Ze leren dat het financieren en gehoorzamen van een bende misdadigers een deugd is, en verzet een zonde is. Ze worden geleerd dat aan die misdadigers vragen om hun buren te beroven en te beheersen (via "wetgeving") volkomen moreel en legitiem is. Kortom, als het om "gezag" gaat, wordt ze geleerd dat goed kwaad is en dat kwaad goed is. Het initiëren van geweld via de "wet" wordt gezien als goed, en verzet tegen zulke aanvallen ("de wet overtreden") wordt gezien als slecht. Zonder de mythe van "gezag" zouden mensen nog steeds meningsverschillen hebben, en sommigen zouden nog steeds kwaadaardig of nalatig zijn, en nog steeds domme of vijandige dingen doen. Het belangrijkste verschil in de manier waarop mensen zonder het "gezag" bijgeloof zouden communiceren is heel simpel: <u>Wanneer iemand zich niet gerechtvaardigd voelt om zelf iets te doen, zal hij zich niet gerechtvaardigd voelen iemand anders te vragen om het te doen, noch zou hij zich gerechtvaardigd voelen om het namens iemand anders doen</u>. Het concept is zo eenvoudig, dat het bijna triviaal klinkt, maar het zou tot een grote verandering in het menselijke gedrag leiden.

Als iemand zich niet gerechtvaardigd voelt voor het onderwijs van zijn kinderen te betalen door met geweld zijn buren te beroven, zal hij zich ook niet gerechtvaardigd voelen op de lokale "regering" te "stemmen" om een "onroerendgoedbelasting" op te leggen om voor "openbare" scholen te betalen. En als iemand zich niet gerechtvaardigd voelt geld van zijn buurman te stelen om een school te financieren, zou hij zich nog steeds niet gerechtvaardigd voelen zelfs als hij een bepaalde functie kreeg, (en hem dat werd opgedragen), in de naam van de "wet". Een ander voorbeeld: als iemand zich niet gerechtvaardigd voelt iemands deur in te trappen en hem weg te slepen en hem voor jaren op te sluiten, voor het bezit van een plant met bewustzijnsveranderende eigenschappen, dan zou hij zich ook niet gerechtvaardigd voelen in het steunen van "antidrugswetten". Ook zou hij zich niet plotseling gerechtvaardigd voelen in de uitoefening van een dergelijke huisvredebreuk, mishandeling en ontvoering, alleen maar omdat een "gezag" hem een functie gaf en hem vertelde om dat te doen, in de naam van een "wet". Nog een ander voorbeeld: als iemand zich niet gerechtvaardigd voelt geweld te gebruiken om een complete onbekende de toegang tot een heel "land" te onthouden, dan zou hij zich nog steeds niet gerechtvaardigd voelen als iemand hem een functie gaf bij een immigratie dienst, noch zou hij zich gerechtvaardigd voelen "immigratiewetten" te ondersteunen die anderen opdragen dit te doen.

In een samenleving zonder de mythe van "gezag" zouden er nog steeds dieven, moorde–naars en andere agressors zijn. Het verschil is dat alle mensen die diefstal en moord als immoreel beschouwen geen "legale" diefstal en moord zouden *bepleiten* en *goedpraten*, zoals *elke* staatist nu doet. Nogmaals, voorstander zijn van om het even welke "wet", is ook voorstander zijn van het gebruik van elk niveau van autoritair geweld dat nodig is om de naleving te bereiken, tot en met dodelijk geweld. En mensen die diefstal en moord als immoreel zien zouden zulke daden niet simpelweg begaan omdat een "gezag" of "wet" hen dat opdraagt.

Hoeveel van wat de politie dagelijks doet zouden ze vanuit zichzelf doen, zonder dat een "wet" of een "gezag" het ze opdraagt? Zeer weinig. Hoeveel van hetgeen "soldaten" routinematig doen zouden ze vanuit zichzelf doen, zonder dat een autoritaire militaire leider het ze commandeert? Zeer weinig. Hoeveel van wat "belastingdeurwaarders" nu doen zouden ze vanuit zichzelf doen, zonder dat enige "regering" het ze vertelt? Niets van dit alles. Al het goede dat de zogenaamde "wetshandhavers" nu doen, - dat wil zeggen proberen om werkelijk vijandige, destructieve mensen die schade aan onschuldigen toebrengen stoppen - kunnen ze blijven doen zonder de mythe van "gezag". En zij kunnen dat doen uit de goedheid van hun hart, of als betaald werk, aangezien andere mensen waarschijnlijk vrijwillig zouden willen betalen om dat te doen. Op hetzelfde moment, alles wat slecht is dat "wetshandhavers" en soldaten nu doen - bijvoorbeeld, het terroriseren van, of schieten op onbekenden, agressief optreden tegen mensen die slachtofferloze "misdaden" plegen, het vasthouden, ondervragen en aanvallen van volslagen vreemden - zouden de meeste van hen niet meer willen doen.

Hoeveel mensen zijn mishandeld, gemarteld en vermoord door de bevolking van Duitsland als geheel, of de bevolking van Rusland als geheel, of de bevolking van China als geheel, *voordat* de respectievelijke "overheden" van deze landen, onder de regimes van Hitler,

Stalin en Mao, "wetten" hadden uitvaardigd die voorwendden om zulke wreedheden te *legitimeren*? Bijna geen. En hoeveel wreedheden werden begaan *nadat* de "regeringen" hun bevelen uitvaardigden die de mensen aanstuurden om ze te plegen? De cijfers zijn onthutsend: tientallen miljoenen vermoord, honderden miljoenen mishandeld, onderdrukt of gemarteld. Uiteraard, waren de mensen van die landen (en zowat elk ander land) veel minder geneigd om vanuit zichzelf daden van agressie te plegen dan dat ze ertoe bereid waren na bevolen te zijn om dit te doen door een ingebeelde "gezag".

Ironisch genoeg, wanneer staatisten worden geconfronteerd met het concept van een puur vrijwillige samenleving, waarbij elke dienst, zelfs verdediging en bescherming, door vrijwillige klanten gefinancierd wordt in plaats van door afgedwongen "belastingen", voorspellen veel van hen dat particuliere beveiligingsbedrijven tot nieuwe, mishandelende, onderdrukkende "overheden" zouden evolueren of dat concurrerende beveiligings–bedrijven uiteindelijk voortdurende gewelddadige conflicten met elkaar zouden krijgen. Dergelijke voorspellingen erkennen niet dat de meeste mensen geen *behoefte* hebben hun buren aan te vallen en te beroven, en zelf niet willen worden aangevallen en beroofd, en het is alleen door het geloof in "gezag" dat de meerderheid ooit voor beroving via "belastingen" stemt, of zich ooit verplicht voelt om in te stemmen zelf aangevallen en beroofd te worden via "gehoorzamen aan de wet". Zonder het idee dat de "regering" rechten heeft die mensen niet hebben, zou geen enkele kwaadaardige, agressieve private bewakingsfirma ooit steun van de bevolking hebben. Als ze alleen maar werden gezien als particuliere medewerkers van gewone mensen, zou geen van de betrokkenen, noch de klanten, noch hun ingehuurde beschermers, zich voorstellen dat de medewerkers enig recht zouden hebben om te stelen, lastig te vallen, te terroriseren, of om iets anders te doen waartoe niemand het recht heeft.

Om het op een ander manier te bekijken, en om het meer persoonlijk te maken, stel je voor in een wereld te leven waar niemand van je buren zich gerechtvaardigd voelt te bepleiten dat jij met dingen wordt "belast" waar jij bezwaar tegen hebt om die te financieren. Stel je voor dat elke oorzaak, elk plan, elk programma, elk idee, elke voorgestelde oplossing voor allerlei problemen, iets was wat je *vrijwillig* zou kunnen ondersteunen, of niet. Stel, je woont in een wereld waar niemand van je buren vindt dat zij het recht hebben om met geweld hun ideeën, keuzes en levensstijl aan jou op te leggen. Ze zouden zich alleen gerechtvaardigd voelen (zoals ze al doen) in het gebruik van geweld om je te stoppen als je besluit om hun te beroven of hen aan te vallen, maar heel weinig zouden zich er goed bij voelen om enige vorm van agressie tegen jou te plegen.

In tegenstelling tot wat de meeste mensen denken, is dat precies hoe een "wereld zonder regels" eruit zou zien. Elke persoon zou zich laten leiden door zijn eigen geweten, wat als zelfopgelegde "regels" of "zelfregering" kan worden gezien - en hoewel sommige mensen uit zichzelf nog steeds domme of kwaadaardige keuzes zouden maken en agressie zouden plegen, zou niemand zich meer voorstellen dat iets een "wet" of "regel" noemen, een van nature ongerechtvaardigde daad in iets goeds kan veranderen. En als je zo’n daad van agressie zou *weerstaan*, zouden je buren je ervoor prijzen, in plaats van je te veroordelen als een "misdadiger", zoals bijna iedereen van hen vandaag zou doen als je een agressieve daad weerstaat die toevallig "legaal" is.

<u>Anders denken, anders praten</u>

Veel van de termen die mensen in hun dagelijkse gesprekken gebruiken zijn gebaseerd op de aanname dat "gezag" bestaan kan. Door voortdurend op bijgeloof gebaseerde dogma's te horen en te herhalen, versterkt bijna iedereen onbewust de mythe, in hun eigen geest en in de hoofden van degenen met wie ze te praten. Autoritaire propaganda is zo alomtegen–woordig dat het bij de massa helemaal niet meer als een "boodschap" voelt, maar het voelt gewoon als "praten over wat er is".

Het meeste in alle geschiedenisboeken gaat over wie wanneer welk gebied regeerde, welk autoritair regime een ander autoritair regime veroverde, welke personen of politieke partijen aan de macht kwamen, welke vormen van "regering" en vormen van "beleid" verschillende rijken hebben gehad, enzovoort. Ze spreken over de verkiezingen, wie de macht achter de schermen had, welke "wetten" ingevoerd werden, welke "belastingen" opgelegd werden, en hoe de mensen over hun "leiders" dachten. De achterliggende gedachte, die luid en duidelijk doorkomt, zelfs al wordt het nooit openlijk uitgesproken, is dat het onvermijdelijk en legitiem is dat een heersende klasse bestaat - een variatie op een opperheer, met het recht om alle anderen met geweld te beheersen.

Die boodschap blijft het constante onderliggende thema van bijna alles wat in de kranten geschreven wordt of wat op de radio of televisie komt. De nieuwsberichten, zowel lokaal als nationaal, praten over wat voor "wetgeving" welke "kamerleden" of "kabinetsleden" goedgekeurd hebben, welke "wetshandhavers" die dag wat deden, en welke mensen er misschien verkozen gaan worden, welk "regeringsbeleid" zij ondersteunen, enzovoort. De manier waarop elk stukje gemeld wordt is zwaar aangetast door het bijgeloof van "gezag". Natuurlijk, heeft de manier waarop mensen denken invloed op de manier waarop ze praten, en elke persoon geeft voortdurend uiting aan zijn fundamentele overtuigingen, zelfs in ogenschijnlijk triviale gesprekken.

Vergelijk hoe exact dezelfde situatie en gebeurtenis zou worden weergegeven, eerst door iemand die in "gezag" gelooft en dan door iemand die dat niet doet:

<u>Met bijgeloof:</u> *"Vandaag heeft de plaatselijke regering van Springfield de kosten van bouwvergunningen met vier procent verhoogd, waarvan de opbrengsten bedoeld zijn om een bepaalde medische bijstandsregeling voor ouderen te financieren".*

<u>Zonder bijgeloof:</u> *"Vandaag hebben de plaatselijke afpersers een formele bedreiging afgegeven aan iedereen die bouw of renovatie doet in Springfield, ze eisen vier procent meer dan die bende eerder al van hen eiste. Die dieven zeggen dat ze van plan zijn om een deel van het geld dat ze in beslag nemen aan de ouderen te geven".*

Wanneer iemand het bijgeloof van "gezag" ontsnapt, veranderen zijn denkpatronen, en daarom zijn spreekpatronen, ingrijpend. Hij maakt geen gebruik van eufemistische termen die rechtmatigheid aan "legaal" geweld toewijzen. Hij beschrijft "belastinginners" als wat ze zijn: professionele afpersers. Hij beschrijft "wetshandhavers" als wat ze eigenlijk zijn: huurlingen van politici. Hij beschrijft "wetten" als wat ze eigenlijk zijn: dreigementen van

politici. Hij is omschrijft zichzelf niet trots als een "gezagsgetrouwe belastingbetaler", omdat hij erkent wat die term eigenlijk betekent: iemand die zich laat beroven en beheersen door op macht beluste megalomanen.

De meeste staatisten vinden het moeilijk zich een wereld voor te stellen waarin er geen centrale machine probeert iedereen te beheersen. Maar sommige vinden het even moeilijk zich een wereld voor te stellen waarin ze zelf niet met geweld worden bestuurd. De gedachte naar de wereld te kijken en zich volkomen onafhankelijk te voelen, geen verplichting te voelen om "wetten" van anderen te gehoorzamen, is volkomen vreemd aan alles wat ze ooit hebben overwogen. Zo triest als het is, vinden veel mensen het zelfs erg moeilijk om zich een wereld voor te stellen waarin er niemand is waar ze voor moeten buigen, geen wetgever waar ze zich aan moeten onderwerpen, geen "wet" of "regel" die ooit hun eigen geweten terzijde kan schuiven. Zulke ideeën zijn werelden weg van wat bijna iedereen heeft geleerd te geloven, en het aanvaarden van zo'n drastisch andere kijk op de werkelijkheid voelt als een diep, existentieel ontwaken. Hij die de mythe is ontsnapt zegt tegen zichzelf iets als dit:

"Heeft enig mens, of enige groep mensen, het recht om mij te laten betalen voor iets waar ik niet om heb gevraagd en niet wil financieren? Natuurlijk niet. Als ik geen agressie pleeg tegen iemand (via dwang of bedrog), heeft iemand dan het recht om mij te dwingen om keuzes te maken die zij willen dat ik maak? Natuurlijk niet. Heb ik het recht om zulke agressie te weerstaan? Natuurlijk heb ik dat. Bezit enig mens, of enige groep mensen, rechten die ik niet bezit? Natuurlijk niet. (Hoe en van waar zouden ze die rechten gekregen hebben?) Heb ik, op enig moment of op enige plaats, onder enige omstandigheid, ooit een verplichting om iets anders te doen dan wat mijn eigen geweten mij dicteert? Is er enige situatie waarin de bevelen of "wetten" van verondersteld "gezag" mij ooit zouden verplichten, op enige wijze en in enige mate, om mijn vrije wil op te geven, of mijn eigen gevoel van goed en fout te negeren? Natuurlijk niet".

Onderwijzen van moraal vs. onderwijzen van gezag

Het wordt algemeen aangenomen dat, tenzij kinderen wordt geleerd "gezag" te respecteren en te gehoorzamen, ze zich als wilde dieren zullen gaan gedragen, stelen, mishandelen, en ga zo maar door. Maar gehoorzaamheid, in en van zichzelf, betekent alleen maar, dat in plaats van dat iemand zijn eigen oordeel gebruikt, hij zich naar het oordeel zal voegen van degenen die machtsposities zoeken en verwerven - enkele van de meest ongevoelige, immorele, corrupte, kwaadaardige, oneerlijke mensen hier op aarde. Het trainen van mensen om gehoorzaam te zijn voorkomt alleen maar dierlijk gedrag als het veronder–stelde "gezag" niet zelf diefstal en geweldpleging *goedpraat* en *beveelt*, zoals *elke* "regering" in de geschiedenis heeft gedaan onder het mom van "rechtshandhaving" en "belastingen". Onderwijzen van gehoorzaamheid helpt de beschaving natuurlijk niet als degenen die de orders geven juist dat gedrag bevelen dat de samenleving schade doet: daden van agressie tegen onschuldigen. Het idee dat grootschalige onderdanigheid goed voor de samenleving is berust op de overduidelijk valse veronderstelling dat mensen in machtsposities moreel superieur zijn aan alle anderen. Het zou vanzelfsprekend moeten

zijn dat de wereld inrichten zodat de meeste mensen hun eigen geweten negeren, en in plaats daarvan politici toevertrouwen hun keuzes te maken, de samenleving niet veiliger of meer deugdzaam gaat maken. In plaats daarvan zal het juist die handelingen legitimeren die vreedzaam menselijk samenleven *in de weg* staan.

Vergelijk het eens met een robot, die geprogrammeerd is om te doen wat de eigenaar zegt dat hij moet doen, of productief of destructief, of beschaafd of gewelddadig. Dit is te vergelijken met een kind dat leert "gezag" te respecteren. Of de gehoorzame robot of het kind uiteindelijk een instrument voor de vernietiging en onderdrukking wordt, is volledig afhankelijk van degene die uiteindelijk de orders geeft. Als in plaats daarvan, de kinderen het principe van zelfeigenaarschap wordt geleerd - het idee dat ieder mens zichzelf toebehoort, en daarom niet moet worden beroofd, bedreigd, mishandeld of vermoord - dan is de vermeende deugd van gehoorzaamheid volstrekt overbodig. Overweeg welke van de volgende scenario's meer waarschijnlijk tot een rechtvaardige, vreedzame samenleving leidt: miljarden mensen wordt de basis van de menselijke moraal geleerd (bijvoorbeeld het non agressie principe), of miljarden mensen wordt geleerd alleen maar te gehoorzamen, in de hoop dat de enkelingen die uiteindelijk de leiding zullen hebben goede orders zullen geven. Als het moeite kost om voor te stellen wat er in die beide scenario's zou gaan gebeuren, hoeft men alleen maar naar de geschiedenis te kijken om te zien wat er *is* gebeurd.

Zelfs willekeurig gekozen "leiders" zullen, wanneer hen toestemming wordt gegeven om alle anderen met geweld te beheersen snel gecorrumpeerd raken, en ze zullen tirannen worden. Maar het zijn niet de gemiddelde, fatsoenlijke mensen die de macht over anderen verlangen. Degenen die streven naar de macht en het ook verkrijgen, zijn meestal al narcisten en megalomanen, mensen met een nooit eindigende lust naar macht, die houden van het idee anderen te domineren. En het verlangen naar heerschappij wordt nooit gedreven door een verlangen om de mensen die worden gedomineerd te helpen, maar altijd door een verlangen om de heerser macht te geven, ten koste van degenen die hij beheerst. Maar mensen blijven de bewering napraten dat de gemiddelde persoon, als hij zich louter laat leiden door zijn eigen geweten, minder betrouwbaar, minder beschaafd en minder moreel zou zijn, dan wanneer hij zijn eigen geweten aan de kant zet, en gewoon blindelings doet wat de tirannen van de wereld hem opdragen. Als iedereen op zijn eigen oordeel zou vertrouwen, zou dat, per definitie "anarchie" zijn, terwijl grootschalige gehoorzaamheid aan autoritaire tirannen per definitie "openbare orde" is. Let op het schrille contrast tussen de normale bijklank van die termen - "anarchie" klinkt eng en gewelddadig, "recht en orde" klinkt beschaafd en netjes - en let op de werkelijke *resultaten* van het volgen van het geweten versus het volgen van heersers. Het niveau van het kwaad door individuen op zichzelf gepleegd valt volledig in het niet bij het kwaad dat wordt gepleegd door mensen die een verondersteld "gezag" gehoorzamen.

Hoewel velen denken dat het onderwijzen van gehoorzaamheid aan "gezag" synoniem is aan het onderwijzen van goed en kwaad, zijn de twee eigenlijk *tegenpolen*. Onderwijzen van kinderen om de rechten van ieder mens te respecteren, en hen te leren dat het plegen van agressie van nature verkeerd is, is zeer belangrijk. Maar door hen te leren dat gehoorzaamheid een deugd is, en dat "respect voor gezag" een morele verplichting is,

zullen ze opgroeien tot ofwel *voorstander* van wijdverbreide, grootschalige agressie, of tot een *deelnemer* aan wijdverbreide, grootschalige agressie. Elke staatist doet het ene of het andere (of beide). In feite belemmert het onderwijzen van gehoorzaamheid de sociale en geestelijke ontwikkeling van kinderen dramatisch. Na in een situatie te zijn opgegroeid waar ze door anderen werden bestuurd, voor gehoorzaamheid beloond en voor ongehoorzaamheid gestraft, zullen ze, als ze ooit die situatie ontsnappen, weinig of geen opleiding hebben, en weinig of geen ervaring en oefening hebben gehad in hoe ze kunnen denken en handelen vanuit moraal en principes. Dan hebben ze nog nooit hun eigen oordeel en persoonlijke verantwoordelijkheid uitgeoefend, en weten ze alleen te doen wat ze wordt opgedragen, ze zullen zijn als getrainde apen die zijn ontsnapt, maar geen manier hebben om het hoofd te bieden aan een leven in vrijheid. Als hun opvoeding voornamelijk onder beheer van "gezags" figuren is gevormd, raken mensen existentieel verloren als die controle wegvalt. Kortom mensen die getraind zijn om "gezag" te gehoorzamen weten niet hoe onafhankelijke, soevereine verantwoordelijke mensen te zijn, omdat ze hun hele leven opzettelijk en specifiek opgeleid zijn, hun eigen geweten *niet* te volgen en hun eigen oordeel *niet* te gebruiken. Dus als de geïndoctrineerden, aan een geïnstitutionaliseerde controle-instelling ("school") ontsnappen, hallucineren ze er een ander "gezag" voor in de plaats: "regering". De ontsnapte apen bouwen gewoon een nieuwe kooi, en springen er enthousiast in, want dat is alles wat ze kennen, en alles wat ze ooit gekend hebben.

Aan de andere kant, zouden kinderen in een wereld zonder de "gezag" mythe, onderwezen kunnen worden moreel te zijn, in plaats van alleen maar gehoorzaam. Ze zouden geleerd kunnen worden om mensen te respecteren, in plaats van dat onmenselijke, gewelddadige monster genaamd "regering" te respecteren. Ze zouden geleerd kunnen worden dat het aan hen is, om niet alleen het juiste te doen, maar om erachter te komen wat "het juiste ding" is. Als resultaat daarvan zouden ze kunnen opgroeien tot verantwoordelijke, denkende, bruikbare volwassenen, leden van een vreedzame en productieve gemeenschap, in plaats van op te groeien tot iets meer dan vee op de boerderijen van tirannen.

<u>Geen masterplan</u>

Als morgen, door een wonder, iedereen in de wereld het geloof in "gezag" zou loslaten, zou het overgrote deel van diefstal, mishandeling en moord in de samenleving onmiddellijk ophouden. Alle oorlogen zouden eindigen; alle berovingen in de naam van "belastingheffing" zou stoppen; alle onderdrukking uitgevoerd in naam van de "wet" zou ophouden. Het volk als geheel - met inbegrip van de daders, slachtoffers en toeschouwers van onderdrukking - zouden zulke daden van agressie niet langer zien als legitiem.

Maar er zou ook een andere, minder directe verandering zijn. Het geloof in "gezag" is, in essentie, een psychologische kooi. Het traint mensen te geloven dat het niet nodig is om te beoordelen wat goed en kwaad is; dat het niet nodig is om de verantwoordelijkheid op zich te nemen om de samenleving te verbeteren; dat alles wat van hen gevraagd wordt is dat ze "volgens de regels spelen" en te doen wat ze wordt opgedragen, terwijl ze "leiders" en "wetgevers" zoeken om de problemen van de samenleving te behandelen. Kortom, het geloof in "gezag" leidt mensen ertoe om nooit volwassen te worden, om de wereld altijd te

zien zoals kinderen het zien: een onbegrijpelijk ingewikkelde plaats die is, en altijd zal zijn, een ander zijn verantwoordelijkheid. Wat het probleem ook is, armoede, misdaad, ziekte, economische of ecologische problemen - de geïndoctrineerde staatisten zijn altijd op zoek naar een nieuwe "leider" om te verkiezen, die zal beloven om dingen te repareren. In zekere zin, functioneert een wereld van staatisten exact op dezelfde manier als een kleuterklas doet: als er iets mis gaat - als iets buiten de voorspelbare, vooraf geplande, centraal gestuurde agenda plaatsvindt - roepen de "kinderen" de "juf" om alles te op te lossen. De hele autoritaire omgeving van een klaslokaal leert de kinderen dat ze nooit de leiding hebben; het is nooit aan hen om te beslissen wat te doen. In feite worden ze sterk ontmoedigd ooit vanuit zichzelf te denken of te handelen. Immers, als ze zouden mogen denken en hun eigen beslissingen mochten nemen, zou de eerste beslissing van de meeste van hen zijn om de klas uit te lopen.

Ook volwassen staatisten wordt voortdurend verteld dat men niet "het recht in eigen hand" mag nemen. De mensen zijn getraind om de "autoriteiten" te bellen wanneer er een conflict of een ander probleem ontstaat, en vervolgens gedwee te doen wat de "regerings" handhavers hen opdragen. Als er een geschil is tussen mensen, wordt de mensen verteld dat ze altijd naar de meesters moeten rennen, of door de "politie" te bellen, of door naar autoritaire "rechtbanken" te gaan om meningsverschillen te schikken. Bij het bespreken van maatschappelijke problemen, praten de goed opgeleide onderdanen van de staat in termen als: "Ze moeten een wet maken …" of "Dat zouden ze moeten verbieden..." Zij zien hun leven als een onderdeel van een gigantisch, gecentraliseerd masterplan, dus is het logische gevolg dat als ze hun leven verbeteren willen, de oplossing is om een verzoek aan de plannenmakers te doen om het plan te wijzigen. Deze visie is zo ingebakken in de massa's dat veel mensen letterlijk het idee niet kunnen bevatten dat individuen hun leven leiden, zonder deel uit te maken van iemand anders zijn masterplan.

Dit wordt gedemonstreerd door de gebruikelijke reactie die autoritairen geven op het idee van een samenleving zonder heersers. Bijna zonder uitzondering, zal een staatist die een staatloze samenleving overdenkt beginnen met de vraag hoe de dingen zullen "werken" zonder een heersende klasse. Hij vraagt het niet gewoon omdat hij nieuwsgierig is hoe wegen, defensie, handel, geschillenbeslechting, en andere dingen zonder "regering" zouden kunnen functioneren. Hij vraagt dit omdat hij altijd werd getraind het menselijk bestaan binnen het kader van een gecentraliseerd, met geweld opgelegd masterplan te bekijken, en is letterlijk niet in staat buiten dat paradigma te denken. En dus zal hij vragen hoe het zal werken "onder anarchie" en zal ernaar verwijzen als een "systeem", zich inbeeldend dat het als een nieuw soort masterplan zal worden opgelegd aan de massa's, terwijl het natuurlijk is precies het tegenovergestelde is: een complete *afwezigheid* van een centraal, onder dwang opgelegd plan. Maar een totaalplan voor de mensheid is alles wat de staatist ooit heeft overwogen, en het is vaak alles wat hij kan bevatten. Het idee dat *niemand* "de leiding" zal hebben, dat *niemand* de "regels" zal maken voor iedereen anders, dat *niemand* de mensheid als geheel zal plannen of beheren, en dat niemand de staatist zal vertellen wat te doen, is simpelweg iets wat de meeste autoritairen zich zelfs nog nooit voorgesteld hebben. Het concept is zo vreemd dat ze niet eens weten hoe ze het moeten verwerken, zodat ze wanhopig proberen om het idee van "anarchie" (een statenloze maatschappij) te vatten in de vorm van een masterplan.

(Zulk tegenstrijdig denken wordt alleen maar versterkt door degenen die het label "anarchocommunisten" dragen. De term houdt in dat er geen heersende klasse zou zijn, en dat de samenleving zou worden georganiseerd in een collectivistisch systeem. Als een bepaalde groep het recht claimt om zo'n systeem onder dwang aan iedereen op te leggen, is dat natuurlijk autoritarisme, en dus zou het "anarcho" deel van de term niet van toepassing zijn. Een andere optie is dat degenen die zich "anarchocommunisten" noemen slechts *hopen* dat, bij het ontbreken van een heersende klasse, ieder individu op de planeet vrij zal kiezen om deel te nemen aan communes of collectieven - wat natuurlijk, niet zou gebeuren. Als een laatste mogelijkheid, zouden de "anarchocommunisten" er wellicht zelf voor kiezen om deel uit te maken van een commune, maar dan zouden toestaan dat anderen voor iets anders kiezen. Uiteindelijk is de term "anarchocommunisten" weinig zinvol, en is eigenlijk een *symptoom* van autoritarisme: zelfs als voorstanders van een staatloze samenleving, stellen sommige mensen zich automatisch voor dat er sprake moet zijn een overkoepelend systeem of plan, een grote blauwdruk, een bepaalde vorm van maatschappelijk management dat de mensheid moet worden opgelegd als een geheel.)

De waarheid is dat met of zonder de mythe van "gezag", niemand gerechtigheid of welvaart kan garanderen, of alles wat er zou kunnen gebeuren voorspellen, of elk probleem dat zou kunnen ontstaan weten, of weten hoe ze allemaal op te lossen. Het verschil is dat degenen die in "gezag" geloven, ondanks voortdurend overweldigend bewijs van het tegendeel, blijven doen alsof een autoritair controlesysteem de veiligheid, verdediging, welvaart, eerlijkheid en rechtvaardigheid kan garanderen. Aan de andere kant, doen degenen die het meest gevaarlijke bijgeloof hebben opgegeven niet langer alsof het mogelijk is om alles en iedereen te besturen via enig "systeem". Bizar, ondanks de bijna onbegrijpelijke mate van economische rampen, menselijk lijden, en massale onderdrukking, wat het geloof in "regering" herhaaldelijk heeft veroorzaakt, blijven voorstanders van autoritarisme nog steeds volhouden dat tegenstanders van staatisme tot in detail moeten kunnen beschrijven hoe alles in de samenleving exact zou werken, als er geen "regering" is, zodat er niet mogelijk iets ergs zou kunnen gebeuren. En als ze dat niet kunnen - zoals natuurlijk niemand kan - dan verklaart de staatist dat als bewijs dat "anarchie zal nooit werken".

In plaats van een rationele conclusie, is zo'n idee het symptoom van diepgewortelde psychische afhankelijkheid en angst voor het onbekende. Staatisten willen de belofte dat een alwetende, almachtige entiteit voor hen zal zorgen en hen zal beschermen tegen alle mogelijke tegenslagen en van alle slechte mensen in de wereld. Het feit dat politici doorlopend zulke beloften maken, en nog nooit één keer daadwerkelijk aan zo'n belofte voldaan hebben (want de belofte is duidelijk belachelijk), houdt staatisten niet tegen te verlangen die belofte te horen. Ongeacht hoe vaak autoritaire "oplossingen" verschrik–kelijk mislukken, denken de meeste mensen nog steeds dat een *ander* "regerings" plan de enige oplossing is. Wat ze willen is een garantie dat een almachtige entiteit buiten henzelf ervoor zal zorgen dat hun leven comfortabel en veilig is. Het lijkt ze niet te kunnen schelen, of ze hebben niet eens in de gaten, dat zulke "garanties" nooit uitkomen, en dat iemand die claimt de macht te hebben een dergelijke garantie te geven een ongelooflijk vette leugenaar of een gek is. En toch, omdat anarchisten en voluntaristen nooit de absurde

belofte zouden geven dat, zonder "regering", er nooit iets ergs zal gebeuren, blijven de meeste staatisten doodsbang voor het idee van een staatloze samenleving.
(persoonlijke noot van de auteur: ik heb ontdekt dat, wanneer het onderwerp van een staatloze samenleving opkomt in mijn gesprekken met staatisten, ze bijna zonder uitzondering beginnen vragen te stellen in de passieve vorm: hoe zal dit voor elkaar komen, hoe zal dat worden gedaan? Ze spreken, zelfs als het gaat om hun eigen leven, alsof ze weinig meer dan toeschouwers zijn, afwachtend wat er zal gebeuren. Dit is omdat, veel van hun vormende jaren, vooral tijdens hun "school" periode, ze niet veel meer dan toeschouwers waren. De scripts van hun leven werden door anderen geschreven; hun lot werd bepaald en beslist door "gezag", niet door henzelf. Dus, in een poging om hen aan die manier van denken te laten ontsnappen, wanneer ze mij iets vragen als, "Onder anarchie, hoe zal dit worden aangepakt?" reageer ik, "hoe zou jij ermee omgaan?" Als ze vragen: "Wat zou worden gedaan aan dit mogelijke probleem?" vraag ik, "Wat zou jij doen?" En zij kunnen meestal met ideeën komen, uit blote hun hoofd, die beter zijn dan een autoritaire oplossing. Het probleem is niet dat ze niet in staat zijn om de leiding te hebben over zichzelf, hun toekomst, en in feite de toekomst van de wereld; het probleem is dat het gewoon nooit bij hen opgekomen is dàt ze al verantwoordelijk zijn voor zichzelf, hun toekomst, en de toekomst van de wereld.)

Iemand die begrijpt dat "gezag" een mythe is, heeft geen enkele verplichting om uit te leggen hoe elk aspect van een vrije samenleving zou werken, net zomin als iemand die zegt dat de kerstman niet echt is geen enkele verplichting heeft om uit te leggen hoe het kerstfeest zonder hem zal werken. Echter, staatisten dringen vaak aan, als voorwaarde om zelfs maar de mogelijkheid te overwegen van een staatloze samenleving, dat iemand hen vertelt hoe ieder aspect van het leven van iedereen zal werken zonder "regering". Natuurlijk weet niemand - met of zonder de mythe van "regering" - wat er allemaal zal gebeuren. Het vastklampen aan een bewijsbaar onjuiste, tegenstrijdige mythe, die zelf heeft geleid tot grootschalige moord, afpersing en onderdrukking, omdat iemand niet in detail een perfecte wereld zonder de mythe kan beschrijven, is absurd. Mensen kunnen suggesties of voorspellingen doen over hoe diverse aspecten van een vrije samenleving zouden kunnen werken zonder "gezag" - en vele wetenschappelijke verhandelingen doen precies dat - maar zodra iemand echt de waanzin begrijpt, inherent aan elk geloof in "gezag", zal hij nooit meer terug gaan naar het accepteren van de mythe, ongeacht wat hij denkt dat er zonder dat bijgeloof zou kunnen gebeuren, net zomin als dat een volwassene terug naar het geloof in de kerstman zou gaan, omdat hij niet weet of het kerstfeest zou werken zonder hem.

<u>Jij regeert jou, ik regeer mij</u>

In de afwezigheid van "gezag", zou per definitie, niemand de macht of het recht hebben om te verkondigen, "Dit is hoe de dingen zullen worden gedaan". Maar dat is het enige denkmodel dat de meeste autoritairen ooit hebben overwogen. Degenen die zich realiseren dat zij noch de mogelijkheid, noch het recht hebben om de hele mensheid te regeren, denken niet in termen van een masterplan voor het menselijk ras. In plaats daarvan, denken ze in termen van het enige wat ze echt kunnen controleren: hun eigen acties. Ze denken in termen van: "Wat moet ik doen?" In plaats van: "Wat moet ik de meesters vragen te doen?" Ze zijn niet zo arrogant of verwaand om te denken dat ze het recht of de mogelijkheid hebben om keuzes voor de hele mensheid te maken. Ze maken hun eigen keuzes, en accepteren de onvermijdelijke realiteit dat andere mensen andere keuzes zullen maken.

Op praktisch niveau is het absurd om te verwachten dat een systeem van gecentraliseerde controle, waarin een handvol politici, met hun beperkte kennis en ervaring, die met een masterplan komen en het vervolgens aan iedereen opleggen, beter zou werken dan het vergelijken en het combineren van alle kennis, vindingrijkheid en expertise van honderden miljoenen mensen, via een netwerk van wederzijds vrijwillige handel en samenwerking. Ongeacht wat het doel is - voedselproductie, de aanleg van wegen, bescherming tegen aanvallers, of iets anders - de ideeën die komen uit de "chaos" van miljoenen mensen die verschillende uitvindingen en oplossingen proberen, zullen altijd beter zijn dan de ideeën die een handjevol politici verzinnen. Dit geldt met name in het licht van het feit, dat terwijl de politici hun ideeën aan iedereen opleggen, zelfs als het waardeloze ideeën zijn die niemand anders wil, moeten vrije markt ideeën goed genoeg zijn zodat anderen ze *vrijwillig* willen steunen.

Ondanks de geweldige welvaart die reeds gecreëerd is door relatief vrije, "anarchistische" handel en onderlinge samenwerking, is de gedachte dat mensen samenleven zonder dat ze allemaal worden bestuurd en gereguleerd door een masterplan voor de meeste staatisten nog steeds onbevattelijk. De meeste staatisten zijn zelfs nog nooit begonnen met het overdenken van de mogelijkheid echt de leiding over hun *eigen* leven te hebben. Alles aan de moderne autoritaire samenleving leidt mensen ertoe om trouwe onderdanen te zijn van een bestuurssysteem, in plaats van mensen op te leiden tot wat ze zouden moeten zijn: soevereine entiteiten, die zelf dingen uitzoeken, die met anderen omgaan als gelijken, verantwoording aan hun eigen geweten afleggen boven alles. Voor de meesten, is het idee van een wereld waar *zij* degenen zijn die problemen oplossen, geschillen beslechten, de behoeftige helpen, zichzelf en anderen beschermen, zonder naar een almachtig "gezag" te kunnen rennen, een volkomen vreemd en angstaanjagend concept. Ze houden ervan om autoritaire oplossingen te bepleiten, maar willen eigenlijk zelfs niet de leiding over *zichzelf* hebben, laat staan persoonlijk verantwoordelijkheid dragen voor het functioneren van de samenleving. En hun geloof in "gezag" gebruiken ze in een poging die verantwoordelijk–heid te ontlopen en de realiteit van het leven te vermijden.

Het leven van een gekooid dier is in veel opzichten makkelijker dan het leven in het wild. Evenzo kan het leven als een onnadenkende menselijke slaaf meer voorspelbaar zijn en

veiliger voelen dan een leven met verantwoordelijkheid. Maar net als in het wild levende dieren sterker en slimmer zijn en ze veel beter in staat zijn om voor zichzelf te zorgen, zal het loslaten van de "gezags" mythe mensen dwingen om slimmer, creatiever, meelevender, en meer moreel te zijn. Dat wil niet zeggen dat alle mensen zonder geloof in "regering" wijs, vriendelijk en gul worden. Maar als miljoenen mensen allemaal begrepen dat het aan henzelf is om een betere wereld te maken, in plaats van alleen maar braaf een toegewezen rol in andermans masterplan te spelen, onderwijl de "regering" zeurend om alles op te lossen, zou er een niveau van menselijke creativiteit, vindingrijkheid, en samenwerking loskomen ver voorbij ieders verbeelding.

Een andere samenleving

Tegenwoordig associëren de meeste mensen het idee van "iedereen doet wat hij wil" met chaos en dood, en associeert iedereen gehoorzaam en "gezagsgetrouw zijn" met orde en beschaving. Zonder de "gezags" mythe echter, zouden mensen een heel andere mentaliteit hebben. Zonder een "gezag" om blindelings te volgen en te gehoorzamen, zonder te kunnen zeuren tegen "machthebbers" om alles op te lossen, zouden mensen voor zichzelf moeten uitzoeken wat goed en fout is, en hoe je problemen op kunt lossen. Sommigen zullen beweren dat de mensen te kortzichtig zijn, te lui en te onverantwoordelijk om hun eigen leven te leiden, maar het is juist het geloof in "gezag", dat hen toegestaan heeft om zo lui en hulpeloos te zijn. Zolang ze geloofden dat dingen rechtzetten niet hun taak was, dat het oplossen van problemen niet hun taak was, en dat alles wat ze hoefden te doen was om hun meesters te gehoorzamen, als onnadenkende pionnen in andermans masterplan, hadden ze geen behoefte aan opgroeien. Maar het afstoten van het bijgeloof dwingt iemand in de positie van realiseren dat er niets op aarde boven hem is, wat betekent dat hij verantwoordelijk is voor zijn eigen doen (of nalaten); hij is degene wiens taak het is om de wereld een betere plaats te maken; hij is degene die de samenleving moet laten werken.

Er zijn zeker al staatisten die proberen om een positief verschil te maken, maar vaker wel dan niet worden hun goede bedoelingen door het geloof in "gezag" omgezet in slechte daden, hun medeleven veranderd in geweld, en hun productiviteit tot brandstof van onderdrukking gemaakt. Bijvoorbeeld, veel mensen die bij het leger gaan beginnen met het nobele doel hun landgenoten te verdedigen tegen vijandige buitenlandse machten, en veel van degenen die "politieagenten" worden doen dat met de bedoeling om mensen te helpen, en goede mensen te beschermen tegen slechte mensen. Echter, zodra zij agenten worden van het mythische beest bekend als "regering", houden ze onmiddellijk op hun eigen waarden en hun eigen percepties van goed en kwaad na te streven, in plaats daarvan worden ze handhavers van de willekeurige grillen van politici. In iedere "regering" in de geschiedenis, zijn die ogenschijnlijke "verdedigers" snel, zo niet onmiddellijk, omgevormd tot agressors. De eerste daad van bijna elke regime is een soort van "belasting" op te leggen, om met geweld haar onderdanen te beroven, meestal met het stompzinnige excuus dat het zo moet handelen om de mensen te kunnen beschermen tegen rovers. Het is dan ook ironisch dat zoveel mensen het idee accepteren dat een "regering" de enige entiteit is die in staat is tot het beschermen van de goeden tegen de slechten. In waarheid kunnen

alleen in de afwezigheid van het geloof in "gezag" de goede bedoelingen van zogenaamde beschermers en verdedigers werkelijk de mensheid dienen.

Een privé-militie bijvoorbeeld, opgezet met het doel een bepaalde bevolking te verdedigen tegen vreemde indringers - welke niet wordt ingebeeld, door haar leden of door wie dan ook, één enkel bijzonder "gezag" te hebben - zal geleid worden door het persoonlijke geweten van elk individueel lid. Een dergelijke organisatie kan een zeer effectief middel zijn voor het uitoefenen van rechtmatig defensief geweld, terwijl het immuun is voor de gebruikelijke omkoopbaarheid van autoritaire "beschermings" zwendel. Een privé-militie lid die geen last heeft van de "gezags" waan kan niet en zou nooit het excuus van "gewoon orders volgen" gebruiken om te proberen de verantwoordelijkheid voor zijn eigen daden te ontkennen. Als hij geweld gebruikt, weet hij, en iedereen om hem heen, dat hij *persoonlijk* de keuze gemaakt heeft, en dat hij er persoonlijk verantwoordelijk voor is, en persoonlijk verantwoordelijk voor zijn daden dient te worden gehouden. De enige manier waarop een particuliere, niet-autoritaire militie onderdrukkend kan worden is als elk individu daarin er persoonlijk ervoor kiest om op die manier te handelen. In tegenstelling daarmee kan een "regerings" leger onderdrukkend worden als gevolg van maar *één* echt kwaadaardige persoon in de commandostructuur, als degenen onder hem effectief werden getraind om trouw orders te volgen.

Zonder de mythe van "gezag", zal niet iedereen verantwoordelijk en liefdevol handelen. Maar als iedereen aanvaardt dat hij de leiding over zichzelf heeft, is het veel minder waarschijnlijk dat goede mensen het werk voor slechte mensen zullen doen, zoals nu voortdurend gebeurt, door middel van het geloof in "gezag". Staatisten zijn vaak bang voor wat sommige mensen zouden kunnen doen als ze niet weerhouden worden door de "regering". Wat ze werkelijk moeten vrezen, is echter wat die mensen kunnen doen als ze "regering" *worden*. De hoeveelheid schade die een vijandig, kwaadaardig individu op zichzelf kan doen is niets vergeleken met de schade die een vijandige, kwaadaardige "gezagsdrager" kan doen, door middel van gehoorzame, maar verder goede mensen. Om het anders te zeggen, als het kwaad alleen werd gepleegd door slechte mensen zou de wereld een veel betere plaats zijn dan het nu is, met in principe *goede* mensen die constant slechte daden begaan, omdat een vermeend "gezag" het hen opdraagt.

Een ander soort regels

Zonder geloof in "regering", zouden gemeenschappen vrijwel zeker "regels" ontwikkelen die op het eerste gezicht op "wetten" zouden lijken. Maar er zou een fundamenteel verschil zijn. Het is zowel rechtmatig als nuttig uitspraken te doen over wat de gevolgen zijn van bepaalde handelingen, en die op te schrijven en te publiceren zodat iedereen ze kan zien. Bijvoorbeeld, mensen kunnen in een stad bekend maken dat als je in hun stad betrapt wordt op stelen, je onderworpen zult worden aan dwangarbeid totdat jij je slachtoffer drievoudig hebt terugbetaald wat je gestolen hebt. Of de mensen van een wijk kunnen bekendmaken dat als je daar betrapt wordt op dronken rijden, zij je auto zullen afpakken en het een meer inrollen. Maar, terwijl dergelijke decreten bedreigingen zouden vormen, zouden ze fundamenteel verschillend zijn van wat nu "wetten" genoemd worden, om verschillende redenen:

1) Degenen die daadwerkelijk de bedreiging maken - degenen die hebben besloten welke vergelding zij *persoonlijk* gerechtvaardigd vinden voor de mensen die gevaar of schade toebrengen aan hun buren - zouden alleen zelf de verantwoordelijkheid dragen voor het maken en uitvoeren van een dergelijke bedreiging.

2) De bedreiging zou geen verkiezing of consensus nodig hebben. Eén persoon, of duizend mensen samen, kunnen een waarschuwing in die vorm geven, "Als ik je te pakken krijg *dat* te doen, zal ik *dit* aan jou doen". De bedreiging zou niet worden gezien als "de wil van het volk", maar alleen als een verklaring van de bedoeling van degene die daadwerkelijk die waarschuwing geeft.

3) De legitimiteit van een dergelijke bedreiging zou worden beoordeeld, niet naar wie het dreigement uit, maar of het dreigement (in de ogen van de waarnemer) in verhouding staat tot de gepleegde misdaad. Niemand zou zich verplicht voelen in te stemmen met, of zich te houden aan, een dreigement dat oneerlijk of ongerechtvaardigd voelt.

4) Zo’n waarschuwing zou niet pretenderen de moraal te veranderen, of een nieuwe "misdaad" te creëren, noch zou iemand denken dat zo’n waarschuwing legitiem zou zijn simpelweg omdat het werd uitgesproken (zoals mensen een autoritaire "wet" nu zien). Maar men zou het zien als wat de mensen terplekke gerechtvaardigd achten. Daarom, in plaats van de autoritaire formule, "Wij *maken* hierbij het volgende illegaal", past zo’n waarschuwing in deze sjabloon. "Ik vindt dat als je *dit* doet, ik het recht heb om op *deze* manier te reageren".

Veel mensen, die zijn opgeleid in "gezagsaanbidding", zouden doodsbang zijn voor zulke niet gecentraliseerde "vrijheid voor allen" methode van menselijke interactie. "Maar wat als", zal de staatist vragen, "iemand een dreigement schrijft dat zegt, als ik niet van je religie of je haarstijl, of je dieetkeuzes houdt, schiet ik je dood?" Het onderzoeken van die vraag, in de context van een samenleving die nog steeds aan het bijgeloof van "gezag" lijdt, en in een samenleving *zonder* zulk geloof, toont aan hoe gevaarlijk de mythe van "gezag" echt is. Het is waar dat in de afwezigheid van het geloof in "regering", iemand in ongerechtvaardigde situaties met geweld kan dreigen. Het punt is niet dat iedereen

automatisch naar behoren zal denken en zich goed zal gedragen als er geen heersers zijn, maar dat zulke kwaadaardige neigingen in de mens veel ongevaarlijker en minder destructief zouden zijn *zonder* dat het geloof in "gezag" het legitimeert.

Vergelijk eens wat er gebeurt als sommige mensen zich heftig tegen alcoholgebruik verzetten, en als een "gezag" het verbiedt. Het is mogelijk (maar onwaarschijnlijk) dat een individu in een staatloze samenleving, vanuit zichzelf, zou verklaren, "Ik beschouw het nuttigen van alcohol als een zonde, en als ik erachter kom dat je hebt gedronken, kom ik met een pistool naar je huis om het recht te zetten". Iedere persoon die dat doet zou vrijwel zeker worden overtuigd, zo niet door beleefd redeneren, dan door de dreiging van tegengeweld, dat hij zijn dreigement niet zou moeten doorvoeren, en moet stoppen met het maken van dergelijke bedreigingen. Uiteraard kan die ene persoon niet, vanuit zichzelf, miljoenen bierdrinkers onderdrukken. Zelfs niet met anderen die het drinken van alcohol ook als een zonde zien, ook al was het een meerderheid, er zouden maar weinig zijn die zich gerechtvaardigd voelden om hun visie met geweld aan anderen proberen op te leggen. Of ze nu erkenden dat zulke agressie niet gerechtvaardigd is of dat ze gewoon bang waren voor wat hun kan worden aangedaan als ze het probeerden, hoe dan ook gewelddadige conflicten zouden worden vermeden.

In contrast, stel dat een groep mensen, in de "regering", alcohol "illegaal" verklaarde en een zwaar bewapende bende handhavers creëerde om op iedereen te jagen die werd betrapt op alcoholbezit, en hen gevangen te nemen. Aangezien dit echt gebeurd is, hoeft er niet te worden gespeculeerd over de resultaten. Met de belofte de meeste maatschappelijke problemen op te lossen, en met steun van het publiek, vaardigde de Amerikaanse heersende klasse in 1920 een verbod uit op alcohol. Alcoholgebruik bleef, zij het iets minder, en meteen ontstond er een zwarte markt voor alcoholproductie en distributie. Een enorm winstgevende, maar "illegale" markt leidde tot gewelddadige conflicten, een nieuwe hoogte in de georganiseerde misdaad en andere criminaliteit, en grootschalige corruptie in de "regering", maar ook wrede pogingen om de alcoholhandel uit te roeien. Bij het zien van de werkelijke resultaten, was de meerderheid van de mensen al snel tegen, en eiste de intrekking van het achttiende amendement, dat dit verbod op federaal niveau "legitimeerde". En zoals te verwachten was, toen het verbod was opgeheven, stopte ook *al* het aanverwante geweld, zowel het "regerings" geweld als het particuliere geweld.

In dit voorbeeld, en in talloze andere, is te zien dat als mensen aan zichzelf worden overgelaten, de meeste mensen niet zullen proberen om hun voorkeuren met geweld aan anderen op te leggen, maar ze zullen flexibel zijn om gewelddadige conflicten te voorkomen. Echter, als er een "regering" is die mensen kunnen gebruiken om hun normen onder dwang aan anderen op te leggen, zullen ze die graag smeken dat te doen, en voelen geen schaamte of schuld dat te hebben gedaan. Als het maken en uitvoeren van een dreigement (of "regel" zoals men vaak zegt) voor eigen persoonlijke verantwoordelijkheid en risico zou zijn, zouden heel weinig mensen zo graag hun buren bedreigen. Maar door het voertuig van "gezag", bedreigen al degenen die in "regering" geloven voortdurend al hun buren, terwijl men daar geen enkele verantwoordelijkheid voor neemt, en geen enkel risico voor aanvaardt. Kortom, het geloof in "autoriteit" verandert iedereen die erin gelooft in een misdadiger *en* een lafaard.

Organisatie zonder "gezag"

Na de manieren te hebben genoemd waarop de menselijke samenleving in afwezigheid van de "gezag" mythe zou veranderen, is het eveneens belangrijk om de dingen te noemen die niet zouden veranderen. Om één of andere reden, schijnen sommige mensen te denken dat "anarchie" - een samenleving zonder een heersende klasse - gelijk staat aan "ieder voor zich", met elke persoon die zijn eigen voedsel verbouwt, zijn eigen huis bouwt, en ga zo maar door. De implicatie van zo'n overtuiging is dat menselijke samenwerking en handel alleen plaatsvindt omdat iemand "de leiding" heeft. Natuurlijk is dit niet het geval, en is dit nooit het geval geweest. Mensen ruilen en werken samen voor wederzijds voordeel, zoals te zien is in de vele miljoenen bedrijven en transacties die al plaatsvinden, zonder enige "regerings" bemoeienis.

Supermarkten zijn voorbeelden van goed georganiseerde, verbazingwekkend efficiënte manieren om voedsel te verspreiden, waarin vele duizenden mensen betrokken zijn, die geen van allen tot deelname worden gedwongen, maar ieder van hen doet dit voor zijn eigen voordeel. Iedereen, van boeren, tot vrachtwagenchauffeurs, tot vakkenvullers, tot kassamedewerkers, tot winkelmanagers, tot aan eigenaars van hele winkelketens, doen wat ze doen, omdat ze er persoonlijk voordeel bij hebben om dat te doen. Niemand is "legaal" verplicht om een hap voedsel te produceren voor iemand anders, en toch worden honderden miljoenen mensen gevoed, en goed gevoed, met een grote verscheidenheid aan voedselproducten, van hoge kwaliteit, maar tegen een lage prijs, door wat in wezen een anarchistisch systeem is, van voedselproductie en distributie.

Dit is het resultaat van de menselijke natuur en simpele economie. Indien er een behoefte aan een product of dienst is, valt er geld te verdienen door erin te voorzien. En waar geld te verdienen is, zullen mensen zijn - of groepen van mensen - die concurreren voor dat geld, door te proberen om de producten beter en goedkoper te maken. Zo'n "systeem" - wat in werkelijkheid helemaal geen systeem is - "straft" automatisch degenen van wie de producten minderwaardig of te duur zijn, en beloont degenen die een manier vinden om mensen te voorzien van wat ze willen tegen een betere prijs. En het opgeven van de mythe van "gezag" zou dat niet in de geringste mate hinderen.

In feite, verstoort het bijgeloof in "gezag" constant mensen die iets proberen te organiseren voor wederzijds voordeel, door het opwerpen van "belastingen", vergunningsvereisten, regelgeving, inspecties en andere "legale" obstakels. Zelfs de "wetten" die zogenaamd bedoeld zijn om consumenten te beschermen, *beperken* over het algemeen alleen maar de keuzemogelijkheden voor de consument. Het eindresultaat is dat veel ondernemers die zich anders op het maken van een beter product tegen een betere prijs zouden richten, zich in plaats daarvan richten op het lobbyen bij de "regering" om dingen te doen die de concurrentie belemmert of kapotmaakt. Omdat het mechanisme van "regering" altijd het gebruik van geweld is, kan het nooit helpen in de competitie; het kan alleen hinderen. Met andere woorden, in plaats van een essentieel belang te zijn voor een georganiseerde samenleving, is de mythe van "gezag" het grootste *obstakel* voor menselijke organisatie voor wederzijds voordeel.

Verdediging zonder "gezag"

Zij die blijven volhouden dat de "regering" noodzakelijk is, brengen vaak de kwestie van verdediging en bescherming naar voren, en beweren dat samenleving zonder "regering" zou betekenen dat iedereen alles maar zou kunnen doen. Dat als er geen normen van gedrag, geen regels, en geen straffen zijn voor degenen die kiezen diefstal of moord te plegen, de samenleving zou afglijden naar constant geweld en chaos. Zulke zorgen zijn echter gebaseerd op een grondige misvatting van de menselijke natuur, en wat "regering" is, en wat het niet is.

Verdedigen tegen agressors vereist geen speciaal "gezag" geen "wetgeving" geen "wet", en geen "wetshandhavers". Defensief geweld is van nature gerechtvaardigd, ongeacht wie het doet, en ongeacht wat enige "wet" zegt. En het hebben van formele, georganiseerde middelen voor zo'n defensieve macht voor een gemeenschap, vereist ook geen "regering" of "wet". Iedereen heeft het recht om zichzelf te verdedigen, of om iemand anders te verdedigen. Hij kan ervoor kiezen om iemand anders in te huren om verdedigingsdiensten te verlenen, hetzij omdat hij fysiek niet in staat om zichzelf te verdedigen, of gewoon omdat hij liever iemand anders betaalt om het te doen. En als een aantal mensen ervoor kiezen om een organisatie van getrainde vechters te betalen, met de wapens, voertuigen, bouwwerken, en andere dingen die ze nodig hebben om een hele stad te verdedigen, hebben mensen dat recht ook.

Op dit punt, zullen de meeste gelovigen in de "regering" protesteren, en zeggen: "Dat is immers alles wat een regering is". Maar dat is *niet* het geval. En dit is waar het verschil duidelijk wordt. Waartoe een individu het recht *niet* heeft - waartoe geen enkele groep mensen het recht heeft, maakt niet uit hoe groot, - is om iemand anders (individueel of in een groep) iets op te dragen waartoe elke persoon zelf het recht *niet* heeft om te doen. Ze kunnen niet rechtmatig iemand inhuren om beroving te plegen, ook al noemen ze het "belastingen", omdat het individu geen recht heeft om te stelen. Ze kunnen niet rechtmatig iemand inhuren om anderen te bespioneren en om met geweld de keuzes en het gedrag van hun buren te beheersen, ook al noemen ze het "regelgeving". Mensen in een staatloze samenleving zouden zich alleen gerechtvaardigd voelen iemand in te huren om geweld te gebruiken in de zeer beperkte mogelijkheden, en in de zeer beperkte situaties, waarin *elk* individu het recht heeft om geweld te gebruiken: om te verdedigen tegen aanvallers. In tegenstelling tot wat de meeste zogenaamde "beschermers" in de "regering" doen, en dat is *plegen* van agressie, niet het verdedigen ertegen.

Een deel van wat nu aangemerkt wordt als "politiewerk" - in feite, alles wat de "politie" doet dat werkelijk rechtmatig, edel, rechtvaardig, en nuttig is voor de maatschappij - zou ook zonder de "gezags" mythe bestaan. Onderzoek naar wangedrag en aanhouding van echte criminelen - dus mensen die anderen schaden, niet mensen die louter ongehoorzaam zijn aan politici - zouden zonder de "gezag" mythe blijven, als iets dat bijna iedereen zou willen, en waar ze voor zouden willen betalen. Dit wordt aangetoond door het feit dat er nu ook al privé-detectives en particuliere beveiligingsbedrijven zijn, in aanvulling op de "beschermingsdiensten" van de "regering" die iedereen gedwongen moet financieren.

Er zou slechts één verschil zijn, al is het een groot verschil: degenen die in de afwezigheid van het "gezag" bijgeloof zouden onderzoeken en beschermen, zouden altijd geacht worden precies dezelfde rechten te hebben als ieder ander. Hoewel ze vermoedelijk beter uitgerust en beter toegerust zouden zijn om hun werk te doen dan de gemiddelde burger, zouden hun acties volgens dezelfde normen worden beoordeeld, waarop de acties van iemand anders zou worden beoordeeld, wat helemaal niet het geval is bij zogenaamde "wetshandhavers". Particuliere beveiligingsbedrijven zouden ook hun *eigen* acties toetsen, niet naar of bepaald "gezag" hen iets had opgedragen, of dat hun acties als "legaal" werden beschouwd door de "regering", maar of al die acties, naar hun eigen persoonlijke mening, van nature gerechtvaardigd zouden zijn. Niet alleen zou een excuus van "gewoon orders volgen" het grote publiek niet overtuigen, maar de agenten zelf zouden, zelfs in hun eigen verstand niet, een excuus kunnen gebruiken om de verantwoordelijkheid voor hun daden te ontlopen, want niemand zou beweren een "gezag" over hen te zijn.

Niet autoritaire "politie" - als ze al zo genoemd zouden worden - zou heel anders worden gezien dan de "regerings"agenten van nu. Ze zouden niet geacht worden het recht te hebben om iets te doen waar een andere persoon het recht niet toe heeft. Ze zouden alleen ergens naartoe kunnen, mensen kunnen ondervragen, geweld kunnen gebruiken, of iets anders kunnen doen, in situaties waarin ook iemand anders gerechtvaardigd zou zijn hetzelfde te doen. Als gevolg daarvan zou de gewone man geen reden hebben om enige nervositeit of alertheid te voelen in hun aanwezigheid, zoals bij de meeste mensen nu het geval is in de aanwezigheid van "wetshandhavers". Mensen zouden zich niet méér verplicht voelen zich te onderwerpen aan ondervraging, of zoekacties, of iets anders op verzoek van particuliere beschermers, dan als een onbekende op straat zoiets verzocht. En als een particuliere beveiliger beledigend werd, of zelfs gewelddadig, zou zijn slachtoffer het recht hebben om op dezelfde manier te reageren als waarop hij anders zou doen als iemand zich zo gedroeg. Wat nog belangrijker is, de persoon die de agressie van een particuliere beveiliger weerstond, zou de steun van de omstanders hebben als hij dit deed, omdat die omstanders zich niet zouden inbeelden enige verplichting te hebben om te buigen voor iemand vanwege een uniform of een "wet".

De beste garantie tegen corruptie of ontsporing van een beveiligingsbedrijf is de mogelijkheid van klanten om gewoon te stoppen met betalen. Uiteraard wil niemand betalen voor een bende die hem onderdrukt, maar de meeste mensen willen net zo goed niet betalen voor een bende die iemand anders onderdrukt. Net zoveel als de gemiddelde persoon wil zien dat dieven en moordenaars worden gepakt en gestopt, wil hij er ook op toezien dat onschuldigen niet worden geschaad. Als de klanten van een particulier beveiligingsbedrijf ontdekten dat hun "beschermers" onschuldige mensen lastig vielen en aanvielen - het soort gedrag waarvoor ze waren ingehuurd om het te voorkomen - zou het klantenbestand meteen verdwijnen, en de misdadigers zouden failliet zijn. En als, zonder enig vermeend "gezag", misdadigers besloten hun voormalige klanten te *dwingen* om te blijven betalen, zou de tegenstand van de mensen onmiddellijk en hevig zijn, omdat niemand een "legale" verplichting zou voelen om zichzelf te laten onderdrukken.

Een niet autoritair verdedigingssysteem zou ook een ander bijzonder belachelijk aspect missen van bijna alle "regerings" vormen van "verdediging". Het is standaard voor

"regeringen", niet alleen mensen te dwingen "verdediging" programma's te financieren, maar zelfs te weigeren om de mensen te vertellen wat ze allemaal financieren. De Amerikaanse "regering" en in het bijzonder de CIA (hoewel veel andere bureaus zich ook bezig houden met geheime operaties), heeft tientallen jaren, en *biljoenen* dollars, waarvan een groot deel nog steeds onverantwoord is, besteed aan operaties waarvan het de "klanten" - het Amerikaanse volk - verboden is om er iets over te weten. Sterker nog, iedereen die zou proberen het Amerikaanse volk te vertellen wat ze allemaal financieren zou worden opgesloten - of erger - voor het schenden van de "nationale veiligheid". Met bijna onbeperkte macht, bijna ongelimiteerde fondsen, en toestemming om al hun daden in het geheim te doen, is het volkomen absurd om te denken dat het leger en de CIA alleen nuttige, rechtvaardige dingen doen. Inderdaad, meer en meer leert het Amerikaanse volk dat de CIA al decennia bezig is met drugssmokkel en wapensmokkel, marteling, moord, kopen van invloed bij buitenlandse regeringen, installeren van marionetdictators, en allerlei andere destructieve en kwade praktijken. Zelfs president Harry Truman, die de CIA oprichtte, verklaarde later dat hij dat nooit zou hebben gedaan als hij geweten had dat het een "Amerikaanse Gestapo" zou worden. Elk *particulier* bedrijf dat beveiliging of verdedigingsdiensten aanbood zou geen enkele klant krijgen als zijn verkooppraatje was: "Als jullie ons gewoon enorme sommen geld betalen, zullen wij jullie beschermen; we zullen jullie niet vertellen waar jullie voor betalen, en we zullen jullie niet vertellen wat we doen en hoe we het doen". De enige reden dat de "regering" op basis van zo'n belachelijke veronderstelling wordt gefinancierd is omdat het haar geld krijgt door middel van gewelddadige dwang, en niet door vrijwillig handel. De mensen hebben niet de keuze om het al dan niet te financieren.

Er is nog een belachelijk aspect van "beveiliging" via de "regering" dat nooit zou gebeuren met particuliere verdediging en beveiligingsdiensten. Onder het mom van "wapenwetten", voorkomen autoritaire regimes vaak met geweld dat de mensen in staat zijn om zichzelf te verdedigen, met de belachelijke bewering dat het wordt gedaan voor de veiligheid van mensen die zelf worden ontwapend. Machthebbers weten heel goed dat een ontwapend volk een hulpeloos volk is, en dat is precies wat tirannen willen. Het idee dat iemand die het niet kan schelen "wetten" te overtreden tegen diefstal of moord wel geeft om het schenden van "wapenwetten" is absurd. Misdaad statistieken en gezond verstand tonen beide aan dat het invoeren van een "wet" tegen particulier wapenbezit alleen effect zal hebben op de "gezagsgetrouwe" met als gevolg dat in principe goede mensen uiteindelijk minder goed in staat zullen zijn zich te verdedigen tegen agressors. En dat is precies wat politici willen, omdat ze de grootste, machtigste bende agressors zijn die rondlopen. Onnodig te zeggen, dat als iemand op zoek is naar bescherming tegen agressors, hij niet vrijwillig een bedrijf zal betalen om met geweld zijn *eigen* manier van zelfverdediging weg te nemen.

Meer nog, gewelddadige botsingen tussen de politie en burgers zouden natuurlijk worden verminderd of niet bestaan als de mensen gewoon konden stoppen te betalen voor zulke "beschermers" die in agressors veranderen. Als voorbeeld, een groot deel van de raciale spanningen en het geweld in de Amerikaanse geschiedenis waren het resultaat van blanke "wetshandhavers" die zwarte burgers onderdrukten en mishandelden. In plaats dat de "wet" als een beschavende invloed werkte, werd het gebruikt als excuus voor geweld–

dadige agressie. Als ze de keus hadden, zouden bewoners van een zwarte wijk uiteraard niet vrijwillig betaald hebben aan racistische, sadistische blanke misdadigers die hen voortdurend intimideerden en aanvielen. Veel andere gewelddadige botsingen, in Amerika en elders, zijn het resultaat van mensen die boos waren op wat hun heersende klasse hen aandeed. Hieronder vallen ook de slachting op duizenden demonstranten op het Tiananmenplein door het Chinese leger in 1989, en de moord op een aantal antioorlog demonstranten door de Nationale Garde op Kent State in Ohio in 1970, en zo verder. Steeds vaker eindigen demonstraties en protesten tegen "regerings" beleid in autoritaire aanvallen tegen demonstranten met traangas, wapenstokken, tasers, rubber kogels, en dergelijke. Geen groep mensen zou uiteraard vrijwillig een bende betalen die diezelfde mensen met geweld tegenhoudt hun mening te uiten. Belangrijker is dat de motivatie achter deze protesten bijna altijd ongenoegen is over wat de "regering" doet tegen de wil van het volk (althans een deel van de mensen). Als iedereen zijn eigen geld uit mocht geven, in plaats van te worden gedwongen om een gecentraliseerde, autoritaire agenda te financieren, zou er geen reden zijn voor de meeste van dit soort protesten, en de daaruit voortvloeiende conflicten.

Een niet autoritaire beveiliging zou alleen maar dingen doen die hij *en* zijn klanten zien als verantwoord, wat waarschijnlijk in contractvorm zou worden uitgewerkt, waarbij de beveiliging overeenkomt specifieke diensten te leveren tegen een specifieke vergoeding. Vergelijk dit met de standaard "regerings" versie van "bescherming": "We zullen met geweld zoveel van jou geld afnemen als we willen, en wij zullen beslissen of, en wat, we voor je zullen doen". De meeste mensen willen dat agressors gestopt worden en onschuldigen bescherming krijgen. In een vrije markt is de manier om als bedrijf te slagen de klanten te leveren wat ze willen. In tegenstelling tot de "regering", moet een particulier beveiligingsbedrijf vertrouwen op vrijwillige klanten, en dat zou een enorme stimulans zijn om niet onzorgvuldig, verkwistend, beledigend, of corrupt te zijn. Als mensen hun zaken bij een ander zouden kunnen onderbrengen, zou er altijd competitie zijn, voor wie het meest effectief werkelijke rechtvaardigheid zou kunnen bieden. Om als particulier beveiligingsbedrijf te slagen, zou het de klanten het volgende moeten aantonen: 1) het is heel goed in het uitzoeken wie schuldig is en wie niet; 2) het is heel goed in het voorkomen dat onschuldigen worden lastig gevallen, mishandeld, of belasterd; 3) het is heel goed in het garanderen dat echt gevaarlijke mensen gevangen zijn en geen verdere schade aanrichten; 4) het is heel goed in het zorgen dat slachtoffers van misdaden elke terugbetaling ontvangen die mogelijk is; en 5) het is erg goed in rehabiliteren van daders door hen in een omgeving te brengen waar hun houding en gedrag daadwerkelijk kunnen verbeteren.

In tegenstelling tot "regerings" officieren van justitie die zich specialiseren in altijd de verdachte te demoniseren, en altijd een stimulans hebben om bekentenissen te krijgen (of afgedwongen bekentenissen bekend als "pleidooikoopjes"), ongeacht de schuld of onschuld van de verdachte; en "regerings" rechters die al maar mensen die nog steeds een duidelijk gevaar voor anderen vormen vrijlaten, terwijl er miljoenen mensen opgesloten zijn die niemand hebben geschaad; en "regerings" gevangenissystemen, de manier waarop gevangenen worden afgebroken, misbruikt en mishandeld, door "bewakers" en andere gevangenen, maakt gefrustreerde, boze mensen tot mensen die nog meer gefrustreerd en

boos zijn, maakt onschuldige mensen tot criminelen, en maakt criminelen tot ergere criminelen. En de mensen worden gedwongen dit destructieve systeem te betalen, of ze willen of niet.

Een ander belangrijk punt, in het geval van een particulier beveiligingsbedrijf is, dat als één "beveiliger" zich misdraagt, de reputatie en de carrière van elke andere beveiliger afhangt van het blootstellen en wegwerken van de misdadiger. In contrast daarmee, is het nu welbekend dat "regerings" politie, in de eerste plaats zichzelf zal beschermen. Wanneer een agent wordt betrapt op iets corrupts, "illegaals" of gewelddadigs, zullen bijna zonder uitzondering alle andere agenten helpen het te verdoezelen of te verdedigen. Zij functioneren op basis van bendementaliteit, omdat de mensen die gedwongen worden hun salarissen te betalen *niet* de mensen zijn waaraan ze verantwoording moeten afleggen. Net als de meeste "regerings" werknemers, leggen ze verantwoording af aan de politici, en bekijken ze het grote publiek als vee, niet als klanten. In tegenstelling daaraan, zou het grote publiek particuliere beveiligers als hun vrienden zien, hun bondgenoten, en hun werknemers, en wat nog belangrijker is, als hun *gelijken*. Ze zouden hen niet zien als "gezag" waarvoor ze moeten kruipen, noch als een constante potentiële bedreiging om te vrezen. Iedereen, ook de ingehuurde beveiliger, zou erkennen dat de beveiliger niet meer rechten heeft dan iemand anders. Iedereen zou weten dat als een ingehuurde beveiliger ooit diefstal of geweldpleging, of moord zou begaan, hij net zo zou worden bekeken en precies zo behandeld als elke andere misdadiger.

Een echte beveiliger, die vrijheid en eigendom verdedigt, heeft niet alleen geen geloof in "gezag" nodig, hij heeft nodig om daar *niet* in te geloven. Iemand die zich inbeeldt het recht te hebben iedereen met geweld te beheersen - al was het maar op een "beperkte" manier - gaat mensen ook zo behandelen. De "wetshandhaver" die boetes uitdeelt voor onduidelijke overtredingen, mensen arresteert en ondervraagt zonder geldige reden, en altijd op zoek lijkt naar een reden om zich te bemoeien met het dagelijks leven van mensen, is geen beveiliger, en verdient geen respect of medewerking. Een niet-autoritaire beveiliger, aan de andere kant, zou niets meer zijn dan een normaal mens, met dezelfde rechten als ieder ander, hoewel misschien vaker bewapend en beter getraind in fysieke gevechten dan de meesten. Hij zou worden gezien als de buurman die je belt als er problemen zijn, in plaats van de agent van een bende gangsters die, in de eerste plaats de heersende klasse dient. En de taak van een beveiliger, zonder speciaal "gezag", macht of status zou voornamelijk degenen aantrekken die echt de onschuldigen willen beschermen, maar zou niet degenen aantrekken die alleen maar de kans willen om de macht en controle over anderen uit te oefenen - een menselijke tekortkoming - die het werk van de moderne "rechtshandhaving" voedt. Dit wil niet zeggen dat particuliere beveiligers nooit iets verkeerd zouden doen. Ze zouden nog steeds mensen zijn, in staat tot slecht oordeel, nalatigheid, en zelfs kwade opzet, net als iedereen. Zij zouden echter geen "legale" *toestemming* hebben het verkeerde te doen, en er zou geen "systeem", geen "wet" en geen "gezag" zijn, die ze de schuld voor hun daden kunnen geven of waar zij zich achter kunnen verschuilen om de toorn van hun slachtoffers te ontwijken. Als ze zich ooit als agressors zouden gedragen, zou vergelding tegen hen zeker en snel zijn. In een populatie die het bijgeloof van "gezag" is ontgroeid, zou een groep van beveiligers die besluit een groep afpersers, schurken en tirannen te worden, niet "weggestemd" worden, en ze zouden niet

aangeklaagd worden, en er zou niet over geklaagd worden bij het "gezag", maar ze zouden worden doodgeschoten. Het enige dat langdurige, grootschalige onderdrukking van enige gewapende bevolking veroorzaakt is het geloof in "gezag" bij de *slachtoffers* van onder–drukking. Zonder dat, is het onmogelijk ze voor lang te onderwerpen of te domineren.

Afschrikmiddelen en stimulansen

Sommigen gaan ervan uit dat, als er geen "regering" was, oplichters zouden kunnen doen wat ze willen zonder enige gevolgen. Nogmaals, dit geeft een diep misverstand van de menselijke natuur weer, en van wat "regering" is. In waarheid, het geloof in "gezag" voegt niets toe aan de effectiviteit van enig systeem van verdediging en bescherming.

Mensen die agressie tegen anderen gebruiken, zoals mishandeling, diefstal en moord, worden uiteraard niet tegengehouden door hun eigen moraal of hun respect voor het zelfeigendom van hun slachtoffers. Echter, zij kunnen ervoor kiezen om een bepaald misdrijf niet te plegen als ze denken aan een risico op schade aan zichzelf. Dat heet "afschrikmiddel". En, per definitie, zijn afschrikmiddelen niet afhankelijk van een beroep op het geweten van de aanvaller, maar in plaats daarvan maken ze gebruik van het instinct voor zelfbehoud van de aanvaller. Om het bot te zeggen, de boodschap die werkt op echte criminelen is niet: "Doe dat niet, want het is verkeerd"; de boodschap is "Doe dat niet, of je zal gewond raken". De vermeende morele rechtschapenheid of "gezag" van de dreiging tegen een aspirant agressor is niet relevant voor de effectiviteit van de afschrikking. Of het nu een "politieagent", een hond, een boze bewoner, of zelfs een andere dief is, de enige vraag in het achterhoofd van de aanvaller is of hij kans heeft om pijn te lijden of dood te gaan als hij iemand probeert aan te vallen of te beroven.

Afschrikmiddelen tegen andere vormen van slecht gedrag, die niet zo ernstig of duidelijk zijn als diefstal of geweldpleging, behoeven ook geen "gezag". Sommigen beweren dat zonder "regerings" inspecteurs en toezichthouders, elk bedrijf onwaardige, en gevaarlijke producten zou produceren. Maar ook zo’n bewering is gebaseerd op een diepgaand misverstand van de menselijke natuur en economie. Het maakt niet uit hoe hebzuchtig of zelfzuchtig een zakenman kan zijn, hij kan op de lange termijn niet succesvol zijn als hij producten verkoopt die zijn klanten niet aanstaan. Iemand die een gebrekkig product of bedorven voedsel welbewust verkoopt, zal weinig of geen klanten overhouden. De vele peperdure "terugroepacties" die veel bedrijven vrijwillig uitvoeren, zelfs voor relatief onbeduidende defecten of problemen, getuigt van dit feit. In tegenstelling tot de huidige situatie, waarin de macht van de "regering" wordt gebruikt om onverantwoordelijke en destructieve bedrijven overeind te houden en ze te beschermen, zou in een werkelijk vrije markt, met geïnformeerde consumenten en open concurrentie, corruptie en misdaad niet lonen, en bedrijven zouden niet in staat zijn om zichzelf te isoleren van de gevolgen van hun onverantwoordelijkheid.

"Regerings" inspecteurs en toezichthouders worden gedreven door de prikkel om mensen boetes op te leggen en "wetten" en "regels" af te dwingen ongeacht of ze enige zin hebben. In tegenstelling tot een systeem van particuliere inspecteurs, die zich alleen verantwoorden

aan mensen die weten willen wat veilig is, en wat geen bevoegdheid heeft om dingen op te leggen, en geen stimulus heeft zich te bemoeien met bedrijven of dingen te verzinnen om over te klagen. Bedrijven zouden klanten *vrijwillig* kunnen uitnodigen om particuliere beoordelingen van hun producten of faciliteiten te geven, zoals nu ook al gebeurt met vergelijkingssites en consumenten beoordelingen, om het publiek een objectieve mening te kunnen laten geven over hoe veilig en betrouwbaar hun producten zijn. Veel bedrijven doen dit tegenwoordig al, bovenop het nemen van alle bureaucratische hordes die de "regering" hen in de weg legt. Vele andere zaken zouden ook op soortgelijke, niet-autoritaire wijze behandeld kunnen worden. Particuliere bouwinspecteurs, al gebruikt door vele makelaars, zouden de taak hebben, om in opdracht van potentiële kopers, te bepalen hoe veilig en goed een gebouw is. Naast particuliere inspecteurs zouden restaurants gewoon potentiële klanten kunnen uitnodigen om zelf hun faciliteiten te onderzoeken. Al deze acties zouden vrijwillig zijn. Een bedrijf zou ervoor kunnen kiezen een inspectie niet toe te staan, en potentiële klanten zouden kunnen kiezen om al dan niet zaken te doen met dat bedrijf.

Het feit dat zo veel dingen worden gezien als een probleem voor het "gezag" om op te lossen, is een teken van intellectuele luiheid. Klanten willen kwaliteitsproducten, en ondernemers die succesvol willen zijn moeten kwaliteitsproducten leveren. Het is dan ook in beider belang om de kwaliteit van de aangeboden producten objectief te kunnen meten. Anders dan het stereotype van de kwaadaardige, hebzuchtige, winstbeluste zakenman, is in een vrije samenleving de manier om rijk te worden, producten en diensten te leveren die werkelijk voordeel voor de klant opleveren. Bijna alle oneerlijke concepten die op de lange termijn geld opleveren, zijn gedwongen opgelegd of door de "regering" gepromoot, zoals de "fractioneel bankieren" zwendel, de "legale" valsemunterij bekend als "monetair beleid", de "gerechtelijke procedure" oplichterij, enzovoort.

Zelfs zonder "regering" kunnen er in sommige gevallen ernstige conflicten optreden. Stel dat een fabriek zijn giftige afval in een rivier loosde, waardoor stroomafwaarts alle vis in het eigendom van anderen stierf, wat een vorm van schending en bezitsvernietiging zou inhouden. Dan zou afwezigheid van "gezag" geen beletsel zijn voor de slachtoffers om er iets aan te doen; in feite, wordt het er eenvoudiger op. In plaats van te klagen bij "justitie" waar de officier van justitie of de rechter omgekocht kan worden om het miljardenbedrijf te bevoordelen, zou de reactie iets meer doeltreffend zijn, ook al lijkt het minder beschaafd. De mensen die aan de rivier wonen, zouden iets eenvoudigs kunnen doen als de fabriekseigenaar te vertellen dat als hij zijn vervuiling in hun bezit blijft lozen, ze fysiek zijn fabriek zullen vernietigen. Uiteraard kunnen er meer beleefde, en vreedzame wijzen zijn waarop het probleem zou kunnen worden opgelost, zoals boycots of het publiceren van de misstanden. Hoe dan ook, het volk kan een effectief afschrikmiddel creëren om ongepast gedrag te bestrijden, *met name* als er geen "regering" bij betrokken is die kan worden omgekocht en gecorrumpeerd. Veel campagnebijdragen zijn weinig meer dan steekpenningen om toezichthouders van de "regering" de andere kant op te laten kijken. Ook het "openbaar ministerie" en "regerings" rechters kunnen gemakkelijk redenen vinden om bijna elke rechtszaak te traineren, te seponeren of af te wijzen, waardoor rijke misdadigers (de soort met echte slachtoffers) welig blijven tieren.

Het cliché van de hebzuchtige, kwaadaardige zakenman verbloemt het feit dat grootschalige misdaden meestal met *medewerking* van "regerings" functionarissen gedaan worden. Zonder bescherming van de "regering", zou zelfs de meest hebzuchtige, harteloze zakenman een enorme stimulans hebben om zijn klanten niet boos te maken tot het punt waarop ze stoppen zijn producten te kopen, of tot het punt waarop ze met geweld tegen hem reageren.

De meeste mensen, zouden over het algemeen, terughoudend zijn om geweld te gebruiken, wetende dat zij alleen zelf de verantwoordelijkheid en de risico's hiervan zouden dragen. Er zou een enorme stimulans zijn om geschillen en onenigheden onderling op vreedzame wijze op te lossen. Maar wanneer het geloof in "regering" heerst, zoals nu, is er *geen* prikkel om dingen vreedzaam te beslechten, omdat het winnen van een politieke strijd geen risico's heeft voor degenen die voorstander zijn van geweld via "regering". Zonder een heersende klasse om bij te zeuren om wetgeving via een centrale agenda aan iedereen op te leggen, zouden mensen gedwongen worden met elkaar om te gaan als rationele volwassenen, in plaats van als zeurderig, onverantwoordelijke kinderen. Mensen zouden veel beter worden gediend door pogingen tot samenwerking en een vreedzaam compromis, dan door te vechten om in de gunst te komen van degene die het zwaard van de "regering" hanteert. Als intimidatie en agressie niet langer als legitieme vormen van menselijke interactie erkend worden, zal de mens, uit noodzaak, leren "lief te spelen".

Anarchie in actie

Hoewel veel mensen bang zijn voor de gedachte van "anarchie", is de waarheid dat bijna iedereen doorlopend anarchie ervaart. Wanneer mensen boodschappen doen, of uit winkelen gaan, zien ze de resultaten van niet-autoritaire, onderlinge samenwerking. Niemand wordt gedwongen één van de aangeboden producten te produceren, niemand is gedwongen om iets te verkopen, en niemand is gedwongen om iets te kopen. Elke persoon handelt in zijn eigen belang, en iedereen die betrokken is - producent, verkoper en koper - profiteert van de regeling. Alle betrokkenen profiteren en de samenleving in het algemeen profiteert, zonder dat er enige dwang of "heerser" bij komt kijken. Er zijn talloze voorbeelden van wederzijds vrijwillige, samenwerking, vreedzame, efficiënte en nuttige gebeurtenissen en organisaties waar geen "regering" aan te pas komt. Ook al zijn er al talloze direct beschikbare voorbeelden van hoe efficiënt, georganiseerd en productief anarchistische interactie is vergeleken met bijna alle "regerings" inspanningen, denken mensen nog steeds dat menselijke interactie met elkaar als gelijken, *altijd* tot chaos en verwoesting zal leiden.

Wanneer auto's elkaar tegenkomen op een kruispunt, of wanneer mensen elkaar passeren op de stoep, is dat "anarchie" in actie. Miljarden keren per dag wijken mensen uit, laten ruimte voor anderen, en zo verder, zonder dat enig "gezag" hen dat opdraagt. Soms zijn mensen onoplettend, maar zelfs dat levert slechts zeer zelden een serieus conflict op - ernstiger dan een grof gebaar, of een lelijk woord. - Potentiële conflicten, van hele kleine dingen tot meer serieuze zaken, gebeuren miljarden keren per dag, en in bijna alle gevallen worden ze opgelost zonder geweld en zonder betrokkenheid van "gezag". Zelfs voor meer

belangrijke problemen, vinden mensen vaak wel een manier om tot onderlinge afspraken te komen. Hoewel er georganiseerde, vrijwillige methoden van geschillenbeslechting zijn, die gebruik maken van arbiters, onderzoeken en onderhandelingen - en die vreedzaam, zelfs grote meningsverschillen kunnen oplossen, komen de meeste belangenconflicten nooit zo ver. Over het algemeen gaan mensen uit van hun eigen manieren om potentiële conflicten met anderen te voorkomen, of snel af te wikkelen.

Hoewel sommige mensen zulke dingen als aanwijzing van de inherente goedheid van de mens zouden zien, speelt er vaak nog een heel ander aspect mee. De meeste mensen willen gewoon niet het gedoe en de stress die komt kijken bij confrontaties, en willen vooral de risico's die met gewelddadige confrontaties meekomen niet. Veel mensen zullen heel vaak "de andere wang toekeren", niet altijd omdat ze geduldig en liefdevol zijn, maar gewoon om zichzelf niet lastig te vallen met tijdverlies en zinloos gekibbel. Veel mensen laten onaangenaamheden van anderen gewoon van zich afglijden, omdat ze belangrijkere dingen aan hun hoofd hebben. Er is, bij de meeste mensen, een sterke neiging om met elkaar overweg te kunnen, al was het maar voor je eigen voordeel. En als er geen "gezag" is om naar toe te rennen - geen reuze mama- of papa "staat" om uit te huilen - zouden mensen zaken veel vaker als volwassenen behandelen dan nu het geval is. Dit wil niet zeggen dat zonder "gezag", elk verschil van mening vreedzaam en eerlijk zou eindigen, maar de *beschikbaarheid* van de gigantische "regerings" club is een constante verleiding voor iedereen die wrok koestert, of iemand anders wil kwetsen, of onverdiende rijkdom wil verkrijgen via "rechtszaken". Als het er niet was, zouden minder mensen geschillen of twisten laten voortslepen of laten escaleren. Of het nu vanwege liefde, lafheid, of gewoon om de hoofdpijn van een langdurig conflict te vermijden is, veel mensen - zelfs degenen die een legitieme klacht tegen iemand anders hebben - zouden gewoon denken, gebeurd is gebeurd, en verder gaan met hun leven.

Ook zonder zulke voorbeelden is het volstrekt irrationeel om te beweren dat mensen niet met elkaar zouden kunnen opschieten zonder "regering", alles wat de "regering" doet, is geweld en het dreigen geweld te gebruiken om mensen te besturen, precies het *tegendeel* van goed met elkaar opschieten. Het idee dat vreedzaam samenleven agressie en dwang vereist is logisch gezien belachelijk. Het enige dat "gezag" in een situatie brengt, is de garantie dat er geen geweldloze, vreedzame oplossing van de zaak zal zijn. Wanneer iemand de samenleving die hij zou willen zien beschrijft, zal hij bijna altijd een toestand van geweldloosheid beschrijven, van onderlinge samenwerking en tolerantie. Met andere woorden, wat hij zal beschrijven is de complete tegenpool van het geweld en de dwang van gezag. Maar toch, na grootgebracht te zijn met het denkbeeld dat "gezag" een vitaal en positief deel van de samenleving is, proberen mensen nog steeds om vrede te bereiken door oorlog, proberen ze om samenwerking te bereiken door middel van dwang, proberen ze tolerantie te bereiken door intolerantie, en proberen ze menselijkheid te bereiken door middel van geweld. Zulke krankzinnigheid is het directe gevolg van het feit dat mensen wordt geleerd "gezag" te respecteren en te gehoorzamen.

Anti-autoritaire opvoeding

Opvoeding is zo vaak gebaseerd op autoritarisme dat veel mensen zich zelfs niet kunnen voorstellen hoe niet autoritaire opvoeding eruit zou zien. Het is belangrijk om het effect te onderscheiden, dat het verliezen van het "gezag" bijgeloof op opvoeding zou hebben. Het wil niet zeggen dat ouders geen beperkingen op kunnen leggen aan het doen en laten van hun kinderen, noch zou het uitsluiten dat ouders in veel situaties kinderen tegen hun wil in onder controle houden. Maar het zou de mentaliteit van zowel de ouders als de kinderen drastisch veranderen.

Kinderen het verschil tussen goed en kwaad leren, en hen leren om gehoorzaam te zijn, wordt tegenwoordig door de meeste mensen beschouwd hetzelfde te zijn. Echter, een ouder kan een kind net zo gemakkelijk opdragen iets verkeerds te doen als dat hij hem kan opdragen iets goed te doen. In tegenstelling tot wat autoritaire opvoeding leert, betekent het feit dat een ouder een opdracht geeft niet automatisch dat het goed is, en maakt het kind niet verplicht om te gehoorzamen. Stel dat, een ouder zijn kind opdraagt winkel–diefstallen te plegen, dan heeft het kind geen morele verplichting om dat te doen, en ongehoorzaamheid zou volkomen gerechtvaardigd zijn (hoewel waarschijnlijk gevaarlijk). Natuurlijk, zou het kind misschien niet begrijpen dat stelen verkeerd is, als zijn ouders hem vertelden te stelen.

Aan de andere kant, zou een ouder een noodzakelijke, gerechtvaardigde beperking op kunnen leggen aan zijn kind, terwijl het kind dat niet leuk vindt en gelooft dat het niet juist is. In beide gevallen is het kind alleen verplicht te doen wat hij zelf goed acht. Het alternatief zou zijn dat hij de morele plicht heeft om te doen wat hij denkt dat *verkeerd* is, wat onmogelijk is. En dit is waar het verschil ligt: de autoritaire ouder leert het kind dat gehoorzaamheid, in en op zichzelf, een morele verplichting is, ongeacht de opdracht (b.v. "Omdat ik je vader ben en ik het zeg!"). De niet-autoritaire ouder kan ook beperkingen opleggen aan het kind, maar hij eist niet dat het kind het *leuk* moet vinden, noch doet hij alsof zulke beperkingen rechtvaardig zijn, simpelweg omdat de ouder het zegt. Met andere woorden, de niet-autoritaire ouder kan het nodig vinden om beperkingen op te leggen, omdat het kind nog niet over de kennis of inzicht beschikt en niet voldoende bekwaam is, om al zijn eigen keuzes te maken, (zoals bedtijd, eten, etc.), maar hij beweert niet dat het kind een morele plicht heeft om te gehoorzamen zonder vragen te stellen. Hoe eerder het kind de *reden* voor de "regel" kan worden geleerd, hoe eerder hij kan begrijpen waarom doen wat zijn ouders zeggen hem ten goede zal komen. Natuurlijk, is dat niet altijd mogelijk, zeker als de kinderen nog erg klein zijn. De ouder die het kind weerhoudt van het leeg eten van een doos snoep dient het belang van het kind, dat nog niet genoeg begrip of zelfbeheersing heeft om zijn eigen belangen te dienen. Maar het kind leren dat hij een morele plicht zou moeten voelen om zich aan regels te houden die in zijn ogen oneerlijk, overbodig, zinloos, dom, of zelfs schadelijk zijn, alleen maar omdat "gezag" hem dat opdraagt, is dat kind de gevaarlijkste les te leren die er kan zijn: dat hij moreel verplicht is om in te stemmen met oneerlijke, onnodige, zinloze, domme, schadelijke dingen, wanneer die worden opgedragen door "gezag".

Om doorgeven van bijgeloof in "gezag" te voorkomen, moeten de ouders nooit "omdat ik het zeg" aanhalen als reden waarom een kind iets moet doen of laten. De ouder moet uitspreken dat er rationele redenen zijn voor de beperkingen, zelfs als het kind die redenen nog niet kan begrijpen. Met andere woorden, de rechtvaardiging van de regels is niet dat ouders het recht hebben om alle regels die ze willen onder dwang aan hun kinderen op te leggen, maar dat de ouders (hopelijk) zo veel meer begrip en kennis hebben dan de kinderen, dat de ouders veel van de keuzes van een kind voor hem moet maken, totdat hij zelf bekwaam is om zijn eigen keuzes te maken.

Nog belangrijker is de manier waarop een ouder het gedrag van zijn kind stuurt ten opzichte van anderen. Het is uiterst belangrijk om een kind te leren dat het inherent verkeerd is om opzettelijk schade toe te brengen aan een ander (behalve als dat nodig is om een onschuldige te verdedigen). Maar als de ouder, in plaats van dat principe, "luister naar mij" onderwijst, en dan het kind verbiedt om anderen te schaden, leert hij het kind wel gehoorzaamheid, maar *niet* de moraal. Als het kind zich onthoudt van het schaden van anderen, omdat het hem werd opgedragen, en niet omdat hij begrijpt dat dit verkeerd is om te doen, dan functioneert hij op dezelfde manier als een niet-morele robot, en heeft niets geleerd over menszijn. Het praktische resultaat op korte termijn kan er hetzelfde uitzien - het kind onthoudt zich ervan anderen te schaden - maar de lessen zijn zeer verschillend. Wanneer een kind dat alleen maar geleerd heeft om te gehoorzamen opgroeit, en een ander "gezag" hem *wel* opdraagt anderen te schaden, zal hij dat vrijwel zeker doen, omdat hem werd geleerd om te doen wat hem gezegd wordt. Aan de andere kant, zal een kind dat werd geleerd om de rechten van anderen te respecteren, en de principes van zelfeigenaar–schap en non-agressie heeft geleerd, deze beginselen niet lichtvaardig opgeven alleen maar omdat iemand die beweert "gezag" te zijn het hem opdraagt.

Kinderen leren door voorbeelden te zien. Als een kind ziet dat zijn ouders zich altijd als kritiekloze onderdanen van een heersende klasse gedragen, zal het kind leren om een slaaf te zijn. Als in plaats daarvan, de ouders in hun dagelijks leven laten zien hoe eigen hart en geest te volgen, zal het kind leren om hetzelfde te doen. Het kind moet begrijpen dat het niet alleen zijn plicht is, om de regels van een goed mens te volgen, maar voor zichzelf *uit te vinden* wat de regels van een goed mens zijn. De normen waar een "zelfeigenaar" bij leeft kunnen nog steeds als "regels" worden omschreven, maar de waarde van zulke "regels" is niet afkomstig van het feit dat een "gezag" ze heeft uitgevaardigd, maar omdat de individuele mening is dat zulke "regels" inherent moreel gedrag beschrijven. Dit wil niet zeggen dat iedereen het eens is over wat moreel is, al is er brede consensus over een aantal basisprincipes. Maar zelfs als elke persoon zijn gedrag laat bepalen door zijn eigen onvolmaakte, onvolledige kennis van goed en kwaad, zouden de algemene resultaten drastisch verbeteren ten opzichte van het autoritaire alternatief, waarbij in principe goede mensen dingen doen waarvan ze *weten* dat ze verkeerd zijn, omdat ze zich verplicht voelen om te doen wat "gezag" hen opdraagt (zoals door de Milgram experimenten aangetoond).

Nogmaals, hoewel veel mensen ten onrechte veronderstellen dat een samenleving zonder een gecentraliseerd, regelgevend "gezag" neerkomt op "ieder voor zich", vereist afspraken maken en groepssamenwerking geen "gezag". Kinderen die in hun vormende jaren leren

met allerlei mensen van alle leeftijden om te gaan op een wederzijds vrijwillige basis, in plaats van te leren blindelings te doen wat hen gezegd wordt, zijn veel beter toegerust om relaties aan te gaan en in gezamenlijke doelen te treden op basis van overeenstemming, compromissen en samenwerking. Dergelijke vrijwillige interactie kan plaatsvinden tussen twee personen, of tussen twee miljoen. Zelfs de beperkte vrijheid die Amerikanen hebben ervaren heeft aangetoond dat zelfs uiterst complexe industrieën volledig gebaseerd kunnen worden op bereidwillige deelname en vrijwillige medewerking van alle betrokkenen. De geschiedenis heeft ook aangetoond dat wanneer een organisatie een methode op basis van centraal afgedwongen beheersing gebruikt, zoals in een zogenaamd "planeconomie" gebeurt, de productiviteit inzakt en armoede en slavernij verschijnt. Toch worden de meeste kinderen nog steeds in autoritaire omgevingen opgevoed, met de veronderstelling dat dit de beste voorbereiding is op het leven in de echte wereld. Maar in werkelijkheid bereidt het hen alleen voor op een leven van slavernij.

Halverwege

In elke groep mensen die de "gezag" mythe heeft opgegeven - of het nu een kleine groep vrienden is, de inwoners van een stad, of de bevolking van een heel continent - zal *binnen* die groep de frequentie en ernst van gewelddadige conflicten en agressie drastisch lager zijn, dan op plaatsen waar de meeste mensen, door middel van "verkiezingen" en andere "politieke" acties, doorlopend agressie bepleiten en plegen. Echter, hoewel de individuen in zo'n groep weinig van elkaar te vrezen zouden hebben, zouden ze waarschijnlijk nog steeds te maken krijgen met agressie van buitenaf, waar men nog steeds in "regering" gelooft. Iemand die zijn geest heeft bevrijd, maar nog steeds in een samenleving leeft die aan de waan van "gezag" lijdt, zal constant het risico lopen doelwit van autoritaire agressie te worden. Vrij zijn van geest en het concept van zelfeigenaarschap begrijpen, leidt niet per se tot fysiek vrij zijn. Maar het kan een enorm positief verschil maken, door het openen van tal van nieuwe wegen waarop mensen kunnen proberen om te gaan met autoritaire pogingen hen te onderwerpen, om ze te vermijden, te voorkomen, of zelfs te weerstaan.

Iemand die er trots op is een "gezagsgetrouwe burger" te zijn, heeft maar één manier om te *proberen* vrijheid te bereiken, en dat is bijna nooit effectief: het bedelen van zijn meesters om hun "wetten" te veranderen. Aan de andere kant, heeft iemand die begrijpt dat hij zichzelf bezit, geen trouw verschuldigd is aan enige veronderstelde meester en geen "wet–telijke" toestemming nodig heeft om vrij te zijn, veel meer opties. En hoe meer mensen uit het bijgeloof ontwaken, hoe makkelijker vermijding of verzet wordt. Bijvoorbeeld, zelfs een klein aantal "zelfeigenaars" kunnen handelskanalen opzetten die de gebruikelijke controles en afpersingsregelingen van de "regering" omzeilen.

Ironisch genoeg, wordt deze volstrekt legitieme en morele vorm van vrijwillige interactie, vaak aangeduid als de "zwarte markt" en "zwart werken", terwijl het gebruikelijke systeem van agressie, dwang en afpersing door gelovigen in "regering" wordt gezien als legitiem en rechtvaardig. In werkelijkheid is de legitimiteit van elke handel (of andere menselijke interactie) niet afhankelijk van de vraag of een "gezag" op de hoogte is, en het regelt, zoals

de term "zwarte markt" impliceert, maar het hangt alleen af van de vraag of het wederzijds vrijwillig is. Degenen die dit begrijpen kunnen vele manieren vinden om pogingen van de "regering" hen met dwang te beheersen en uit te buiten, te omzeilen of te weerstaan.

Veel agressie in de naam van de "wet" begaan, kan door een relatief klein aantal mensen vrij gemakkelijk worden voorkomen of weerstaan, als ze geen automatische morele plicht meer voelen om te doen wat wordt opgedragen. Natuurlijk is dit niet altijd het geval. Als de bende genaamd "regering" ergens goed in is, dan is het wel het in uitoefenen van bruut geweld, hetzij in de vorm van militaire acties of binnenlandse "rechtshandhaving". Echter, in bijna alle gevallen is het grootste deel van de macht van de "regering" niet het resultaat van geweren en tanks en bommen, maar van de *percepties* van hun slachtoffers. Als 99% van een populatie aan de heersende klasse gehoorzaamt uit een gevoel van verplichting om dat te doen, kan de resterende 1% meestal worden beheerst door brute kracht (met goedkeuring van de 99%). Maar als een aanzienlijk percentage van de bevolking zich niet verplicht voelt om te gehoorzamen, wordt de hoeveelheid brute kracht die nodig is om hen te beheersen enorm. Te weten, veel van de inwoners van Amerika betalen nu ongeveer de helft van wat ze verdienen aan "belastingen" op verschillende niveaus, en de meesten voelen zich verplicht om dat te doen. Maar als een vreemde mogendheid op één of andere manier het land binnenviel en veroverde, zou 50% "belasting" volstrekt onmogelijk zijn omdat de mensen geen morele, juridische, of vaderlandlievende plicht zouden voelen om te voldoen. Tweehonderd miljoen werknemers zouden tweehonderd miljoen manieren vinden om fraude, geheimhouding, misleiding, of zelfs regelrecht geweld te gebruiken, om zulke pogingen van buitenlandse dieven om de mensen tot slaaf te maken, te voorkomen of te weerstaan.

Vandaag de dag, is er maar één bende in staat het Amerikaanse volk te onderdrukken, en dat is de Amerikaanse "regering". Dit is omdat het de enige bende is die door de meeste mensen ingebeeld wordt het *recht* te hebben om het Amerikaanse volk te dwingen en te beheersen ("reguleren"), en te beroven en af te persen ("belasten"). Een veel voorkomende ongerustheid bij staatisten is dat zonder sterke "regering" om hen te beschermen, een buitenlandse macht het land gewoon zou binnenvallen en overnemen. Maar zulke angsten zien volledig voorbij aan de grote rol die *perceptie* speelt in het vermogen om te onderdrukken. Een stuk land ter grootte van Amerika, bewoond door *honderd miljoen* wapenbezitters - in aanvulling op tweehonderd miljoen andere mensen die waarschijnlijk wapenbezitters zouden worden als een invasie plaatsvond - zou onmogelijk te bezetten en onder controle te houden zijn door brute kracht alleen. De geschiedenis geeft vele voorbeelden (het getto van Warschau in de tweede wereldoorlog, de oorlog in Vietnam, en de nasleep van de oorlog in Irak) van hoe zelfs een reusachtig, technologisch geavanceerd permanent leger, voor onbepaalde tijd kan worden gefrustreerd door een relatief klein aantal gewapende "opstandelingen". En een land bewoond door "zelfeigenaars" heeft nog een groot voordeel, omdat het letterlijk *onmogelijk* voor hen is om zich collectief over te geven. Als er geen "regering" is die doet alsof het de bevolking vertegenwoordigt, en niemand beweert namens het volk als geheel te spreken, is er letterlijk geen manier voor hen om "op te geven", zonder dat elk individu zich apart overgeeft.

Een goede manier om de realiteit van de situatie te begrijpen is om de zaak te overwegen vanuit het perspectief van de leider van de indringers. Hoe zou hij zelfs maar beginnen te proberen om een gebied binnen te vallen en permanent te bezetten waarin vele miljoenen inwoners, die overal verstopt kunnen zitten, en alles binnen ten minste honderd meter kunnen doden, zoals elke fatsoenlijke jager kan doen? Een aspirant-tiran zou een veel betere kans hebben de macht over de mensen te verwerven door zich te laten verkiezen, waardoor hij het vermeende *recht*, in de hoofden van zijn slachtoffers zou verkrijgen, om te heersen en ze te beheersen.

Grootschalige onderdrukking, vooral sinds de komst van vuurwapens, hangt veel meer af van het beheersen van de geest, dan dat het afhangt van de beheersing van het lichaam. Degenen die naar heerschappij hunkeren krijgen veel meer macht door hun slachtoffers te overtuigen dat het *verkeerd* is om hun bevelen niet te gehoorzamen, dan door hun slachtoffers te overtuigen dat het slechts *gevaarlijk* (maar moreel) is om ongehoorzaam te zijn. Het maakt niet uit hoeveel de mensen klagen en protesteren, zolang de mensen de "wet" (de commando's van de politici) blijven gehoorzamen, hebben de tirannen weinig te vrezen. Zolang hun pogingen om te beheersen en af te persen worden gezien als "legale" daden van "gezag" en zolang de mensen zich dan ook verplicht voelen te voldoen tenzij en totdat de heersende klasse zulke "wetten" verandert, zullen de mensen slaaf blijven in het lichaam, omdat ze geestelijk slaaf blijven. Ironisch genoeg, geloven veel mensen nog steeds dat een sterke "regering" het enige is wat de mensen als geheel kan beschermen, terwijl het geloof in de "regering" eigenlijk het enige is wat de mensen als geheel kan *onderdrukken*. Brute kracht alleen kan het niet op grote schaal, of voor langere tijd. Zelfs een bende met tanks, vliegtuigen, bommen en andere wapens is niet in staat om een gewapende bevolking voor lang beheersen, tenzij het eerst de mensen misleidt door hen te laten geloven dat zij het *recht* hebben om ze te beheersen. Met andere woorden, alleen een bende die als "gezag" gezien wordt kan wegkomen met langdurige onderdrukking en slavernij. Hierdoor is de "regering" (of het geloof daarin), in plaats van essentieel te zijn voor de bescherming van individuele rechten, alleen maar essentieel voor langdurige en wijdverbreide *schending* van individuele rechten.

Het is ironisch dat zelfs de meeste mensen die vandaag de dag "regering" herkennen als de grootste bedreiging voor de vrijheid, nog steeds blijven volhouden dat er in enige vorm "regering" nodig is voor bescherming. Het geloof in "gezag" is zo sterk dat het anderszins rationele mensen kan overtuigen dat het precieze ding dat hen routinematig berooft, dwingt en mishandelt, nodig is om hen te *beschermen* tegen diefstal, dwang en mis–handeling. Het feit dat de "regering" *altijd* een agressor is geweest, en nog *nooit* louter een beschermer is geweest, *overal* in de wereld op elk moment in de geschiedenis, ontdoet ze nog niet van hun cult-achtige geloof in de magische krachten en deugden van de abstracte, mythische entiteit dat "gezag" wordt genoemd.

De weg naar gerechtigheid

Veel grootschalige onrechtvaardigheden in de geschiedenis zouden snel zijn ingestort - of zouden nooit zijn begonnen - als "gezag" zulke onrechtvaardigheden niet goedpraatte en

handhaafde. Het kwaad van de slavernij bijvoorbeeld, wordt vaak toegeschreven aan racisme en hebzucht, maar het "gezag" speelde een grote rol in het economisch haalbaar maken van slavernij. Als er niet een enorm, georganiseerd netwerk van "wetshandhavers" was om ontsnapte slaven en een ieder die hen hielp ontsnappen te vangen, hoe lang zou slavernij dan doorgegaan zijn? Als het bevrijden van slaven niet "illegaal" was, en dus in de ogen van de autoritairen immoreel, hoe veel groter en effectiever zou het "onder–grondse netwerk" dan niet zijn geweest? (Het zou waarschijnlijk niet als "ondergronds" bekend zijn, als het niet "illegaal" was.)

De "abolitionistische" beweging bestond uit mensen die vonden dat slavernij immoreel is, en die de "wetten" wilden veranderen om slavernij officieel immoreel en "illegaal" te *verklaren*. Als de abolitionisten, in plaats van de formele weg te bewandelen om de "wet" te veranderen, actief slaven waren gaan bevrijden, zou de slavenhandel waarschijnlijk tientallen jaren eerder zijn ingestort, als het ooit helemaal zou zijn gebeurd. Slaven de halve wereld rond verschepen zou immers een zeer riskante zaak zijn als op het moment dat je bent aangeland, jouw "lading" met geweld zou worden bevrijdt. Het probleem is dat de meeste mensen geloven dat zelfs immorele, onrechtvaardige "wetten" moeten worden gehoorzaamd, totdat de "wet" wordt gewijzigd. Het toont duidelijk aan dat de trouw aan de mythe van "gezag" van zulke mensen sterker is dan hun loyaliteit aan de moraal, en dat doen wat de meesters hen opdragen belangrijker voor hen is, dan doen van wat ze weten dat goed is. En de mensheid heeft daar sterk onder geleden.

Het vermogen van mensen om tirannie te weerstaan, hangt grotendeels af van de vraag of zij instemmen met de mythe van "gezag" of niet. Degenen die het onrecht kunnen zien dat door de "regering" wordt begaan, maar blijven geloven dat ze "de wet moeten volgen" en "binnen het systeem moeten werken", zullen nooit rechtvaardigheid tot stand brengen. Aan de andere kant, hebben zij die de politieke megalomanen niet als rechtmatige heersers zien, degenen die zich niet verplicht voelen om een immorele "wet" te gehoorzamen, zij die niet de behoefte voelen om wat eigenlijk een parasieten klasse is - een bende van politieke dieven en misdadigers - als onaantastbaar, respectabel en eerbaar te behandelen, een veel betere kans "legale" tirannie te verslaan. (En de meeste tirannie en onderdrukking, die zich heeft voorgedaan in de geschiedenis is "legaal" uitgevoerd.)

Er zijn vele methoden beschikbaar voor degenen die bereid zijn om "illegaal" onrecht en tirannie te weerstaan, waaronder alles van passief verzet, tot niet-gewelddadige sabotage, tot dingen als moord en ander gewelddadige verzet. Afhankelijk van de ernst van de onderdrukking, en de eigen waarden, het geweten en de overtuigingen van iemand, over wanneer (indien ooit) het gebruik van geweld nodig is, kan men een aantal manieren kiezen om de tirannie te verslaan. Sommigen zullen gewoon proberen "onder de radar" te blijven leven op een manier die niet de aandacht van de "gezagshandhavers" trekt. Sommigen kiezen voor openlijke burgerlijke ongehoorzaamheid, zoals de honderden mensen die openlijk wiet roken voor een politiebureau. Sommigen kunnen een actievere, maar niet gewelddadige methode kiezen, zoals het kapotsnijden van de banden van de politie pantservoertuigen, of het vernielen van andere middelen die worden gebruikt om daden van autoritaire agressie te plegen. Anderen kunnen de methode van openlijk gewelddadig verzet kiezen, zoals gebeurde in de Amerikaanse Revolutie.

Zo zou het doelwit van een beroving (de niet "regering" soort) kunnen proberen om de dief te omzeilen, hem te slim af te zijn, of hem zelfs te doden als het er op aankomt - wat maar nodig is om te voorkomen het slachtoffer te worden. Ook degenen die erkennen dat "legaal" kwaad nog steeds kwaad is, en verzet ertegen nog steeds gerechtvaardigd is, zouden geen tijd verspillen aan verkiezingen en lobbyen bij politici voor een wijziging van de wet; ze zouden gewoon doen wat ze konden om zichzelf en eventueel anderen te beschermen, om te voorkomen slachtoffer te worden van zulke "legale" agressie. Hoe meer mensen zich verzetten, voorbij een bepaald punt, hoe minder geweld nodig is om dit te bereiken. Als een lokaal politiekorps een tiental "narcoticaambtenaren" heeft - mensen wiens belangrijkste taak het is om daden van agressie tegen anderen te plegen, die zelf geen geweld of bedrog hebben gepleegd - en een paar honderd burgers laten weten dat ze geloven het recht te hebben om alles te doen wat nodig is, met inbegrip van dodelijk geweld, bij elke poging tot ontvoering, huisvredebreuk, of andere daden van agressie gepleegd door "narcotica ambtenaren", zouden de agressors (de politie), stoppen als ze geen grotere autoritaire bende hadden om hen te helpen, ze zouden het gewoon opgeven om te voorkomen dat ze uitgemoord zouden worden. De afschrikkende werking die tegen particuliere criminelen werkt kan net zo goed werken tegen de "regerings" criminelen.

In India, gebruikten Mahatma Gandhi en zijn volgers grootschalige *passieve* ongehoorzaamheid om de Britse controle over dat land te ondermijnen. Het alcoholverbod in Amerika is een ander voorbeeld van een immorele "wet" die in feite door *ongehoorzaamheid* uit bestaan werd gedrukt. De grote hoeveelheid ongehoorzaamheid, samen met de weigering van de meeste juryleden om mee te werken aan de "legale" agressie, samen met gewelddadig verzet (b.v. pek en veren tegen "belastinginners") maakte de immorele "wet" niet afdwingbaar. De wetgevers trokken het uiteindelijk maar in, om hun gezicht te redden, omdat het hebben van een niet afdwingbare wet in de boeken aardig de kant op gaat van het verliezen van de legitimiteit van de heersende klasse in de ogen van de slachtoffers. Overal waar de mensen geen morele verplichting voelen om aan autoritaire eisen te voldoen, kan elke "legale" daad van agressie uit bestaan worden *genegeerd*. Echter als het aantal zelfeigenaars kleiner is, wordt geweld soms noodzakelijk om "legale" daden van agressie te weerstaan. (Als maar weinig mensen de onwettigheid van "legale" onderdrukking zien, werkt gewelddadig verzet vaak averechts.)

Waar onderdrukking is, is altijd geweld. Het is meestal eenzijdig, waar de agenten van het "gezag" het meeste of al het geweld plegen. Degene die beweert tegen geweld te zijn maar passief meewerkt *beloont* in feite het geweld van de staat. Als een daad van agressie is gepleegd - door "gezag" of wie dan ook - is non-geweld, per definitie, geen optie meer. De enige vraag is of het agressieve geweld onbestreden zal blijven, of dat defensief geweld gebruikt zal worden om het tegen te gaan. Hoe dan ook, geweld zal optreden. Natuurlijk, zullen dieven, misdadigers en moordenaars die hun misdaden "legaal" verklaren - zoals elke tiran in de geschiedenis heeft gedaan - altijd de mensen die zich verzetten brandmerken als misdadigers en terroristen. Alleen degenen die zich niet schamen voor het etiket "misdadiger", omdat ze de mythe van "gezag" hebben afgeworpen en erkennen dat de term "wet" vaak wordt gebruikt om te proberen iets kwaads als iets goeds te karakteriseren, hebben enige kans op het bereiken van de vrijheid. Nogmaals, enigszins

ironisch, hoe meer mensen het zelfeigenaarschap en het mythische karakter van "gezag" begrijpen en bereid zijn om te vechten voor wat juist is, en te vechten tegen wat "legaal" maar verkeerd is, hoe *minder* gewelddadig de weg naar ware beschaving (vreedzaam samenleven) zal zijn.

Bijwerkingen van de mythe

Terugkijkend op de geschiedenis, is er geen gebrek aan voorbeelden van de onmenselijk–heid van de mens, van onderdrukking en lijden, geweld en haat, en gebeurtenissen en situaties die geen goede indruk geven van de mensheid in het algemeen. En hoewel veel van de onbetwistbare onrechtvaardigheden in de geschiedenis voor de hand liggende uitkomsten van het geloof in "regering" waren, zoals oorlog en openlijke onderdrukking, zijn er ook veel andere onrechtvaardigheden die meestal niet worden toegeschreven aan acties van de "regering", maar die zonder de betrokkenheid van "gezag" ook niet mogelijk zouden zijn geweest.

Naast de vraag of slavernij had kunnen bestaan als het niet "legaal" was toegepast (zoals hierboven vermeld), kunnen soortgelijke vragen ook over de behandeling van indianen worden gesteld. Zou er zonder autoritaire "regerings" bevelschriften en staatshuurlingen om ze te handhaven ook zo’n grootschalige, gezamenlijke inspanning zijn geweest om de oorspronkelijke inwoners uit te roeien of hen met geweld verdrijven van het land dat ze al generaties lang hadden bewoond? Ongetwijfeld zouden er nog steeds kleinere conflicten zijn geweest als gevolg van de botsing van culturen en behoeften voor de landbouw en jachtgronden, maar zou het in iemands persoonlijk belang zijn geweest deel te nemen aan grootschalige gewelddadige gevechten?

Nadat openlijke slavernij beëindigd werd in de Verenigde Staten (op ongeveer hetzelfde moment dat "legale" slavernij, de "inkomstenbelasting", voor het eerst tot stand kwam), gingen raciale spanningen en gewelddadige conflicten door. Velen zijn van mening dat de "regering" voorbij kwam en vervolgens de dag heeft gered. In werkelijkheid, werden de gewelddadige conflicten tussen de rassen door de "regering" *aangemoedigd*. Jarenlange rassenscheiding werd met geweld opgelegd via "wetten". En later werden die raciale spanningen door de "regering" verder verergerd via opgelegde *integratie*, die tot doel had om mensen te dwingen verschillende rassen en culturen te mengen, of ze wilden of niet. Opnieuw was het resultaat geweld. Als ze gedurende het hele fiasco in vrijheid waren gelaten, zouden sommige bedrijven en scholen voor segregatie hebben gekozen en sommigen voor integratie hebben gekozen. Als de "regering" niet had geprobeerd om met geweld een "officieel beleid" aan iedereen op te leggen, konden ouders gewoon gekozen hebben naar welke scholen ze hun kinderen stuurden (gescheiden of niet), en het winkelend publiek kon gewoon hebben gekozen welke bedrijven aan te doen (gescheiden of niet). Niet alleen werd een groot deel van het geweld tegen zwarten rechtstreeks door de "regerings" handhavers ("de politie") gepleegd, maar ook een groot deel van het particuliere geweld was het gevolg van de woede van mensen die door "regering" werden gedwongen om te gaan met mensen van ander ras en cultuur. Het is dom om te denken dat mensen uit elkaar *te dwingen*, of bij elkaar *te dwingen*, de mensen gelukkiger, mooier, of

onbevooroordeeld en toleranter zal maken. In geen van beide gevallen werd de vrede of de veiligheid van één van beide rassen gediend door autoritaire interventie. Hoewel het onmogelijk is om precies te zeggen hoe wijdverbreid of langdurig segregatie en racisme zou zijn geweest zonder "regerings" betrokkenheid, zegt het gezond verstand dat als mensen van alle rassen en religies toegestaan zouden zijn in vrijheid te kiezen waarmee ze geassocieerd worden, ze in ieder geval merken het *mogelijk* is dat heel verschillende culturen vreedzaam naast elkaar bestaan. Maar als de "regering" erin betrokken wordt, en de discussie gaat tussen het dwingen rassen apart te blijven, of het dwingen rassen te mengen, zullen sommige mensen uiteraard ook boos worden, en terecht.

Dit wil niet zeggen dat elk standpunt even geldig is. Het punt is dat mensen met zeer verschillende visies op de wereld - hoe wijs of dom, onbevangen of bekrompen, geïnformeerd of onwetend hun standpunten ook mogen zijn - meestal vreedzaam kunnen samenleven, ook in de directe nabijheid van elkaar, *tenzij* de "regering" erin wordt betrokken. Verschillende mensen vinden elkaar misschien niet leuk en kunnen elkaars overtuigingen en levensstijlen misschien afkeuren, en kunnen andere culturen misschien hardvochtig bekritiseren of veroordelen. Maar dat betekent niet dat ze niet vreedzaam naast elkaar kunnen bestaan, waar beide zijden afzien van gewelddadige agressie. Maar als de "regering" erin wordt betrokken, met de dwang die inherent is aan alle "wetten", zorgt dat ervoor dat mensen gewoon *niet* met elkaar kunnen opschieten.

Een ander voorbeeld van de indirecte schadelijke effecten van "regerings" handelen is het feit dat het geweld in verband met de "drugshandel" alleen bestaat vanwege de "anti-drugswetten". Door het "verbod" op stoffen of gedragingen, zelfs wanneer alle deelnemers vrijwillige volwassenen zijn, creëren politici een zwarte markt, die als gevolg van het beperken van het aanbod niet alleen een enorm winstpotentieel heeft, maar een situatie creëert die specifieke klanten en leveranciers een "legale" bescherming ontneemt. Bijvoorbeeld, als een drugsdealer wordt beroofd of mishandeld, door de politie of door iemand anders, is het onwaarschijnlijk dat hij "wetshandhavers" belt om hem te helpen. Een "verbod" op iets vrijwilligs - of het nu prostitutie, gokken, of druggebruik is - is zo goed als een garantie dat de markt zal worden beheerst door de meest gewelddadige bende, of die de meeste agenten en andere ambtenaren heeft omgekocht. Nogmaals, een perfect "voor en na" voorbeeld hiervan is het alcoholverbod in Amerika. Toen alcohol "illegaal" werd, was de markt onmiddellijk overgenomen door de georganiseerde misdaad, die niet alleen bekend was voor zijn geweld, maar ook vanwege hun vermogen "regering" agenten en ambtenaren om te kopen. Toen alcohol weer "legaal" werd, hield ook al het gerelateerde geweld bijna direct op.

Ondanks dat glasheldere voorbeeld van de verschrikkelijke resultaten van het aannemen van "wetten" om "ondeugden" te verbieden, staan de meeste mensen nog steeds achter "wetten" tegen gedrag en gewoonten die ze onsmakelijk vinden. Hierdoor blijft ook het geweld. In plaats van het te zien als een probleem dat *door* de "regering" en haar "wetten" veroorzaakt is, wordt het nog steeds gezien als een probleem waartegen de "regering" iets moet doen. Hetzelfde kan worden gezegd van het beruchte geweld van woekeraars die zich bezighouden met het "illegale" gokken, en het geweld van "pooiers" op plaatsen waar prostitutie "illegaal" is. Ter vergelijking: leidt het gokken tot meer geweld in Atlantic City

waar het "legaal" is, of op plaatsen waar het "illegaal" is? Vormt prostitutie een grotere bedreiging voor alle betrokkenen in Amsterdam waar het "legaal" is, of in alle plaatsen waar het "illegaal" is? Dit wil niet zeggen dat prostitutie, gokken en drugs (inclusief alcohol) goede dingen zijn, maar dat de introductie van "regerings" dwang in zo'n situatie, zulke "ondeugden" niet wegneemt, maar het alleen *meer* gevaarlijk maakt voor iedereen die erbij betrokken is, en vaak ook voor mensen die er *niet* bij betrokken zijn.

Opdat niemand zich nog inbeeldt dat zulke "ondeugdwetten" het resultaat zijn van goede bedoelingen, moet men weten dat de politici zich er terdege van bewust zijn dat gokken, prostitutie, en "illegaal" druggebruik zelfs nog in "regerings" *gevangenissen* voorkomt. De politici weten heel goed dat wanneer zelfs voortdurende gevangenschap, surveillance, willekeurige zoekopdrachten en strenge straffen zulk gedrag niet kunnen voorkomen bij mensen die worden vastgehouden in cellen en op de voet gevolgd worden, zulke "wetten" dergelijk gedrag uiteraard niet in een heel land uitroeien. Maar ze voorzien de tirannen van een kant en klaar excuus voor steeds grotere macht, en dat is van meet af aan, precies de reden waarom "regeringen" "ondeugdwetten" uitvaardigen: het *creëren* van "misdaad", waar het er niet was, in een poging om het bestaan van hun autoritaire macht en controle te rechtvaardigen.

In een wereld zonder de mythe van "gezag", zouden veel mensen (en ook deze auteur) drugsgebruik, prostitutie, en andere "ondeugden", nog steeds sterk afkeuren maar ze zouden waarschijnlijk geen pogingen om dergelijke gedrag gewelddadig te onderdrukken steunen. Niet alleen zouden ze als ze het excuus van "gezag" niet hebben om zich achter te verbergen, zich niet gerechtvaardigd voelen in het bepleiten van geweld maar ze zouden waarschijnlijk ook de kosten niet willen dragen voor een grootschalige, gewelddadige campagne tegen zulke wijdverbreide activiteiten. Zelfs de meest oordelende persoon zou zowel economische als morele prikkels hebben om anderen met rust laten, evenals de angst voor represailles van degenen die hij zijn mening op zou willen leggen. Natuurlijk, is openlijke kritiek op de levensstijl en het gedrag van mensen, en pogingen om hen te overtuigen om hun gedrag te veranderen, een perfect aanvaardbaar deel van de menselijke samenleving. Misschien zouden de doelwitten meer openstaan om te luisteren, als mensen verbale overtuigingskracht gebruikten en zouden proberen te redeneren om mensen voor zich te winnen, in plaats van de brute kracht van de "regering" te gebruiken. Op zijn minst zouden de mensen niet langer een kwestie van slechte gewoonten veranderen in een kwestie van bloedvergieten en geweld, zoals nu met alle pogingen om moraal door "wetten" op te leggen gebeurt.

De keerzijde van het idee "als het illegaal is, moet het wel slecht zijn" is: "Als het legaal is, moet het wel goed zijn". Misschien wel het grootste voorbeeld hiervan is het feit dat, de "regering" in 1913 niet alleen slavernij heeft "gelegaliseerd" door middel van "inkomsten–belasting", het direct en met geweld in beslag nemen van de opbrengst van de arbeid van mensen, maar ook via de Federal Reserve Act, een verbijsterende mate van valsemunterij en bankfraude "gelegaliseerd" heeft. Kortom, de politici hebben de bankiers "legale" toestemming gegeven om geld uit het niets te maken, en om dergelijk verzonnen nepgeld tegen rente uit te lenen, aan anderen met inbegrip van "regeringen". Hoewel de meeste mensen zich niet bewust zijn van de details van hoe zulke grote fraudes en diefstallen via

"fiatvaluta's" en "fractioneel bankieren", plaatsvinden hebben veel mensen nu wel een onderbuikgevoel dat de "banken" iets misleidends en corrupts doen. Wat ze zich niet beseffen is dat het de "regering" was, die de banken *toestemming* gaf om het publiek voor letterlijk biljoenen te bedriegen en te belazeren.

Een ander bijzonder controversieel voorbeeld hoe een debat van "legaliteit", een debat over feiten en moraal kan overtroeven, is de kwestie van abortus. De ene kant lobbyt ervoor dat het "gezag" abortus "legaal" maakt of houdt, en verdedigt dan de praktijk op basis van de "legaliteit". De andere kant wil abortus "verbieden", en probeert het geweld van "gezag" te gebruiken om de praktijk te voorkomen. In logische termen is de enige relevante vraag, dat is een religieuze / biologische / filosofische vraag en niet een "legale" vraag: op welk punt een foetus gaat tellen als een persoon. Het antwoord op die vraag bepaalt of abortus geldt als vermoorden, of dat het een equivalent is van het verwijderen van een nier. Echter, in plaats van de enige vraag die er echt toe doet te behandelen, - zo complex en controversieel als het kan zijn - richten beide partijen zich zoals gewoonlijk op het proberen om het geweld van het "gezag" aan hun kant te krijgen.

Een ander voorbeeld van "gelegaliseerde" onrechtvaardigheid. Bijna iedereen is er zich van bewust hoe schandalig en irrationeel "rechtszaken" zijn geworden (b.v. indringers die met succes huiseigenaren aanklagen voor verwondingen tijdens een inbraak opgelopen), maar ze realiseren zich vaak niet dat het de decreten van de "regering" zijn - benoemde "rechters" - die dit mogelijk maakt. Naast het feit dat de "regering" "legaal" van de ene persoon kan stelen om het aan een ander te geven, creëert de "regering" via het huidige systeem van procesvoering ook een mechanisme waarbij de ene persoon rechtstreeks en "legaal" anderen kan beroven.

Ook "Wetten" in naam van milieubewustzijn worden gebruikt om op een immorele manier macht te verkrijgen in beide richtingen. Met genoeg geld, kan een bedrijf dat eigenlijk vervuilt, en zodoende inbreuk maakt op de eigendomsrechten van anderen, "campagne bijdragen" leveren voor "legale" *toestemming* om te vervuilen. Op hetzelfde moment, kunnen ze milieu "wetten" gebruiken om de concurrentie te breken, door het creëren en handhaven van een doolhof van milieu "regelgeving" - veel daarvan is onnodig of contraproductief, soms idioot - om kleinere bedrijven uit de markt te houden. Daarnaast kunnen politici vage dreigingen van gevaren voor het milieu gebruiken, als excuus om controle over particuliere industrie te krijgen, om het gedrag van miljoenen beheersen of om meer geld af te persen voor hun eigen doeleinden.

In vele industrieën hangt succes nu minder af van het leveren van een waardevolle service tegen een redelijke prijs, dan van speciale gunsten en voorkeursbehandeling van de "regering". Dit kan zijn in de vorm van directe hulp (b.v. ondersteuning of subsidies), politieke handel (b.v. exclusieve "regerings" contracten), vergunningenstelsels (zoals in de medische industrie), de tarieven op internationale handel, wettelijke controles, vriendjespolitiek en vele andere dingen. De resultaten van al deze hogere prijzen, inferieure producten en diensten, minder keuzes, enzovoort, wordt vaak gezien als het resultaat van tekortkomingen van de particuliere sector, in plaats van te worden erkend voor wat het is: de negatieve gevolgen van autoritaire controle over menselijke interactie.

Grote economische crashes zijn *altijd* het resultaat van "regeringen" die knoeien met handel, krediet en valuta's, op de rand van totale fysieke vernietiging. De enige manier om een hele economie te vernietigen is door met het ruilmiddel, het "geld" te knoeien, door middel van "gelegaliseerde" valsemunterij, via de uitgifte van gefabriceerde leningen en de uitgifte van fiatvaluta. De meeste mensen, onwetend van zelfs elementaire economie, zien inflatie en andere economische problemen als natuurlijke, onfortuinlijke maar onvermijdelijke gebeurtenissen. Maar in werkelijkheid zijn het de symptomen van grootschalige, "gelegaliseerde" fraude en diefstal.

Immigratie "wetten" geven een ander voorbeeld van indirecte schade en secundaire problemen door de "regering" worden veroorzaakt. Naast de voor de hand liggende directe dwang die ermee gemoeid gaat, leiden zulke "wetten" tot andere problemen die anders niet zouden bestaan, waaronder: 1) de lucratieve, vaak vicieuze zwendel om "illegalen" het land in te smokkelen; 2) "illegalen" zijn een makkelijk doelwit voor mensenhandel en andere vormen van uitbuiting omdat ze zich niet durven uit te spreken of hulp te zoeken; en 3) mensen worden gedwongen onder tirannieke regimes te leven omdat ze fysiek niet kunnen ontsnappen. En omdat "illegalen" al als "misdadigers" geclassificeerd zijn en vaak als "ongewenste personen" gezien worden gewoon omdat ze in het land zijn, en omdat ze respect noch bescherming hebben van een groot deel van de burgers, is er minder een prikkel voor hen om zich anderszins op een "gezagsgetrouwe" manier te gedragen.

Zelfs vele problemen die niet regering gerelateerd lijken te zijn, bestaan vanwege een "wet". Er zijn natuurlijk ook gevallen van fraude en diefstal gepleegd door gewetenloze individuen die op eigen houtje werken, en die zullen er altijd zijn. Maar de meeste mensen zijn zich volkomen onbewust van hoeveel schijnbaar particuliere oplichting, opzetjes en zwendel niet alleen door "gezag" zijn toegestaan, maar door de "wetten" van de "regering" aangemoedigd en *beloond* worden, opzettelijk of onbedoeld. Doordat er geen echt vrije markt is om mee te vergelijken, blijven velen aannemen dat staatsdwang noodzakelijk is, terwijl alles wat het eigenlijk doet, het belemmeren en verstoren van menselijke productiviteit en vooruitgang is.

<u>Hoe het had kunnen zijn</u>

Het is onmogelijk om zelfs een begin te maken met het denken op hoeveel manieren de geschiedenis anders zou zijn geweest als het geloof in "gezag" lang geleden was overwonnen. Uiteraard zouden de gruweldaden van nazi-Duitsland, het Rusland van Stalin, Mao's China, Pol Pot's Cambodja en nog veel meer, nooit gebeurd zijn. Bovendien, ook al zouden er nog gewelddadige regionale culturele of religieuze conflicten geweest kunnen zijn, grootschalige oorlogen konden gewoon niet en zouden niet plaatsvinden zonder soldaten die blindelings een vermeend "gezag" gehoorzamen. Als de enorme hoeveelheid middelen, inspanningen en vindingrijkheid die in massavernietigingswapens (oorlog) zijn gestopt, ingezet waren voor iets productiefs, waar zouden we vandaag dan zijn? Als in plaats van zo'n enorme hoeveelheid tijd en moeite te steken in vechten over de vraag wie de teugels van de macht mag vasthouden, en waar die macht voor moet worden gebruikt, mensen al die jaren inventief en productief hadden doorgebracht, hoe zou de wereld er nu uitzien? Wat als iedereen had mogen ondersteunen wat hij wilde, in plaats van een "regering" te hebben die iedereen berooft en dan een nooit eindigende discussie te voeren over hoe die "publieke middelen" moeten worden besteed? Wat als, in plaats van te ruziën over hoe het gecentraliseerde, autoritaire plan aan iedereen met geweld opgelegd moet worden, mensen hun eigen leven leefden, en hun eigen dromen nastreefden? Wie kan zich zelfs voorstellen hoever de mensheid nu als geheel gevorderd zou kunnen zijn?

Dat wil niet zeggen dat er zonder het geloof in "gezag" nooit persoonlijke conflicten zouden ontstaan. Ze zouden ontstaan, en zouden soms uitlopen op geweld. Het verschil is dat, met het geloof in "regering", ze *altijd* eindigen in geweld, want dwang is alles dat de "regering" ooit doet. Terwijl mensen, zelfs mensen met heel verschillende standpunten en achtergronden, meestal manieren kunnen vinden om vreedzaam naast elkaar bestaan, zal elke situatie waarin "gezag" betrokken wordt, automatisch worden "opgelost" met geweld.

Met betrekking tot het onderwerp van het "homohuwelijk", wat als in plaats van een slepend conflict over welke standpunten en keuzes bij iedereen moet worden opgedrongen, elke predikant, elke werkgever, en elke andere persoon, voor zichzelf kon beslissen hoe te leven, hoe hij het "huwelijk" wil noemen, enzovoort? En het onderwerp van "bidden op school" wat als in plaats van dat de "regering" een vijandige conflict creëert en met geweld geld afneemt van alle huiseigenaren, om een groot, homogeen "openbaar" schoolsysteem te financieren, elke persoon (christelijk, joods, moslim, atheïst, etc.) zelf mocht kiezen welke, of geen enkele, school hij wilde steunen? Dit houdt niet in dat mensen met verschillende standpunten elkaar leuk gaan vinden, of uiteindelijk dezelfde dingen gaan geloven. Het betekent wel dat *zonder* dezelfde dingen te geloven, ze nog wel vreedzaam naast elkaar kunnen bestaan - een situatie die de "regering" niet toestaat. - Wat als in plaats van dat "regerings" instanties beslissen welke medicijnen en medische behandelingen mensen "legaal" kunnen proberen, en welke artsen "licentie" verleend wordt om dat te doen, mensen hun eigen keuzes zouden kunnen maken? (In een dergelijk scenario, zouden de bedrijven die klanten onpartijdige informatie over de verschillende producten en diensten leveren floreren.)

"Regerings" oplossingen zijn altijd politici die beslissen wat met verschillende situaties zal gebeuren, en die daarna hun beslissingen met geweld opleggen aan alle anderen. Maar het is noch moreel legitiem, noch praktisch effectief, dat politici de keuzes voor alle anderen maken. En dat geldt voor alle aspecten van de menselijke samenleving. Hoe zou de wereld eruit zien als in de afgelopen honderd jaar, in plaats van te ruziën over hoe je met geweld de mogelijkheden van mensen moet *beperken* (dat is wat elke "wet" doet), al die mensen hun tijd en moeite besteed hadden aan het uitproberen van nieuwe ideeën en het bedenken van nieuwe benaderingen om problemen op te lossen, als elke persoon toegestaan was om zijn eigen tijd, moeite en geld te besteden aan zijn eigen keuzes?

Wat als in plaats van een gecentraliseerd systeem van gedwongen herverdeling ("uitkeringen"), mensen de vrijheid was gelaten om zelf te beslissen wat de beste, meest meelevende manieren zijn om behoeftigen te helpen? In plaats van een systeem dat luiheid en oneerlijkheid beloont en afhankelijkheid kweekt, zouden we een systeem kunnen hebben dat daadwerkelijk mensen helpt. Wat als in plaats van dat de "regering" bedrijven dwingt te doen wat de politici en bureaucraten "veilig" verklaren, mensen met nieuwe ideeën en uitvindingen konden komen, hun eigen prioriteiten stellen, hun eigen keuzes maken over hoe ze zich het beste beschermen? Wat als in plaats van een gecentraliseerde controlemachine te hebben dat mensen probeert te dwingen "eerlijk" te zijn, mensen zelf konden kiezen met wie ze zich willen associëren en welke afspraken ze maken, en ga zo maar door?

Alles wat door de "regering" wordt betaald creëert een conflict. Elk "openbaar" project - van "subsidies" gegeven door een culturele instelling tot subsidies voor bepaalde onder–zoeken of bedrijven, scholen, parken, tot al het andere "openbare" - komt neer op het beroven van duizenden of miljoenen mensen om het geld aan een paar mensen te geven. Waarom zou iemand verwachten dat iedereen in een heel land - of zelfs honderd mensen - het allemaal precies eens zijn over hoe hun geld besteed moet worden? Wat als in plaats van elk jaar vele *miljarden* aan koopkracht te onttrekken en te kapen om de agenda's van politici en hun bureaucratieën te financieren, die rijkdom in om het even wat werd gestoken, waar de mensen die het geld verdienden zich werkelijk om bekommerden, en wilden steunen? Wat als over de laatste paar duizend jaar, elke persoon op zijn eigen zaken had gelet, en niet had geprobeerd om de "regering" te gebruiken om zijn ideeën en prioriteiten aan iedereen op te leggen? Wat als niet een gigantisch, gecentraliseerd monster met geweld ieders keuzes limiteerde, ieders mogelijkheden, creativiteit en vindingrijkheid beperkte, in een poging om conformiteit en gelijkheid af te dwingen, en ook nog eens de producenten hun ideeën en hun rijkdom afnam, maar dat verschillende mensen en verschillende groepen nieuwe ideeën hadden uitgeprobeerd, en de beste manieren hadden uitgevonden om problemen op te lossen en een betere wereld hadden gecreëerd, geleid door hun eigen overtuigingen en waarden?

Jammer genoeg beangstigt die gedachte nog steeds veel mensen, die zich steeds blijven inbeelden dat een wereld onder dwang bestuurd door politici veiliger en beschaafder zou zijn, dan een wereld die bewoond wordt door vrije mensen die hun vrije wil en individuele oordeel beoefenen. Het feit is dat de mensen die hun geloof in de "regering" stellen om de dingen te laten werken, hoewel ze veruit in de meerderheid zijn, en hoewel ze het

misschien goed bedoelen, *het probleem zijn*. Als gevolg van de indoctrinatie in de cultus van "gezag", blijven ze het diep krankzinnige idee geloven en doorduwen, dat de enige weg naar vrede, gerechtigheid en een harmonieuze beschaving komt van constante, grootschalige onderdrukking en gedwongen "regerings" overheersing, eeuwigdurende onderdrukking en slavernij in de naam van de "wet", en door het offeren van de vrije wil en moraliteit op het altaar van overheersing en blinde gehoorzaamheid. Hoe hard dat ook mag klinken, dat is de basis van *alle* geloof in de "regering".

Het accepteren van de realiteit

Staatisten zeggen vaak: "Toon me één voorbeeld waar de samenleving zonder regering (anarchie) heeft gewerkt". Natuurlijk, aangezien zij praten over samenlevingen die bijna geheel uit grondig geïndoctrineerd autoritairen bestaan, is menselijke samenleving zonder een heersende klasse zelfs zelden overwogen, en nog veel minder uitgeprobeerd. Toch maken de staatisten gebruik van het feit dat echte vrijheid nooit is uitgeprobeerd - omdat het concept volledig vreemd is aan hun manier van denken - als bewijs dat een staatloze samenleving "nooit zou werken". Dit zou te vergelijken zijn met een groep middeleeuwse artsen die allemaal voor elke kwaal bloedzuigers gebruiken, met het argument, "Toon me één geval waarin een arts een hoofdpijn heeft genezen zonder het gebruik van bloedzuigers". Natuurlijk, als geen van hen ooit een andere behandeling dan bloedzuigers had overwogen, zou er niet één voorbeeld zijn van alternatieve methoden die "werken". Maar dit zou een bewijs zijn van de onwetendheid van de artsen, en dat is geen bewijs van de ineffectiviteit van behandelingen die nooit geprobeerd zijn.

Maar belangrijker is dat "anarchie" is wat de *werkelijkheid* is. Om te zeggen dat de samenleving niet kan bestaan zonder "regering" is precies zo redelijk als zeggen dat het kerstfeest niet kan plaatsvinden zonder de kerstman. De samenleving *bestaat al* zonder "regering", en heeft vanaf het begin bestaan. Het zijn de mensen die zich een entiteit met het recht om te regeren *inbeelden* - een ding genaamd "gezag" *hallucineren* - wat er voor heeft gezorgd dat het verhaal van de mensheid grotendeels bestaat uit onderdrukking, geweld, lijden, moord en doodslag.

Ironisch genoeg wijzen staatisten vaak naar dood en lijden dat ontstaat wanneer twee of meer groepen vechten over wie "de baas" zou moeten zijn, labelen dat als "anarchie" en brengen het naar voren als bewijs dat er zonder "regering" chaos en dood zou zijn. Maar zulk bloedvergieten en onderdrukking is het directe, voor de hand liggende gevolg van het geloof in "gezag", en niet het gevolg van een *gebrek* aan "regering". Het is waar dat het leven in een land waar de mensen vechten over wie het nieuwe "gezag" moet zijn (door opstanden, burgeroorlogen, veroveringen, etc.) een stuk gevaarlijker en onvoorspelbaarder kan zijn in vergelijking met het leven onder een stabiel, gesetteld autoritair regime,. Als gevolg daarvan, willen mensen in oorlogsgebieden vaak alleen maar dat er een einde aan het conflict komt, dat één kant wint en de nieuwe "regering" wordt. Voor zulke mensen kan een stabiele "regering" relatieve rust en veiligheid vertegenwoordigen, maar de onderliggende oorzaak van de onderdrukking gepleegd door stabiele regimes *en* het bloedvergieten dat optreedt tijdens de strijd om de macht, is het geloof in "gezag".

Als niemand in een legitieme heersende klasse geloofde, zou niemand vechten over wie zou moeten regeren. Als er geen troon was, zou ook niemand er om vechten. Alle burgeroorlogen en bijna alle revoluties, berusten op de aanname dat iemand de leiding moet hebben. Zonder het bijgeloof van "gezag", zou er überhaupt geen reden zijn dat zulke dingen gebeuren.

Door zijn werkelijke aard, voegt "regering" niets positiefs aan de maatschappij toe. Het creëert geen welvaart en genereert geen deugd. Het voegt alleen immoreel geweld toe en de illusie dat dit geweld legitiem is. Waardoor het sommige mensen toestaat alle anderen met geweld te overheersen - en dat is alles dat de "regering" ooit doet. Het draagt niets bij aan de samenleving, niet één spatje talent, bekwaamheid, productiviteit, inventiviteit, vernuft, creativiteit, kennis, mededogen, of enige andere positieve kwaliteit, die mensen bezitten. In plaats daarvan, verstikt en beperkt het al die dingen voortdurend door zijn dwingende "wetten". Het is destructief en krankzinnig om het idee te aanvaarden, dat de beschaving gedwongen beperking van de mogelijkheden vereist, en het gewelddadig weerhouden van het menselijke verstand en de menselijke geest - dat de civiele samenleving alleen kan bestaan, als de macht en de deugd van ieder individu met geweld is overwonnen en onderdrukt door een bende van meesters en uitbuiters, - dat de gemiddelde mens niet kan worden vertrouwd om zichzelf te regeren, maar dat politici wel vertrouwd kunnen worden om alle anderen te regeren, - dat de enige manier dat de moraal en deugd van de mensheid kan schitteren is, door de vrije wil en zelfbeschikking van miljarden mensen te verpletteren, en om ze allemaal om te zetten in gedachteloze, gehoorzame marionetten van een heersende klasse, als een bron van kracht voor tirannen en megalomanen - dat de weg naar beschaving de *vernietiging* van de individuele vrije wil, beoordeling, en zelfbeschikking is.

Dat is het fundament, het hart en de ziel van het bijgeloof genaamd "gezag". Als mensen bereid zijn om die gruwelijke leugen te herkennen voor wat het is, en beginnen om persoonlijke verantwoordelijkheid te nemen voor hun eigen daden, en voor de staat van de samenleving, dan - en geen moment eerder - kan ware menselijkheid beginnen. Mensen kunnen wanhopig "vrede op aarde" wensen tot ze blauw in het gezicht zien, maar ze zullen het nooit zien, tenzij en totdat ze bereid zijn de prijs te betalen, door het opgeven van een afgeleefd, oud bijgeloof.

De oplossing voor de meeste misstanden in de samenleving is aan *jou*, beste lezer. Het is aan jou om de mythe van "gezag" te erkennen voor wat het is, het op te geven in jezelf, en je vervolgens in te gaan spannen om alle mensen die je kent te deprogrammeren en wakker te maken, die als gevolg van hun indoctrinatie in de cultus van "gezags" aanbidding, en ondanks hun deugden en nobele bedoelingen, instemmen met, en deelnemen aan de gewelddadige, antimenselijke, destructieve en kwaadaardige onderdrukkings-, en agressie machine die bekend staat als "regering".

Terug naar de kern

In tegenstelling tot wat bijna iedereen geleerd heeft te geloven, is "regering" niet nood–zakelijk voor de beschaving. Het is niet bevorderlijk voor de beschaving. Het is in feite het *tegendeel* van beschaving. Het is geen samenwerking, of samen werken, of vrijwillige interactie. Het is niet vreedzaam samenleven. Het is *onderdrukking*; het is *dwang*; het is *geweld*. Het is dierlijke agressie, gecamoufleerd door pseudo-religieuze cult-achtige rituelen die ontworpen zijn om het legitiem en rechtvaardig te doen voorkomen. Het is brute gewelddadigheid, vermomd als toestemming en organisatie. Het is het tot slaaf maken van de mensheid, de onderwerping van de vrije wil, en de vernietiging van de moraal, in de vermomming van "beschaving" en "samenleving". Het probleem is niet alleen dat "gezag" voor het kwaad *kan* worden gebruikt; het probleem is dat, het in zijn meest elementaire aard, het kwaad *is*. In alles wat het doet, verslaat het de vrije wil van de mens, en beheerst het door dwang en angst. Het overstijgt en vernietigt het morele geweten, en vervangt het door gedachteloze blinde gehoorzaamheid. Het kan niet worden gebruikt voor het goede, meer dan een bom kan worden gebruikt om een lichaam te genezen. Het is altijd agressie, altijd de vijand van de vrede, altijd de vijand van gerechtigheid. Op het moment dat het ophoudt een aanvaller te zijn, past het ook niet meer in de definitie van "regering". Het is, door zijn aard, een moordenaar en een dief, de vijand van de mensheid, een gif voor de mensheid. Als overheerser en bestuurder, heerser en onderdrukker, kan het niets anders zijn.

Het vermeende recht om te regeren, in elke mate en in elke vorm, is het *tegenovergestelde* van de mensheid. De initiatie van geweld is het *tegenovergestelde* van harmonieus samenleven. Het verlangen naar heerschappij is het *tegenovergestelde* van liefde voor de mensheid. Het verbergen van het geweld onder lagen van complexe rituelen en innerlijk tegenstrijdige redenaties en het benoemen van brute gewelddadigheid als deugd en mededogen, kan dat feit niet veranderen. Beweren edele doelen te hebben, zeggen dat het geweld "de wil van het volk" is, of dat het wordt gepleegd "voor het algemeen belang" of "voor de kinderen", kan kwaad niet in goed veranderen. "Legaliseren" kan het verkeerde niet in orde te maken. De ene mens die met geweld een andere onderwerpt, het maakt niet uit hoe het wordt omschreven of hoe het wordt uitgevoerd, is niet beschaafd en immoreel. De verwoesting die het veroorzaakt, de onrechtvaardigheid die het creëert, de schade die het doet aan iedere ziel die het raakt - daders, slachtoffers en toeschouwers - kan niet ongedaan gemaakt worden door het "wet" te noemen, of door te beweren dat het nodig was. Kwaad, in elke naam, is nog steeds kwaad.

De uiteindelijke boodschap is heel eenvoudig. Alles in de geschreven geschiedenis schreeuwt het, maar tot nu toe hebben weinigen zichzelf toegelaten het te horen. Die boodschap is deze:

Als je houdt van dood en verderf, onderdrukking en lijden, onrecht en geweld, repressie en marteling, hulpeloosheid en wanhoop, voortdurend conflict en bloedvergieten, leer dan je kinderen om "gezag" te respecteren: en leer ze dat gehoorzaamheid een deugd is.

Als je, aan de andere kant, waarde hecht aan vreedzaam samenleven, medeleven en samenwerking, vrijheid en rechtvaardigheid, leer dan je kinderen de principes van zelfeigenaarschap, leer ze de rechten van ieder mens te respecteren, en leer hen het geloof in "gezag" te herkennen en te verwerpen voor wat het is: het meest irrationele, innerlijk tegenstrijdige, antimenselijke, kwaadaardige, destructieve en gevaarlijke bijgeloof dat de wereld ooit heeft gekend.

TOEWIJDING

Dit boek is toegewijd aan twee mensen: de eerste persoon die, als gevolg van het lezen van dit boek, niet gehoorzaamt aan een order die iemand anders schaadt, en de persoon die, als resultaat, niet wordt geschaad.

Over de auteur

Larken Rose, beschrijft zichzelf als een "vijand van de staat", leeft met zijn vrouw en dochter in het oosten van Pennsylvania. De auteur van diverse andere boeken, waaronder *The Iron Web* en *How to Be a Successful Tyrant* (*The Megalomaniac Manifesto*), meneer Rose is een uitgesproken, nationaal bekende voorstander van individuele vrijheid, zelfeigenaarschap, en een vrijwillige samenleving. Voor meer informatie, bezoek: www.larkenrose.com

Een opmerking over auteursrecht …

Een "auteursrecht" is meestal een impliciete bedreiging ("*Kopieer dit niet, of anders!*"). Terwijl ik hoop dat iedereen die dit boek waardeert meerdere exemplaren van mij zal kopen, zou ik me, als iemand dit boek kopieert zonder mijn toestemming, *niet* gerechtvaardigd voelen om geweld te gebruiken tegen die persoon, vanuit mezelf, of via de "regering". Ik heb dit boek voornamelijk auteursrechtelijk beschermd, zodat niemand anders het auteursrecht kan claimen en daarmee het geweld van de staat gebruikt om te voorkomen dat ik het distribueer.

Inhoudsopgave

De meeste mensen, die kijken naar de wereld vol problemen met zijn lange geschiedenis van onrecht en menselijk lijden, zullen sociale misstanden toeschrijven aan hebzucht, onwetendheid, haat, of gebrek aan medeleven voor anderen. Zelden overweegt iemand de mogelijkheid dat zijn eigen opvattingen, waarnemingen en overtuigingen misschien de grondoorzaak zouden kunnen zijn van het meeste lijden in de wereld.

Maar in bijna elk geval is dat zo.

Het allergrootste deel van diefstal, afpersing, intimidatie, lastigvallen, mishandeling en zelfs moord - dus het overgrote deel van de menselijke onmenselijkheid tegen de medemens - komt niet van hebzucht, haat en intolerantie dat zich in onze harten verbergt, maar van één verderfelijke en bijna universele aanname, één onbetwijfeld geloof, één irrationeel, met zichzelf tegenstrijdig bijgeloof dat alle nationaliteiten, alle religies, alle rassen, alle tijden, en alle inkomensklassen heeft geïnfecteerd.

Als de mensheid dit verkeerde idee zou kunnen opgeven, zelfs zonder verder een greintje wijsheid of medeleven te vergaren, zou het grootste deel van het onrecht en de onderdrukking in één keer verdwijnen. Maar dit kan niet gebeuren voordat mensen klaar en bereid zijn om hun oordelende ogen naar zichzelf te richten om hun eigen geloofssystemen objectief te onderzoeken, te herkennen en te begrijpen, en uiteindelijk afstand te doen van het meest gevaarlijke bijgeloof.

ISBN 978-94-91164-72-9

9 789491 164729